

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ИСТИНСКАТА РЕАЛНОСТ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ИСТИНСКАТА РЕАЛНОСТ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ИСТИНСКАТА РЕАЛНОСТ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ОСМА ГОДИНА
(1928–1929)

София 2008

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекаат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

ИСТИНСКАТА РЕАЛНОСТ

Размишление върху светлината.

Чете се темата "Най-малката форма в природата"

Какво означава коренът на тази дума "форма"? Който знае латински, да каже. (*"Значи нещо, което се носи."*)

Представете си тия научни изследвания, дето няколко милиона от тези дребни същества живеят в една капка вода, имат форма. Представете си, че в този свят съществуват по-малки, по-дребни, милиарди съществуват в една капка вода. Пък някоя малка форма хванала друга – още по-малка, и я носи. Това, което ние не може да видим, да измерим, в този свят съществуват спорове за неща, които за нас не съществуват, но за тях съществуват спорове, гняв, докачение и т.н. В тази капка има една микроба, която се дави с друга, ядат се, гневят се, преследват се. Ние от наше гледище мислим, че този свят е свят на спокойствие, казваме – водата е чиста.

Значи формата е начин на проявление. Там, дето светът се е проявил, е започнала най-малката форма, а там, дето свършва, е най-голямата форма. Следователно тия тела, дето са най-далеч от нас, имат най-малка форма, а тия тела, които са най-близо, имат най-голямата форма. Най-малките неща показват, че са най-далеч от нашето съзнание. Следователно, ако

една форма се увеличава, тя се приближава към нас. Много философи има, които казват, че в природата нещата нито се увеличават, нито се намаляват. Ние сега мислим, че нещата растат и се развиват. Ако някой от нас би казал, че в природата нищо нито се развива, нито расте, че растенето е само привидно, какво ще мислите?

Да допуснем, че вие една гарафа за вода я напълните с вода, увеличили ли сте вие водата в света? Да кажем, че сте пренесли цяла една каца вода, казвате: "Много вода пренесох." Но казвам, към това количество, което съществува в света, вие прибавихте ли нещо? Или ако вземете от това количество, вие намалявате ли го?

Казвам, за да растат нещата и да се увеличават, трябва да се притуря нещо. Ние казваме, един човек израснал и станал умен. Сега ние твърдим, че някой човек, като бил дете, бил глупав, а като станал голям, станал по-умен. Какъвто човек е в началото, такъв е в края. Глупавият си е винаги глупав, умният си е винаги умен. Какво разбирате вие под "глупав човек"? Глупав човек е, който никога не започва работа. Глупавият човек тревоги няма. Умният човек има тревоги с глупавия. Глупавият може да си намери господар. Умният може да стане господар на глупавия. Глупавият може да стане слуга на умния.

Питам сега, ако умният има един глупав слуга, какво ще спечели? Днес ще му счупи едно шише, утре една паница. Този глупавият човек за една година ще направи толкова бели, че няма да му стигне заплатата, за да се отплати, ще изхарчи десет пъти повече.

Казвам, ние, хората на земята, за да изправим една погрешка, се изискват хиляди години да правим добро. Една година като живееш и хиляда години ако живееш, едва ли ще може да поправиш погрешките. Затуй казваме, че Господ е дълготърпелив, има да се занимава с глупави хора. Да допуснем, че болният, най-

първо, е недоволен, защото е болен – разглеждаме живота от наше гледище. Като стане здрав, няма хубаво ядене, казва: "Защо ми е голо здраве?" Зимно време е облечен хубаво, обувката му тънки, изстиват краката, казва: "Що са ми тия обувки, нямам шушони. Има чорапи, но ако е зимно време, казва: "Що ми са дебели чорапи, тънки да са." Не знаеш какви да му дадеш, тънки или дебели. Сега, онзи, който размесва тънки и дебели чорапи, умен човек може ли да бъде? Като имаш един глупав слуга, той зимно време ще ти донесе тънки чорапи, лятно време – дебели. Казвам, господарят, за да си направи работата, сам трябва да иде. Онзи, който не разбира от времето, че се е променило, той не чувства, неговата чувствителност е слаба.

Сега вие мислите, че всички хора разбират еднакво. Не. Това, което вие разбирате, други даже не се сещат за него, то не съществува за тях. Някой човек има вкус за хубавото, вижда най-малките лекета, друг не ги вижда. Казва: "Леке имаш." "Какво има?" Има хора, които виждат най-малката съдрана дупка. Други, коскоджа дупка имат, казват: "Няма нищо." Тази дупка не съществува за него, не го безпокои. Защо едного една малка дупка го безпокои, а другия една голяма дупка не го безпокои? Тези хора не разбират законите. Ще кажете, културата е различна. Културен човек, а няма съзнание в него. Значи разни фази има на човешкото съзнание. Това, което е добро за един човек, не е добро за друг. В природата доброто не е едно и също. Ние спрямо себе си не сме еднакви. Ние се смеем на себе си, че като деца сме правили известни погрешки. Сега като възрастни си въобразяваме, че сме станали по-умни. Добре, седи този и казва, че е много умен. 12345678900000 този е много умен, философ. Колко голямо е това число? 10 – този е един простак. По какво се различават тия двамата? Единият знае да брои до десет, другият разбира повече. Този големият философ може ли да обхване с ума си количествено какво нещо е вселената.

Да кажем, ако вселената беше образувана от толкоз слънца, може ли този мъдрец да обхване всичките тези слънца? Какви хора живеят, какви същества има, каква е тяхната орбита? Той може ли да произнесе това число, да кажем, пет милиона или квадрилиона, или секстилиона? Какво е един квадрилион? Един квадрилион от микроскопически пращинки колко тежи? Изчислете, ако една прашинка тежи една двадесет милионна част от грама, един квадрилион пращинки колко тежи?

Казвам сега, не само да кажем, че някой е добър човек. В какво седи добрината на един човек? Имал правилен нос, веждите били хубави. Ние имаме една мярка вътрешна. Всеки народ има свои чувства, всяко общество има свои чувства. Черните считат, че дебелите устни са красиви и че колкото лицето е по-лъскаво, е по-красиво. Ако един бял иде между черните, той е грозен – затова го изяждат. Така са правили в старо време. Като иде белият, те го изяждат. Ако тъмнината се стреми да погълне светлината, смятаме, че светлината и тъмнината са живи. Тъмнината, като види светлината, казва: "Грозна си." Тогава, ако тъмнината мисли, че светлината е грозна, какво мисли светлината за тъмнината. Ако дойде един престъпник, направи престъпление, вие го виждате, предавате го на властта, казвате: "Ти си престъпник, един вагабонтин, безчестник." Той казва: "Що ти влиза тебе в работата да се разправяш с моята работа? Нека властта да ме дири. Ти си грешник. Що ти влиза в работата да се занимаваш с мене?"

Питам сега, вън от законите ли е един гражданин сега да го предаде на властта? Властта в коя и да е държава застава гражданина. Че аз може да пиша един закон, да кажа – това ще правите, валидно ли е това? Щом сте в моята държава, валидно е, но щом излезете от кръга на моето влияние, има друг закон. Ако аз изляза от една държава, дето е по свобода, и вляза в друга, дето законите са малко граконовски, как ще се

чувствам? Всичките хора сега са излезли от различни култури, от различни държави. Вие, хората, не идете от една и съща държава, не сте граждани на една и съща държава. Вие сте граждани от различни държави, или вие имате различни понятия за добро, за обхода, за морал. Имате морал, но не е под един и същ знаменател. Тогава, ако всички идехте от една и съща държава, нямаше защо да се проповядва, да се говори за морал на хората.

Казваме, да обърнем хората към Бога. Защо трябва да се обърнат хората към Бога? Бог ги е направил, а трябва да се обръщат към него. Казвам, ако Бог е направил човека, каква нужда има да се обръща към него? Ако аз направя една статуя някъде, какво трябва да ми даде тази статуя? Какво трябва да ми каже? Статуята трябва да знае да говори. Вие, като турите тази статуя, тя трябва да мълчи, няма да говори. Като мине някой, тя няма право да говори. Еди-кой си. Какъв беше? Да започне да описва лицето, мъж ли бил, жена ли била. След това млъкне. Представете си, че аз минавам покрай тази статуя и говоря с нея. Някой казва: "Тази статуя, която направи, говори." Друг пита, тя мълчи. Може ли статуя да говори? Може да говори. Ние може да накараме статуята да говори. Говори това, което всякога е говорило. Това, което никога не е говорило, не може да говори.

Та какво разбирате под думата "статуя"? Под "статуя" разбираме неорганизирана материя, която принадлежи на друго царство, тя има живот в себе си, може да я накараме да говори. Тогава може да накараме този тебешир да говори, да стане ценен заради нас. Вие го гледате – ни пет пари не струва. Може да стане ценен. Как? Представете си, че един велик човек, когото вие обичате, някое божество напише само една дума на този тебешир, веднага тебеширът стане ценен. Кое е онова, което направи тебешира ценен? Думата на този великия човек, която написа. Значи това, което ние при-

межаваме, нашето тяло струва толкова, колкото този тебешир. Нашето тяло по отношение на други същества с друго съзнание струва толкова. Този тебешир е интересен заради мене, понеже той пише на дъската. Обаче, като пише, той се изписва. Кой от вас, като пише, че не се изписва? Кой от нас не се изписал досега? Ще се изпишеш по един естествен начин.

Всеки ден ти може да се радваш. Като се радваш, ти се изписваш. Като се тревожиш, като скърбиш, ти пак се изписваш. Ти пишеш: 50 000 да взимам, 600 000 да давам." Съкрати нулите. 6 да дам, 5 да взимам. Когато дойде 5-те – хубаво, но при 6-те? При единия случай ти се изписваш, и при другия случай ти се изписваш. Защото, след като дойде радостта, у тебе ще дойде друго едно състояние. Ти ще търсиш място на нея, ще се страхуваш да не би да я изгубиш. Тогава по какво се отличава скръбта от радостта? Сега философия трябва. Радостта в началото носи своето качество. Тя като иде, ти се радваш, но когато си замине, ти скърбиш. Радостта в началото носи щастие. Скръбта в началото носи скръб. Имаме това състояние у човека. Той има едно отношение. Радостта в началото ще му донесе радост. Радостта, като замине, ще донесе скръб. Значи радостта ще се превърне в скръб. То е едно състояние. Тогава скръбта в началото ще донесе скръб, в края ще донесе радост. Следователно скръбта ще се превърне на радост. Вярно ли е това? Когато радостта замине, скръб има. И тъй, това, което не носи радост в началото, е радост. Когато радостта си замине, ще носи скръб. Това, което в началото е скръб, в края ще бъде радост.

Следователно умният човек иска всякога да има радост. Затуй именно едновременно трябва да имаш скръб и радост, че да може и в началото, и в края да бъде радост. Глупавият човек постоянно носи скръбта. Казва: "Аз нямам никаква радост." Затуй той в началото е радостен, а в края е скръбен. Сега умни хора наричаме тези,

които в началото са скръбни. Глупави хора са тези, които в края са скръбни. Казва, да видим какъв ще бъде краят. Значи има едни, които носят скръбта, други – които носят радостта. Животът има две форми

Сега забележете психологически, че когато ви дават едно благо, вие го намирате малко. Ако ви дадат една златна монета, вас ви се струва малко. Когато ви дадат хубава къща, вас ви се струва малко. Когато ви дадат лошите работи, вас ви се струва много. Запример, ако ви дадат двайсет златни лева, казвате, малко са. Но ако ви кажат, че вие трябва да дадете двайсет лева, казвате, много са. Защо в единия случай казвате, че са малко, а в другия случай, че са много? Имате същото количество – двайсет лева. На какво отгоре двайсет при радостта са малко, а при скръбта са много. Ако дойде в къщата ви приятел, когото обичате, седи десет дена, вас ви се струва, че малко седял. Дойде друг, когото не обичате, седи един ден, казвате, цял ден седял. Ако този, когото не обичате, седи десет дена, казвате, седя десет дена, като че цяла година, как не го беше срам. Този, когото обичате, може да седи година, вие се радвате. Защо при единия имате тази радост, а при другия – това неразположение. Разликата е, че първият е княжески син, десет дена седи, но от вас нищо не е ял, вие сте яли от него. А вторият е княжески син, който всичко от вас яде, нищо не е донесъл, празни се вашата каса. Това са съотношения на нещата. Ако попитате този втория княжески син, ако иска да не дойде, казвате, халал да ви е, да дойде, да видите какво нещо е гостенин. Както в турско време, като дойде турчинът, иска печена кокошка, пуйка, опичана по модерен начин. Нали вие сте яли супа с кюфтета. Насекат месото на дребно, турят дафинов лист в супата, после едно яйце разбито, малко фиде първокласно, после един лимон.

Сега ние, съвременните хора, има да преместим нашето съзнание. Когато дойдем до човешкото съзна-

ние, в неговия ум, в неговата воля има нещо, което трябва да превърнем. Цялата наука е в даден случай да можеш да превръщаш. Да кажем, да превръщаш гроби в еднакъв знаменател. Може да превърнеш своята радост в скръб – ти вече си дошъл в началото на магистрата. Може да превръщаш. Че как?

Вие имате един слуга. Аз всякога може да превърна вашия слуга да ви стане обичен. Идвам при вас, имате един слуга, казвате: "Той не е културен, глупав е, такъв не го искам, да си върви." Вие не го обичате. Казвам: "На този слуга се е паднало едно наследство от един милион лева." "Тъй ли?" Изведнъж казвате: "Я да ти купя обуца, че нямаш, дрешки нямаш." Слугата се чуди отде дошло това, защо се изменил неговият господар, показва голямо внимание. Може да направя и най-добрия ви господар да не го почитате. Казвам: "То освен че няма наследство един милион лева, но баща му има десет милиона дълг, търсят го да плаща." Казвате: "Нямаме нужда от слуга." Изпъждате го навън. Това са постоянни промени, които стават в нашето съзнание.

Запример някой път някоя ваша идея считате тъй ценна, както слугата, който има един милион наследство. После казвате – тази идея не струва нищо. Вътрешният наш мироглед постоянно се мени, нямаме една постоянна величина, с която да работим. Не че няма, но така е объркан светът. Най-после виждаш някой човек остарял, както някой турчин, хване се за брадата, поклати главата, казва: "Животно дойдох, вол си отивам, нищо не разбрах." До такова понятие дошъл. Казва: "Като едно животно прекарах, трябваше да ме впрегнат. Тук и там – навсякъде насила ме караха, нищо доброволно не направих, все с остен ме караха." Хване се за главата, казва: "Не ми върви." Как с такива разбирания ще върви?

Сега казвам, това не се отнася до вашия личен живот, но казвам това, което нас ни смущава. То е

нашето минало, нашите минали разбирания, ние не сме се освободили от тях. Миналото върви отподир като сянка, не си правете илюзии. Казвате: "Аз кой съм?" Господарят днес има уважение и почитание, понеже мисли, че имаш десет милиона наследство. Но утре, като разбере, че нямаш, ще измени своето мнение. Днес си здрав, утре се разболееш, пет-шест месеца държавата даде отпуск, после казва – няма да го бъде – и по някакъв параграф те уволняват. Държавата казва: "Нам здрави хора ни трябва, болните хора да си вървят."

Казвам сега, даже майката, като има дете, целува го, но като боледува десет години, казва – да го прибере Господ, то да бъде свободно, пък и ние да бъдем свободни. Тя иска да го уволни.

Сега онези от вас, които разбират, – хубаво, но които не разбират, казвате така: никакъв прогрес не сме направили. Може онзи, който ме препоръчва, че имам десет хиляди лева наследство или че имам толкова дълг, може и едното, и другото да не е вярно. Казвате на господаря, че имам десет хиляди лева, отношението се променя. Какво съм придобил аз? Или като кажете, че имам десет хиляди лева дълг, какво съм изгубил?

Само виждам отношенията на хората, които се изменят не по същина като една величина в своята целокупност. Дали аз изливам вода от шишето, или наливам, то е все едно. Ако вие напълните нашата гарафа, не мислете, че сте внесли нещо в света, пък и ако излеете водата от вашето шише, не мислете, че сте изнесли. Не мислете, че е добродетел да наливате вода или като изливате, е лошо. Ти и като наливаш, и като изливаш, е толкова добро. Тogaва в какво седи доброто в света? Ако напълня вашата гарафа, аз съм добър по отношение на вас, казвате: "Много добър човек, напълни ми шишето с вода." Моята постъпка, да напълня вашето шише с вода, е добро. Или ви дам едно парче хляб – е добро. Добрината седи по отношение на това, че съм дал едно парче хляб. Но този хляб не съм

го направил аз. Аз взимам житото, смилам го, правя хляб. Мисълта, че съм направил, то е добро. После желанието да ви услужа, да премахна една ваша мъчнотия. То е едно относително добро, което съществува. При тия отношения се улеснява животът.

Хората отвън може да препятстват своите мисли. Ние сами може да си препятстваме със своето неразбиране. Аз сега изяснявам този въпрос пред вас, защото мнозина идват, казват: "Учителят обръща внимание към някого." Препоръчали го, че има десет милиона. На друг не обръща внимание. Казват ми, че той има дълг. Тогава турям закона математически. Аз обичам някого. Защо? Защото има десет милиона. Не обичам някого. Защо? Защото има да дава. Вие ще кажете сега: "Така ли трябва да бъде животът?" Дайте ми един идеален живот, да обичаш някого, без да искаш да взимаш нещо от него. Че ако аз ви донеса само един гол образ от кости, ще го обикнете ли? Или един мъртвец, турям тебеширени мускули – ще го обикнете ли?

Сега по някой път вие мислите в какво седи тази любов. Любовта седи в това, да не обереш това, което другият човек има. Това, което е ценно за него, което е съществено, да не го обереш. Ако той има красиво чувство и ти го обичаш, това красивото чувство да не го развалиш. Това подразбира любовта. Да не бутнеш това, което той пази като зеницата на окото си. Това е любов. Ако ти искаш проявление на любовта, това е. Не това, което е ценно за тебе, но това, което е ценно за него, което е съществено, което съставлява неговия живот в дадения случай. Значи на същественото в него да гледаш от същото ниво, както той гледа. Той тогава казва: "Този човек ме обича." Когато друг пази това, което имаш, то е обич. Каква обич може да има, ако той не пази твоего священо чувство.

Следователно, казвам, кое е онова качество в един ученик, за което той може да бъде обичан? Дето се учи ли? То е неговата длъжност. Кое е сега същественото

в ученика? Кое е същественото в учителя? Че той учи. То е неговата длъжност. Той сам се създава. Дойде, казва: "Аз учител искам да бъда, присърце ми е да уча деца." Ако онзи учител научи всичките деца да се обичат еднакво, да пазят това свещеното в тях, то е учителят, то е същественото. Отношението, което имат хората между себе си – не само отношението към един човек, но разбирам в дадения случай да имаш отношение към всички разумни същества, понеже светът е така чувствителен като един организъм, че де то бутнеш, той страда от това бутване.

Следователно ученикът трябва да има отношение не само към няколко души, но той трябва да има отношение към цялото битие. Като говорим за Бога, ние разбираме този цялокупен организъм, в който живеем. Следователно, като правим пакост, тази дисхармония ще дойде и върху нас. Ако вие така схващате, животът има смисъл. Двама души да се обичат, то е един начин, те може да прекарат времето напразно. Защото двамата, като се обичат, ще се разобичат. Защото любовта, и тя си заминава. Любовта какво носи в началото? Радост. Омразата какво носи в началото? Скръб. Любовта в края какво носи? Скръб. Омразата в края какво носи? Радост. След като се освободиш от омразата, веднага ще почувстваш една радост. Човек, след като се освободи от болестта, почувства радост.

Сега вие може да попитате дали тия неща са реални, или не. Вие, когато питате дали това нещо е реално, или не, какво разбирате? Ние казваме – реално е това нещо, което може да схванем. Това, което вие може да пипнете, не е реално. Реалните неща не се пипат, те се виждат. Никой досега не е могъл да пипне реалното. Никой не е могъл да го помирише. То издава едно благоухание, но никой нос до реалността не се е добрал. Реалността е толкова красива, че тя не дава никой да се допира. Няма същество, което е могло да се допре до реалността, нейната дреха е чиста. Затуй

грехата на природата и грехата на човешката душа е всякога чиста, понеже до природата никой не може да се добере и до човешката душа никой не може да се добере. Това са две реалности в света. Туй, до което ти не може да се приближиш, туй, което ти не може да оцапаш, туй, на което ти не може да притуриш, нито да отнемеш нещо, то е реалността.

Към реалността никой не може нито да притури, нито да отнеме. Не само ти, но да се събере и целият свят, не само целият свят, но и да се съберат и всичките богове – и те не може да притурят нещо към реалността. На реалността нищо не се прилага, понеже е пълна, понеже е съвършена в себе си. Аз ще ви попитам като онзи, който проповядвал за греховете на хората, казва: "Братя, какво разбрахте?" Един старец казва: "Не ме разбрах, дядо попе, не разбрах, тази работа е страшна. – Казва: – Ти ме тури в едно затруднение, казваш, че в онзи свят ще има скърцане със зъби, а моите са опаднали. Аз какво ще правя, как ще си изкупя греховете? Онзи, който има зъби, ще скърца, ама аз какво ще правя, като нямам?"

"Отче наш"

*Двадесет и седма лекция
на Обиция окултен клас
20 февруари 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

Беседата е издавана под заглавие "Форми в природата".

ЕЛЕМЕНТАРНИ ОТНОШЕНИЯ НА ЧИСЛАТА

Размишление върху упованието

Човек през целия си живот се учи и все ненаучен остава. Не че не е научен, нещо е научил, но в съзнанието остава нещо ненаучено. Всичките хора се стремят да бъдат добри, но се усещат, че добродетелите не се постигат, тъй както трябва. Всички се стремят да бъдат силни, но в края на краищата не са я придобили. Те са тъй наречените вътрешни състояния, с които хората се справят. Някои се справят разумно, някои не се справят разумно. Да започнем от елементарните работи на нашата математика.

1	10	100
2	20	200
3	30	300
4	40	400
5	50	500
6	60	600
7	70	700
8	80	800
9	90	900
10	100	1000

Това са елементарни работи, детински работи, но са и философски работи. Те са толкоз философски работи, че и философите още не са ги разбрали. И толкоз детински, че и малките деца още не се занимават

с тях. На първо място казвате 1 и 2. Какво означава 1 и 2? Две единици събрани на едно място – станало 2. $1 + 1 = 2$. От какво е направено 2? От две единици, събрани на едно място, те образуват две. Имаме 3. От какво е направено 3? 1 и 2 събрани образуват 3. Следователно 3-те съдържа качества на 1 и 2 в себе си. А какво съдържа 2-те? Двете съдържа същественото на 2 единици. Ако ние оставим 2 единици отделно в една рамка, образуват числото 11. А числото 11 е число на противоречие. И 2-те само по себе си е закон на противоречие. Защото 2-те само по себе си съдържа две противоположни сили, които трябва да се превърнат.

Сега казвате, как ще превърнеш? Допуснете, че в единия случай вие сте гневен, такова едно чувство имате, гневен сте, че вашето достойнство, вашата чест е засегната. Седите, вие сте положителен, не искате никой да бъде около вас. Запазвате вашия гняв, същевременно имате друго едно чувство – имате желание да спечелите пари. Но тия двете чувства са положителни и двете се налагат. Едното – искаш да придобиеш пари, другото – искаш да се проявиш, да знаеш, че ти си нещо, искаш да си пробиеш път, откъдето минеш, всеки да ти отваря път. Казваш: "Аз не съм говедо, човек съм, път трябва да ми отварят." От друга страна, искаш да станеш богат, но нямаш богатство. Трябва да ги примириш тия двете състояния. Как ще ги примириш? Да примириш гнева и желанието да имаш пари. То значи да ожениш един мъж за една жена. Казвате: "Нерде Шам, нерде Багдад." Когато искате да изправите света, някой мъж да го турите в правия път, трябва да го жените. Хубаво, но жената, и тя има същото желание. Казвате, тя е жена. Не, и тя има същите желания, както мъжа.

Питам сега, как жената ще оправи мъжа? Ако остане при числото 2, тази работа няма да се оправи, ще минеш в числото 3. То е едно число, което съдържа качества на числото 1 и 2, но съдържа и особени

качества на примирение. Представете си, че 1 е вода, 2 – това е бобът. Туряте го в гърнето да го варите. Обаче в човека има вкус. Ако вие сварите боба само с вода, има нещо, което му липсва. Солчица. Три, то е солта. Значи, ако солта не влезе в боба, бобът губи своята ценност. Казва, ти не знаеш ли, че сол трябва да се тури?

Значи, за да примирите тия две състояния, трябва да влезе числото 3, сол ви трябва. Ти искаш да си проправиш път, но ако си проправиш път, ще изгубиш парите. Ако придобиеш парите, ще изгубиш пътя. Ще избираш. Числото 3 ще дойде на помощ в дадения случай. Кое трябва да предпочетеш – правия път или парите. Ако отстъпваш от бойното поле, правият път е за предпочитане, пари не трябва. Обаче, ако си в обществото, правият път не ти трябва, пари ти трябва.

Следователно, казваме, как трябва да постъпим сега, кое да изберем? Да си отворим път ли? Ако бягаш или ако атакуваш неприятеля си, правият път ти трябва, нищо повече. Хубаво, ако това правило го турите навсякъде в живота, казвате: "Аз трябва да имам отворен път навсякъде в живота." Ще работи ли този закон? Не. Временно, при известни условия. Ако си в общество, няма да отваряш път, защото парите ще изкривят пътя. Парите не обичат правия път. Онзи, когото обичаш, няма да влезеш направо, но ще изкривиш пътя си. Ти ходиш, прав си, но като отидеш при онзи, от когото ще получиш парите, ще се изкривиш, няма да бъдеш прав, ще се огънеш. Не само това, но ако искаш да придобиеш приятелството на някого, ще се огънеш. Казва: "Все правия път трябва да държи." Кога ще държиш правия път? Когато атакуваш, когато отстъпваш, ще търсиш правия път, но когато искаш пари, ще се огънеш. Вие ще кажете: "Кое е по-право?" Двата пътя са едно и също нещо. В първия случай и във втория случай няма никакъв морал. Трябва да имаме

един път да отстъпим или трябва да имаме един път да постигнем целта. Казвате: "Аз трябва да имам път отворен, или да настигна неприятеля си, да го хвана и да го ограбя."

Та вие питате: "Как трябва да постъпваме?" Човек трябва да бъде толкова гъвкав, както числата. Вие, ако не научите математиката или ако не научите азбуката на писмеността, или не изучите музиката в нейната гъвкавост, вие не може да имате един морален живот. Сега защо ви написах тия числа от 1 до 10? Онези, които туриха тия знаци, защо трябваше да има 10-те една нула? Какво е 10-те в дадения случай? 10-те е нулата. Щом турите нулата, тази единица се увеличава. Единицата каква работа има при нулата. Тогава единицата казва: "Ти знаеш ли кой съм аз?" Ти имаш цена, защото нулата е след тебе. Едното казва: "Ако аз не съм, никой не би те писал отзад." Хубаво, но туй 10 казва така: 01, идва нулата след едното. Ако турите числото след нулата, ще се докачи ли? Сега вие казвате, в дадения случай кое число да изберем? Ако имаш да взимаш, избери числото 10. Ако имаш да даваш, избери числото 01. Сега 10-те колко пъти е по-голямо от 01. В дадения случай числото, което е изменило своето място, какво е неговото състояние, каква цена има? Числото 1 има по-голяма цена, казва: това е 10. 01, като го погледнеш, то е един грош в кесията. Питам, какво е състоянието на едното?

Представете си, че едното е живо същество, както вас. В първия случай вие го почитате, във втория случай вие го погледнете така. Ти по някой път не искаш да го носиш в джоба. Тия числа, както са наредени, няма да ги обяснявам. Това са живи числа, които функционират като разумни същества, не като морални. Моралът, който съществува в света, той е едно принуждение. Казва: ти трябва да умреш за отечеството. Морално било да умреш за отечеството. Отде накъде? В кой кодекс има написано това, че трябва да умреш за

отечеството. В кой кодекс е написано, че трябва да умреш за жена си? Хората са писали това. Казвате, така трябва да бъде. Значи много такива положения и закони са съществували от памтивека. Значи един морал, който става с насилие, това е безморалие. Това е един обикновен физически живот и вследствие на това във вас съществува едно противоречие.

Ние трябва да знаем, че моралът в дадения случай е първият проблясък на Божествения свят. Ако този обикновения морал, който имаме, го превърнем на светлина, защото моралът може да се превърне на светлина, едва ще забележим най-обикновените работи вкъщи. Но сега нищо не може да се направи, нищо не може да се чете. Какво може да направиш ти с една малка микроскопическа светлинка в стаята си?

Представете си, че моралът е една капка вода. Какво можеш да направиш с една капка вода? Ако са събрани 10, 20, 30, 40 и т.н., може би да направиш нещо. Затова казваме, че животът е един извор. Моралът, това е едно напълнено шише от извора. Когато дойдем пък до мисълта, тя е една мярка, с която наливаме, черпим и преливаме. По това се отличава мисълта. Мисълта има възможности да черпи и да налива. В това седи силата. Всъщност силата седи в живота. Вие положете положението, че трябва да живеете. Първото нещо – никога не завършвайте живота. Вие туряте определен план, как трябва да живеете. Не определяйте посоката на вашето движение. Понеже, щом определяте посоката на вашето движение, вие значи сте създали живота. Вие знаете, че животът вие не сте го създали. Онзи, който дал живота, той е дал и посоката на вашия живот.

Нека водата извира от извора, така ще намери път. На извора няма да показваш кой път да хване, нито пък ще се месиш в неговите действия. Водата ще се изкриви оттук-оттам. Имате ли право да питате извора дали ходи в правия път. Докато водата тече и

върви към морето, откъдето и да минава, тя, както извора, върви в правия път. Даже като се спре, не е в кривия път, тя е в кривия път, но не е в лошия път. Лошият път, той не е лош сам по себе си. Някой път вие мязате на един извор. Най-първо, когато влезете със своите убеждения, разбирате Бога, зарадвате се, казвате: "Каква идея имам, какво може да направя. Това може да направя, онова може да направя." Вие искате да победите целия свят. Но като тръгнете, като водата оттук завиете, оттам завиете, като погледнете, казвате – тази работа няма да я бъде. Понеже казвате – така трябва да върви човек, разбирате по права линия, като канал. А сега виждате, че тук сте кривили, там сте кривили, казвате: "Скривихме работата, животът няма смисъл." Това е неразбиране на живота. Ти може да кривиш колкото искаш, но в съзнанието да седи посоката на твоеото движение. Щом се движиш в една посока и съзнаваш това, ти си на правия път. Но щом изгубиш своето съзнание за твоята насока, то е вътрешно ограничение, ти започваш да се безпокоиш дали си в правия път, или не.

Казват, като станат хората богати, ще изгубят Господа. Може да го изгубят, защото парите ще бъдат едно препятствие. В какво седи това препятствие? Защото парите ще станат бент за тебе, да те спрат, да се заблуждаваш. Прекъсва се връзката с Бога. Парите за тебе може да бъдат едно средство, но може да бъдат и едно божество. Парите за тебе не може да бъдат по-горе от тебе. Ти си създал парите, ти си създал тази форма. Хората са възприели тази форма да си услужват, но същевременно те са ги направили едно божество. Казва, без пари не може. То е толкоз вярно, че и без мост не може. Ако минаваш през Дунава, без мост не може. Трябва да има един мост, да минеш от единия край до другия. Но казвам, това важи само за нас. За една птица важи ли нашият мост? За една риба важи ли нашият мост? Не важи.

Та известни морални положения, ако са морални, трябва да важат за всички, моралът трябва да бъде задължителен за всички. Морал, който не обема цялостността на всичкият живот, това е една относителна истина. Сега, като ви говоря това, не е това, което искам да изнеса пред вас. По някой път вие се докачате, казвате: мен не ме почитат, нямат обич и т.н.

В какво седи обичта? Да вземем първото място, по физически както разбираме – да бъдем с най-хубави дрехи облечени, според най-последната мода; като отидем в едно общество, да ни дадат първото място; ако е някоя служба, да вземем първото място; ако сме военни, да сме генерал; ако сме учители, да сме директор на гимназията или в първоначалното училище главен учител; ако е свещеник – архимандрит или владика, или патриарх; ако е вкъщи, да е баща, кесията да бъде пълна, да бъде богат. Всички имат желание за големи работи. Ако всички вземат големите работи, кой ще вземе малките. Ти казваш в дадения случай: "Аз не съм навикнал. Аз съм навикнал все да заповядвам." Щом заповядваш, вече в ума ми седи ето каква идея. Щом казваш, че си свикнал да заповядваш, аз имам едно число от съвсем друга категория. Казвам, ти си числото 10, имаш 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 – това са твоите подчинени. Ти заповядваш на тях. Защото, щом се тури едното, всичките са войници. Дойде капитанът, заповядва. Добре, той може да заповядва. Щом каже "Смирна", всичките се нареждат, той започва наляво-надясно. Махни нулата. Сега на кого ще заповядва? "Мога да заповядвам", това подразбира, че нулата е там. Казва: "Аз съм свикнал да заповядвам." Махни нулата. Казва: "Не мога да заповядвам." Заповядвай тогаз. Щом казваш, че си свикнал да заповядваш, подразбира, че нулата е там. Казваш: "Какво да правя?" Заповядвай, нареди ги всичките. Но ще заповядваш на колко души? Не може да заповядваш на повече от десет души. Дойде двете. Що

е двете? Те са двама възводни, които се съединяват. Двайсетте казва: "И аз заповядвам." Това е вече офицерът. В първия случай е мъжът, във втория случай е жената, тя има 20 слугини. Казва: "Какво трябва да правя?" Заповядвай.

Какво предполага числото 20? Това не е дом, то е едно учреждение. Една жена, която заповядва на 20 слугини, кажете, какво е това? То не може да бъде в един дом. В един дом може да има една, две, три слугини, но двама слугини не може да има. Един пансион може да бъде. Това е директорката на 20 пансионерки. Те ще изпеят една песен, после ще имат упражнения, ще ги разпределят по класове. Като кажем 20, какво означава? Ако пишете числата само така, числата нямат смисъл. Тогава имате числото 30. Какво означава? Три вече в друга категория спада. То е едно дете. 10 е бащата, 20 – майката, 30 е едно дете в училище, дето има 30 деца, но това дете заповядва на тях, то ги води. То е най-голямото дете, всички други са по-малки. Питам, 10-те можем ли да заменим с 20 или с 30? В дадения случай не може да се заменят. Но аз имам друга една идея. Това са обяснения на идеята, която искам да внеса. То е наука. В дадения случай ти имаш едно число, да може да определиш какво съдържа това число в себе си – не като просто количество, но като живо число.

5674. Кое е най-почтеното число? 5 – ако има да вземаш. Как може да разложим това число? След него кое иде по-почтено? Числото 6, след него 7 и най-после 4 е на опашката. Тия числа в първата редица, както виждате, 7-те е деградирало. Сега, ако аз взема и туря 4-те отпред, а 5-те отзад – 4675, ако тия числа са съзнателни същества, какво ще бъде състоянието на 5? То по-рано означаваше 5000, а сега само 5 единици. По-напред е било един полковник, който командва цял един полк. Сега го направят един прост ефрейтор.

Но питам, досега, като сте писали тия числа, кое число се е оплакало от своето положение? Вие искате

да измените философията на възпитанието и как трябва да се възпитаваме. Започни да пишеш числа и кажи на себе си: "Аз всичко може да направя. В даден случай, дето и да ме турят, мястото, в което може да бъда положен, ако аз изпълнявам своето място с разбиране, аз съм важно число." Ако ти имаш 5000 лева дадени и не знаеш как да употребиш парите, не си разумен човек. Но ако имаш 5 лева и знаеш разумно да ги употребиш, да купиш една книга, знаеш как да четеш, ти седиш по-високо от всички ония. Не е мястото, което заемаш, но да знаеш как да използваш своята сила.

Във вас трябва да има този морал – дето да ви турят в тази редица, вие да бъдете доволни. Вие нямате смирение. Като се каже "смирение", човек трябва да мяза на едно математическо число – дето те турят, да ти е все едно. Ти може да означаваш една хилядна или една милионна част от това количество, което е ценно, само ти може да бъдеш поставен на това място. Казваш: "Такава гребна работа."

Да допуснем, че един ден ти си професор, но веднага теб те тури провидението на една фурна да раздаваш гевречета. Казваш: "Аз, професор, който съм държал такива лекции, сега да раздавам гевречета. Аз не може да живея така." Слушай, то е първата лекция, която ти ще държиш на децата. Ти на тия гевречета ще предадеш много хубава лекция, отколкото досегашните. Ти мислиш, че си държал толкова важна лекция, за слънцето държал си лекция, за създаването на света. Но досега разбрали ли са какво е слънцето? Най-после, след като говориш на тия хора как е създаден светът, Господ ще вземе тия хора, ще видят как е създаден. Всичките учени и професори Господ ги държи. Казвате, еди-кой си професор в България еди-какво си говорил за слънцето. Еди-кой си професор в Германия еди-какво си говорил за слънцето. Те са все кандидати, съберат такива 10, 20, 30, 50, дадат, има свободен билет до слънцето, качат се. Хайде на слънцето, да проверят своите

теории. Те, като идат, започнат да се смеят. Единият измервал слънцето и видял, че не е така. Друг говорил на елементите за състоянието на слънцето, че било огнено. Като влиза, вижда земя с ниви, полетата със зеленина, градини с овоция, с това, онова, училища, хората живеят като в рай. После друг казвал, че петната били големи дупки. Вижда, че не е така.

После всеки ден ние имаме желания. Помнете, че всичките ваши желания Господ ги туря, няма да се мине дълго време, ще идете, ще видите и като идете, ще се разочаровате. Искаш да се ожениш за този, за онзи. Най-после Господ казва: "Какво искаш?" "Искам един княз. За овчар се жених, не го бива. Жених се за бакалин, не го бива. Жених се за професор, не го бива. Жених се за офицер, не го бива. Жених се за поп, не го бива. Жених се за владика, не го бива." Православните владици не се женят, но протестантските се женят. Който казва, че владика не се жени, не казва правото. Той казва: "Като хората искам да бъда." Сега го турят в затвор. Не е лошото, че владиката се оженил. Казвам, всяка женитба, направена по насилие, е от дявола. Нищо повече.

Човек, който влиза в известни разумни отношения, това, което наричат отношение на душите, брак, той трябва да бъде абсолютно свободен по ония закони, които Бог е поставил. Душите са свободни в гаден случай. Две души се събират, за да извършат волята Божия на земята. Ако две души се събират, за да бъдат щастливи, те не разбират законите. Отиват двама офицери на бойното поле да бъдат щастливи. Много щастливи ще бъдат двамата юнаци. Като го жегне, падне на земята. Нали се прославил, върне се прославен, куца. С тия работи вие трябва да ликвидирате. Имате едно положение в живота. Казва, прослави се в живота. Как се прославил? Това не е прославяне, това не е разбиране на живота. Вследствие на това разбиране ние си създаваме нещастия. Казва: "Мен никой не ме обича."

Възможно е. Защо никой не те обича? Казваш: "Никой не иде в дома ми." То е много лесна работа. Вземи от 10, 20, 30 души пари назаем – всеки ден ще идат. Казва, никой не стъпва в дома. Вземи пари назаем, ще дойдат. Казва: "Нас не ни обичат." Майката нека народе пет, десет дъщери – все хубави и красиви, ще има кой да обикаля, колкото искаш. Стига да имаш стока, ще има кой да иде.

Сега разсъждавайте. Аз говоря за външната форма, не за отношенията на душата. В Божествения свят нещата другояче съществуват. Тъй като се намираме във философията, ние се увличаме и мислим, че те са както на земята, че работата, която завземаме, е много важна. Всичките ни работи на земята са детински залъгалки. Дали си професор или патриарх, това са все детински залъгалки на неразумни деца, на глупави деца. Има разумни деца, има и неразумни деца. Разумните деца, дето и да ги туршиш, каквато и работа да им дадеш, те я свършват.

Казвам сега, кое място вие искате да завземете? Имате 4, 5, 7. Трима души да си изберат едно от тия числа и ще ви кажа каква ще бъде съдбата. Кое число избирате? 4, 5, 7. Ако ти излезеш с числото 4 пред хората, значи имате 4 лева в джоба. Вие сте в едно общество, искат да правят училище, което ще струва 5000 лева. Ще имате ли почитание пред тия хора? Като дойде 5-те, ще кажат добре дошло. Туй 5 ще се превърне на съдържание, ти ще изгубиш. Ти ще мязаш не на една майка, но ще мязаш на баща. Щом си направят училището, това число ще се превърне, всички неговите качества ще се превърнат, ще започнат да идат разумни същества. Ти ще се учиш отвътре. Защото нашето заключение, за което говорим, всичките материали, ще се учим. Учим се по своите резултати. Тия камъни, тухли, които туряме, те черпят от нашия живот. Ние седим тук, те смучат. Ако седиш дълго време до стената, ще почувстваш, че не е безопасно да

седиш при една стена, че не е безопасно да седиш на един камък. Казваш: "Простудих се." Този живот, който от по-нисша култура взел, пък нищо не дал. Не че има лошо желание, но както вие искате това да се обясни, онова да се обясни. Има много въпроси в дадения случай да се изяснят.

Сега, ако се изяснят всичките, то е един товар. Ако ги изясня, аз ще туря един товар, който ще смаже вашия гръб. Мислите ли, че ако аз седна и ви обяснявам какво има на слънцето, как е произлязло, вие бихте стояли тук да ме слушате и няма да изскочите? Нито един няма да остане, ако знае какво има на слънцето. Представете си, че днес е последният срок да идете на слънцето, имате билет да идете. Кой от вас ще остане да ме слуша? И ако кажа, че от този ден зависи вашата съдба, вие ще напуснете, ще вземете билет – и хайде.

Някой казва: "Обясни ми истината." Да обясниш истината, значи даваш условия на един човек или да умре, или да участва в благата. Казва някой: "Кажи ми каква е реалността." Аз имам десет милиона, давам ти ключа на моята каса, аз отивам в странство. Ти, когато имаш нужда, послужи си. Нали вече има смисъл. Дойдеш, казваш: "Разбирам сега." Най-първо философстваш колко има вътре, касата пълна ли е, или не; сребро ли има, или злато. Давам ти ключа, отвори и виж какво има в касата. Казва: "Зная какво има в касата." Казвам, трябва да развиете Божественото доверие да даде ключа на вас. Вие седите, искате да имате благоразположението на окръжаващите. Но във всинца ви трябва да има желание да придобиете Божественото доверие, да ви дадат един билет до слънцето, да ви даде ключа, да ви даде еликсира на живота.

Остарял си, стар дядо, казвате: "Ще се мре. Няма какво, ще се върви. Хубаво, ако ти имаш това шише на еликсира на живота, както го разглеждат тия химици, една капка туряш в малко вода, изпиеш – и на другия

цен брадата, всичко изчезнало, вие сте млад момък, учен. Защото дядото има съзнание. Казват, къде отиде дядото? Отиде някъде, мен остави негов наследник. Казвате, значи имал наследник. Хората го коментират. Значи той имал син. По едно време казваше, че нямал роднини, но имал някъде. Пък той е същият дядо, а минава за негов наследник.

Питам, каква философия има, че този имал знание, че този нищо не разбира, дете бил. Нерде Шам, нерде Багдат. Никакво знание. Аз се подмладих от еликсира на живота, който вкусих, и сега съм млад. Казва, остави ме наследник. Кой ме остави? Бог ме остави. В моя ум има мисълта, че имам един баща. Аз вярвам, цом взема този еликсир, че ще се подмладя. Вие ще кажете: "Този еликсир може ли да го имаме?" Всеки един може да го има. Може да го имате само тогава, когато ви турят като числа, да ви бъде все едно дали сте 5000 или 600, или 70, или 4, или 0. Ако е една нула, то иди-гойди, но ако турим 0,001 или 0,000001. Това не е деградирание, който разбира. То е закон за повръщане назад. Когато ние се повръщаме в своето минало, ние употребяваме обратни процеси в математиката. Туряш една нула, какво значи? Когато туриш една нула, ти се повръщаш в десет прераждания назад. Когато туриш две, то са хиляда прераждания. Ако имаш една добродетел, да видиш откъде започва или ако имаш един недъг в себе си, пак ще видиш откъде започва. Недъгът не може да иде от повече от четири поколения, ти ще го потърсиш.

Грехът изобщо няма дълъг род, до четири поколения отива, най-много до десет поколения отива, повече не отива. Ако у някои хора грехът продължава да съществува, то е родово. Един род има свои слабости. Грехът не е лоша черта. Всеки човек иска да се повдигне, всеки човек иска да придобие знание. И в това желание може да направи лош избор, да направи грях. В самото желание да придобиеш знание има възможнос-

ти да направиш една погрешка, може да го придобиеш по крив път.

И в правенето на добро има една възможност да направиш една погрешка. Във всички добродетели има възможност да направиш по една погрешка. Вие ще кажете: защо е така, когато Господ е създал света? В Божествения свят, когато се създава едно здание, всякога туй здание има две врати. Сега, ако аз обясня какво означават двете врати, вие може да се съблазните. Има две врати, откъдето може да влезеш и може да излезеш. Но ще употребя най-малката форма, най-мoralната форма, която няма да ви съблазни.

Човек има две дупки на носа си. Въздухът трябва да влиза през лявата ноздра, а да излиза през дясната. Турете сега дясната ръка и затулете дясната ноздра, поемете въздух през лявата ноздра. Ние казваме сега – през двете ноздри. Най-малко два, три пъти ще седнете през деня да направите това упражнение. Въздухът трябва да влезе през лявата ноздра, а да излезе през дясната. Тогава ще се образуват в човека две течения противоположни, течения на живота. Значи, ако някой е смутен духом или е неразположен, не боледува, нека седне да диша. Приемете въздуха и дръжте вашето съзнание свързано с Божественото съзнание. Трябва животът да влезе през лявата ноздра, а да излезе през дясната. Тогава животът трябва да мине през вашия ум и да се върне във вашата душа. Веднага вие ще възстановите едно вътрешно равновесие.

Обаче, като ви кажем това, вие казвате, не може така, дядо ми дишал през двете ноздри. То е друго. Как свърши дядо ти? Ако вие приемате храна и през същото време я повръщате, човек от вас може ли да стане? Човек, в който двете врати не функционират правилно, той е осъден на страдание.

Тогава и за ушите е същото, същият закон. Когато искате да изучите любовта, ще турите лявото ухо. Когато искате да издишате навън, обърнете дясното

ухо. Човек, който обръща все дясното ухо, ще падне в едно изкушение. В единия случай ще чувстваш, веднага се обърни от другата страна. В себе си веднага трябва да се обърнеш. Този закон е същият и за ръцете. Ние казваме, че някой е десняк. Има положения, дето ще туриш лявата ръка, после ще туриш дясната ръка, после пак с лявата. Ще започнеш с лявата да се свързваш, с дясната. Може едното и другото, но ще правиш постоянни промени. Когато тръгнеш в живота, може да тръгнеш с левия крак. Двама крака трябва да ходиш. С един крак ходи ли се? Не се ходи. Колкото е важен левият крак, толкова е важен и десният крак.

Човек има две мисли, върху които се крепи. Човек има две чувства, които го крепят. В него и интелектът е разделен. Интелигентността, която е обща в живота, и разумността, която е качество на човека. После разумността е, която ни свързва с ангелите. Тогава интелигентността и разумността, това са двата полюса. Казвам, ако ти смесваш своята интелигентност със своята разумност, тогава ти объркваш работите в живота. Докато си в положението на интелигентността, ти имаш общо с животните, ще ядеш и ще пиеш с тях. Щом дойдеш до разумността, не може да се занимаваш с животните и ти ще познаеш, че седиш по-горе от тях. И те ще имат желание, и те ще искат да придобият това качество.

Когато дойдете до един човек, който има известна добродетел, във вас трябва да се даде един стимул и вие да придобиеите тази добродетел в себе си. Между хората има различие и това различие е за добро. Сега, като не разбирате закона, във вас се заражда завист. Вие мислите, че някой може да вземе любовта, че някой може да вземе парите, че някой може да вземе живота. Тъй може да мислят само глупавите хора. Ако вие поставите живота си в онзи велик Божествен закон, който ви е дал живот, никой не може да ви лиши от онова, което вие имате. Невъзможно е. Няма съ-

щество, което би гръзнало в Божие присъствие да направи престъпление. И ако това същество рече да направи престъпление, то ще направи едно добро. Но вие в това не вярвате. Не че не искате да вярвате, но казвате: "Не сме опитали, не знаем."

Сега затворете дясната ноздра, турете лявото ухо, като че слушате нещо. Ще направим едно упражнение. Казвам сега, ако правиш това упражнение, и Канта ще разбираш, и Декарта ще разбираш, и Ремке ще разбираш, и Бергсон ще разбираш – всичките философи ще разбираш, пък и всичките учени хора ще разбираш. Най-после всичко ще разбираш, но последователност трябва. Понеже трябва да дойде светлина в човешкия ум. Има една светлина, едно разбиране. Когато тази светлина съществува, има една непрерывност в движенията.

Първото нещо, нека останат числата. Вие да бъдете така пластични, че дето и да ви турят, да бъдете на мястото си. Туй положение, дето вие се намирате сега, то е временно положение за вас. Няма да казвате, че ще останете там. В дадения случай вие сте тук. Отзад или в средата, или в края – да ви бъде все едно. В каквото положение и да сте, каквото страдание и да ви дойде, каквото мъчение да ви дойде – всичко да ви бъде едно. Душата няма страдание. Дойде мисълта да се самоубиеш, казваш: "Не си струва да се живее. Ще си тегля куршума." Какво трябва да правите? На тази мисъл ще кажете: "Преди да се самоубия, искам да се нахраня много добре, един царски обяд ще дам." След като се нахраните, ти ще отложиш да се самоубиеш. Това положение е вярно. То мяза на следното.

В едно богато семейство при един учен човек иде един млад момък, казва: "Днес ми е последният ден. Решил съм да се самоубия, да туря край на живота си." Професорът казва: "Много добре, отлична идея. Ти искаш да заминеш на онзи свят, но аз ще ти дам едно писмо за дядо ми, ще ти дам препоръчителни писма, но

преди това искам да ти дам едно угощение, ще останете." Остава. Той имал две дъщери много красиви. Довежда ги на трапезата. Онзи, който искал да се самоубие, яде, поглежда към красивите момичета. След угощението той казал на професора, че отлага заминаването си. Всякога, когато на един човек се даде простор, когато има възможност да постигне едно желание, не е лошото в постижението на нашите желания, но важно е да изберем пътя, начина за постигането на нашите желания. Важно е как да постигнем нещата. Сега трябва разумни да бъдем в постиженията си.

Та казвам, когато дойдете до тия състояния на обезсърчение, те са потребни. При сегашните условия вие трябва да имате силна мисъл, за да реагирате на всички влияния външни. Ако хората турят маски, да се пазят от задушливите газове, ние ще бъдем толкова глупави да ходим без маски. Всяка отровна мисъл е газ. Ако нямате начин да трансформирате нейната енергия, тя ще причини вреда. Това е метод за размислене.

Сега ви давам едно малко упражнение за 30 дни по 3 пъти на ден и който не го направи – по 30 пръчки на ден на задницата. Аз няма да ви бия, но други ще ви бият. Където и да сте – и по пътя може да го направите. Казвате: "Срамота е." Ако вас не ви е срам да се секнете, защо ще ви е срам да правите това упражнение. Най-малко ще отделите пет минути. След един месец аз ще проверя какво ще бъде вашето състояние. В кой час да го правите, не ви определям. Правете го, когато искате – сутрин, към обед и вечер го правете. Свободни сте за часа. Петнадесет минути ще пожертввате, то е за ваше добро.

Казвате: "Кой ще се занимава с такава греболія?" Слушайте, от това зависи да имате билет до слънцето. Послушанието в живота в Божествената окултна школа е едно от най-хубавите качества. Детинска вяра ви трябва. Аз ви давам един закон, който е толкова елементарен, че има толкова хубаво влияние, но вие

след един месец ще чувствате съществено изменение в ума си, в чувствата и във волята.

Като поемете въздух през лявата ноздра, ще кажеш: "Само Божията любов е любов." После ще изпуснете през дясната ноздра и ще кажете: "Само Божията любов е любов." Една вдишка и една издишка е едно упражнение. Може да го правите по три или по десет пъти – не повече, понеже ще се преситите, то е друга опасност. Десет е достатъчно. Или три пъти по три, или три пъти по десет.

*Двадесет и осма лекция
на Общия окултен клас
27 февруари 1929 г., 5 часа
София – Изгрев*

*Беседата е издавана под заглавие "Отношение между
числа".*

ПЪРВАТА БУКВА

Размишление върху светостта

Всяка наука, която не се прилага, се вкисва. Тогава да ви кажа: с пари е лошо, без пари е по-лошо. С науката е лошо, без науката е още по-лошо. То са две максими. Казва някой: "Мъчна е науката, лошо е с науката." Трябва да се учи. Човек не разбира, трябва да се троши главата. По-добре е ти да я трошиш, отколкото да я смачкат.

Казвам сега, ако ние разучаваме нещата, на български думата "разучавам" се разбира и да отучи. Много хубаво трябва да се разучат нещата. Допуснете, че някой ви казва: "Аз, като бях дете, с тия малки работи се занимавах. Пиших: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9." Но питам, след като си станал възрастен математик, може ли да се освободиш от тези цифри? Или ако кажете: "Аз, като бях дете, пиших тия букви." Но като стана виден писател, можеш ли да се освободиш от тия букви? Само че като дете вие сте писали буквите по един начин, а като писател вие сте виртуоз да ги сменяте в разни пермутации, слокове, думи и тъй нататък.

Казвам, простите идеи имат свое приложение. В умствения свят има известни мисли, които съставляват азбуката на Божествената наука. Ако вие тия основните мисли не знаете, как ще разберете Божествената наука? Основните мисли, това са азбуката. От азбуката вие никога не може да се освободите. Туй трябва да го знаете.

Сега ние започваме с "а". Коя е основната мисъл, която съставлява нашето "а"? Живея. Следователно основната идея, това е животът. Това е равносилно на "а". Онзи може да произнесе "а", когато той съзнава, че е "а" в света, той може да произнесе

ЖИВОТЪ

"а". "А" и "едното" в света имат същото произхождение. Те са букви на човешкото съзнание. Човек никога не може да произнесе буквата "а" или буквата "живот", или да му дойде мисъл за живота, ако няма съзнание. Сега аз вземам думата "съзнание" не в обикновения смисъл. Защото, когато ние говорим за несъзнателно или безсъзнателно, ние разбираме – вън от нашето съзнание, едно по-широко съзнание. Казва: "Аз водя един несъзнателен живот."

Та основната буква е животът. Помнете, в Божествения свят, като кажеш "живот", ти си в първо отделение, но ти си вече един първокласен професор на земята. Ти ще разбираш живота като един елемент, ти ще възприемеш живота. Ние казваме: "Трябва да живеем." Като изучаващ тази буква, трябва да се научиш да живееш.

Сега вие може да схванете обикновеното схващане за живота, то е погрешно. Казвате: "Аз да живея един добър живот." Никакъв добър живот. "Ама лош живот е." Никакъв лош живот. "А"-то е животът. Няма да туряш нито добрината, нито лошавина в живота. Добрината и лошавината се образуват, когато съпоставяте живота с друга идея. "А"-то може да го туриш, че оскърбяваш някой човек, може да го туриш, че зарадваш някой човек. Това ще зависи от вашето умение. Не е лошавината в буквата, лошавината е в човешкия ум, където ще туриш "а"-то в дадения случай.

Сега ще се освободите от ония понятия за доброто и злото, които имат обикновените хора. Злото съществува само като една пермутация в нашата мисъл.

Един музикант може да направи една погрешка, ако не знае как да съпостави тоновете. Има известни тонове, които образуват акорди. Има други тонове, които не образуват акорди. Както и да ги туряш, както и да ги произнасяш обаче, все се явява един дисонанс.

Казвам сега, живота вие ще го схванете в неговата чистота като една основна буква. Това е "а"-то. Живот има само в съзнанието. Когато съзнанието се пробуди, там има живот. Там, дето съзнанието не е пробудено, там никакъв живот не съществува. Там има само един механически процес. Когато ние говорим за живота, ние всякога разбираме съзнанието. Не вашето обикновено съзнание, с което се терзаем, но да съзнаваш, че си в един свят, дето имаш привилегии, дето имаш възможности да достигнеш най-големите висини и най-големите дълбочини.

Какво лошо има, че си се качил на планината или си слязъл в долината? То са само понятия. Казва: "Аз много високо се качих." Или: "Аз много ниско слязох." Какво лошо има в това, че си слязъл много ниско? Ако вземете един разбойник и го качите на една висока планина, той ще стане ли светия? Или ако вземете един светия и го снемете в най-дълбоката долина, той ще стане ли разбойник? Казвате: "Аз искам да се кача на планината, може да стана светия." Може да станеш светия, ако искаш. Ако те изнесат с един аероплан на планината, ще станеш ли светия? Не, ще останеш разбойник. Ако те снемат долу, в най-дълбоката низина, пак светия ще останеш. Нещата, където и да ги туряш, остават неизменни. Животът съм по себе си не може да се измени. Той е една основна буква.

Сега във вашия ум ще се роди мисълта, каква е втората буква, каква е втората основна идея. Първата основна идея – колко време трябва да учите. Като извадите на български "ъ", колко букви остават? Пет. На английски колко букви съдържа думата "живот"? Четири. На френски? Три. На гръцки? Три.

Животът, това е първото усилие на Духа да се прояви във външния свят. Този подтик да се прояви към периферията, той се нарича живот. Значи, когато Духът излиза на периферията и започва своята работа, това е вътрешният подтик, започва животът в неговото елементарно проявление.

Сега онези от вас, които сте учители, какви приказки давате на децата за буквата "А"? За живота има толкова богата литература, има почти хиляди приказки за идеята живот. Адам как е живял, Ева как е живяла, всичките философи как са живели. Биографиите, това са все за живота, за тази основна идея. Животът на едучия си красива мома, животът на едучия си грозна мома, едучия си вълк, едучия си Кума Лиса и тъй нататък. Сега тази основна идея прониква, понеже по някой път има един вътрешен дисонанс, който сега се проявява в живота. Ние не знаем какво трябва да правим с живота и търсим да го изменим. Чудни са хората, когато искат да изменят живота. Аз да изменя "а"-то, например.

Ще започна от това, което е понятно. Всичките тия знаци изменят ли звука "а"? Няма да измениш живота, както и да го пишеш. Тази идея, както и да я схванеш, животът

A. a a

остава живот, той не може да се измени. Той е един елемент, вътре не може да се измени. Ние казваме: "Да подобрим живота." Не можеш да подобриш живота. "Ама животът станал лош." Фалшива е тази идея. Животът лош не може да стане. То са само такива понятия, че животът бил лош или добър. Животът не може да се поквари по никои начин. Животът излиза от Бога и се връща към Бога в своята чистота. В живота може да има само примеси, но че животът може да се разваля и подобрява, това не съставлява никаква основна идея, няма защо да го търсим.

Това, което разваля живота, то е извън живота. Тази мисъл трябва да седи в ума ви, ако искате като окултни ученици да работите. Не като окултни ученици. Не зная дали мога да ви нарека окултни ученици, понеже какво знаете от окултните науки, какво знаете от хиромантия, какво знаете от френология? Не казвам, че не знаете, но коя е основната черта на хиромантията, коя е основната черта на физиогномията, каква е основната черта на графологията, каква е основната черта на астрологията? Те си имат основна идея, върху която всичко се групира, имат своя ядка.

Вие вземете едно яйце, то си има една ядка, около която всичките части се намират в съотношение. Ако турите това яйце при известни условия, може да излезе пиле. Но ако това яйце няма тази основната идея, тази ядка, тогава яйцето само по себе си се разваля. Ще кажете: "Яйцата в този свят се развалят." Защо се развалят? Божественото яйце с милиони, с милиарди години седи в пространството, без да се развали. Какво ще кажете? Една идея като зародиш, то е едно яйце, не се разваля като кокоше яйце, нито като паче яйце.

Сега може да кажете: "Животът може да се развали." Откъде допускате, защо животът ви може да се развали? Животът може да се развали само ако вашите отношения към Бога се изменят, ако вашите отношения към вашите ближни се изменят. Тогава в живота ви ще се яви един малък дисонанс, ще приемете или по-малко, или повече. Всякога, когато ние приемаме по-малко живот, отколкото трябва, то е едно зло. Всякога, когато приемаме повече живот, може да се яви пресищане. Когато приемем толкова, колкото трябва, това е радостта на човешкия дух.

Природата дава изобилие, не те пита. Като дойде, изобилието е както в едно шише, това, което е изобилно, трябва да прелее отвън. Остава да изтече, да се измие шишето. Никога не оставяй шишето праз-

но един пръст. Като отидеш на чешмата, остави съгът да прелее отвън. Вие, като идете на чешмата с вашата стомна, бързате да не протече отвън. Това показва една скържавост във вас. Като че тази чешма е ваша, гледате да не капне една капка навън. Нищо, нека потече отвън.

Във всичките неща трябва да имате широчина на вашите схващания. Ако водата прелее, какво ще стане, защо ще те е страх? Някой, като тури да налива, още празен извади своя съд. Питам: "Защо го изваждаш? Каква пакост ще направи водата, ако прелее?" Той мисли, че като прелее водата, ще изтърка стомната. То е понятието на онзи, който бръснал яйцето. Той наточил бръснача, ще бръсне яйцето. "Какво правиш?" "Бръсна яйцето." Ще бръсне яйцето, то са залъгвания. Може да се правят упражнения, то е друг въпрос. Щом идеш до една наука, идеите, които влагаш, трябва да бъдат основни. Да бъдеш като вечната канара, да кажеш: "Не може другояче."

Сега животът сам по себе си е чист. Като станеш сутрин, помисли за живота, за първата буква. Порадвай се, че Бог ти е разкрил, дал ти една основна идея. Цяла наука се крие в тази идея.

Първата буква е животът. Втората буква? Първата буква трябва. Едната е достатъчна за живота.

Сега може да дойдем до произхода на живота, как е произлязъл животът, как се е явила тази идея. Питам, кога се е явил в света животът? Във време и пространство животът се е явил някога, но животът в своето проявление няма нито начало, нито край. Единственото реално нещо, което ние знаем, то е животът. Ние се намираме при известна обстановка, заобикалят ни известни предмети и някой път те започват да ни безпокоят. Казваме: "Нас не ни се живее, нас ни дотегна да живеем." Обстановката, предметите, които ни заобикалят, ни безпокоят и ние не искаме да живеем заради тези предмети.

Запример намираш се в едно общество, не обичаш хората. Те са предметите. Казваш: "Не искам да живея." Ама ще кажеш: "Не искам да бъда във връзка с тези предмети." Тогава кое те е спряло да живееш при тях? Какъв е законът на живота? Животът е първият подтик на движение.

Тогава имаме следната идея. Това е планински връх. Имате един извор, който слиза. Питам, тази вода, която слиза, трябва ли да се спира по пътя и да приказва с този, с онзи. Тя минава покрай раз-

лични предмети и колкото и да са красиви, тя върви по своята работа. Някъде върви по-бързо, някъде по-полека, както иска, но върви.

Та и ние в живота ще оставим тия предмети. Няма какво да ни спъва Драган, Стоян, Петко. Ако те ни спъват, подразбира, че тази вода се е спряла в своя път на движение и образува какво? Някое блато (А). Отбила се е от пътя си и като дойде, какво ще прави тази вода? Спре се, но в нея има едно движение, бълникане. Тя ходи и си търси място, бълника се като морето, докато намери някъде път. Дойде някой умен човек, и току отвори път на тази вода (В).

Възможно е в своя път да се отбиеш и да образуваш някое блато. Спреш се и казваш: "Ограничи се животът ми." Първичната идея е да се движиш. Някъде може да спрем. Всичко в света е възможно при сегашните условия на живота.

Казвам, сега трябва да имате една ясна идея за това, което сега схващате. Не да го отхвърляте. Защото в сегашните ви схващания, които имате, може да сте живели в някоя идея, може да има известно отклонение, докато дойдете да живеете в онзи естествен път, или в онзи Божествен път, от който първоначално сте тръгнали от високия връх. Щом влезете в

естествения път, или онзи Божествен път, вие ще се освободите от много терзания и мъчения.

Вие казвате: "Как може да живеем?" То е като онези ученици, които казват: "Как ще свършим училището?" Ученикът, който мисли как ще свърши училището, той не е отишъл да се учи, той не е ученик. Като влезе в училището, той трябва да има една основна идея да се учи. Кога ще свърши и как ще свърши, с отличие ли ще свърши, това са човешки работи. Той трябва да свърши не с отличие, но със свършенство. Това, което знае, да го знае със свършенство, опитно. Щом схванете тази идея в живота, изучете най-първата буква.

Дойде хрема. Хремата, това са гости, малки микроби, които се развиват. Като дойдат на гости, вие започвате да кихате. Тия гости нямат тези етикеции, те не си отиват, оставят своите нечистотии, както малките деца, че трябва да ги чистите. Те оставят своите извержения, ти започваш да кихаш. Носът тече, то е изхвърляне на техните нечистотии. Какво е хремата? На турските башибозуци изхвърляте кокалите, които са яли. Като заминат тия башибозуци, трябва да очисти къщата. Защо идват башибозуците? Ако кръвта ви е чиста, башибозуци няма да идват никога. В една чиста кръв турете каквато и да е микроба, тя умира, не може да живее. Понеже трептенията на живата кръв са толкова силни, като мине една микроба, отскача.

Ти ако биеш един барабан, прах може ли да остане? Щом барабанът стане кротък, идва прахът. Някой път казвате: "Да бъдем кротки." Никога не преставайте да си биете барабана. Кроткият трябва хубаво да бие барабана, музикално. И като спите, барабанът да не престава. Казвате: "Ще се повреди барабанът." Няма да се повреди.

Сега кое е биенето на барабана? Това е човешкият ум, който постоянно трябва да мисли. Да се пази живо-

тът от своите нечистотии. Тогава вече иде умът като спомагателно средство, за да се даде едно упътване, дали да влизат тия чужди елементи, които може да спънат. То е граматика, да знаеш да поставяш думите намясто. Не знаеш ли да поставяш, и в обикновеното училище ще направиш погрешки, както децата правят.

Живот. Сега направете една пермутация от тия букви и създайте една дума друга, хармонична. Витожд.

↓ X T O Z

Всяка една буква в латинската азбука или в славянската азбука може да я преведете в геометрическа форма. Тогава тя добива смисъл. За да различавате сегашната писменост, трябва много добре да сте запознат с геометрията. Е, тази буква е чисто материалистическа. От нея е образувано M, W. W, то е същото, означава нещо, което е омотано в материята. Материята служи като обвивка. В еврейски означава пак една материалистическа буква. Еврейският "мем" е обърнато "а". У еврейски движението започва на долу, движението на съзнанието е от горе на долу. Тук имате инволюция, слизане от горе на долу. Понеже евреите са вървели по природата, по онова движение, по което човек е слизал, те са описвали като един пътешественик как върви.

Има голямо различие, ако пишеш по единия начин или по другия. При първата буква слезаш и се качваш, а при втората е обратно. Египтяните са го писали . Тогава евреите са взели . У египтяните е бил човекът, който

ю а

тръгнал в своето движение. Ние имаме същото. Тази торбичка на "а"-то означава, че човек е бременен с някаква идея в себе си, съзнава откъде е излязъл и къде

отива. Но то е съзнанието: излиза от Бога и се връща към Бога. Не да разбираш Бога като една механическа сила, но да разбираш онова велико съзнание, в което живееш и от което си се отделил и работиш, и пак се връщаш.

Когато човек разбира този закон, той не може да се безпокои. Щом не разбира закона, безпокойството иде. Когато разбираме някой свой приятел, ние не се безпокоим. Когато не го разбираме, всякога ще се яви едно безпокойство. Когато две души се разбират, безпокойство в тях не може да има. Когато не се разбират, има един елемент, който може да произведе едно криво разбиране.

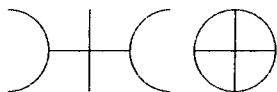
Когато вие взимате тази чистата идея в нейната първична проява, значи Бог ни е дал този живот, веднага в нас се зароди радост, както децата се радват. Те взимат, пишат една буква, пишат, докато я научат. То е опит не само на звуковете, но и ръката трябва да свикне. Живота не само ще го слушаш, но ще научиш и неговите основни положения.

Тъй както е поставен славянският език, думата "живот", тя славянска дума ли е? Този кръг е разделен. Единият полукръг, после другият, и двата диаметра са взети. Значи животът, това е яйцето, което се е пропукало, излязло, излюпило се.

Така се образувало "Ж"-то. "И"-то показва мястото, откъдето животът произтича. Значи слиза и се качва нагоре. Животът сам

по себе си, съзнанието на човека, знае откъде слиза и къде отива. Нагоре, то е посоката. "В"-то, това е проявление на кръга с единия диаметър. Този кръг, "О"-то, показва първичното Божествено начало. Този живот, за да не се поквари, трябва да бъде свързан с единицата.

Имате тогава живота, цял кръг, "О"-то, и двата диаметра, "Т"-то. Този, който писал буквите, е бил

мъдрец. Те не са писани произволно, те са писани по един вътрешен закон. Този, който разбира дълбокия смисъл на азбуката, той пише смислено. Трябва да се работи.

Сега някои неща не ги разбирате. Тъй, както онзи учител, който преподава дескриптивна геометрия. Учителят разправя за плоскости, проектирани във въздуха, едно сечение, друго сечение, хоризонтална плоскост и тъй нататък. Някой ученик гледа, нищо не вижда, не разбира. Но учителят разбира, плоскостите са в неговия ум.

Ако във вас въображението не може да работи, да оживи тия букви. "И" – да видиш някой извор, това течение на живота как слиза и как се качва като жива струя. Или "О"-то – да видиш това движение на този първичен зародиш, от който животът излиза навън.

Някой ще каже: "Те са празни работи, те са фантазии." Но животът с фантазии работи, без фантазии не работи. Вашите знания за живота, това, което вие знаете, ще го пазите. Защото детето, като иде в училището, не оставя това, което са го учили баща му и майка му. Върне се от училището, разправя за "А"-то. Това е животът. Това "А" ни най-малко не трябва да бъде в стълкновение с живота. Не вие да напуснете живота. Вашето разбиране вие ще го държите, то е ценно, но и новото, този новият живот, като влезе във вас, ще го пазите.

Казвате: "Как ще живеем?" Човек в един ден може да стане светия. Аз вярвам, в един ден. И в един ден може да станеш голям грешник. От човека зависи. Моментално и светия може да станеш, и грешник да станеш. Щом допуснеш едно съмнение в ума си, какво е направил Господ, може да съгрешиш. В дадения случай казвах: "Този живот, който аз живея." Влиза една идея, и веднага ти си светия, всичко се изменя.

Ние сега разбираме външно, щом грехата се окаля. То са външни залъгалки. В света, като повярваш в Бога, веднага ставаш чист, моментално.

Това мяза на Едисоновия кръг. Едисон имал такъв кръг. След като работил целия ден в лабораторията,

грехата се опръскала с бои, той влизал при този кръг, пускал електричеството и в пет-десет секунди, една минута най-много, грехата била чиста от праха и от лекетата. Като пуснеш Божествения кръг в себе си, всичките тия извержения на дявола, които те нацапали отгоре, той пратила една муха, втора, грехата ти е прашна, веднага ще изчезнат.

Вярвате, че вие сте грешници, че трябва да се покаете. Действително трябва да се покаем. То е изправление на живота. Трябва да знае човек как да се разкае. Някой път започваш оттам, отдето не може да се покаеш.

Но сега да оставим. Това са старите работи. Да не говорим за старите дългове. Аз взимам това в своята чистота, пък какво има да плащате, това е ваша работа. Кой какво има да плаща, то е негова работа.

Ако човек има да плаща, то е много приятна работа. Че много приятно е да даваш. Че какво лошо има, ако имаш да даваш? На български "да даваш" има двояко значение. Да даваш, значи да имаш дълг и да даваш от себе си.

Но казвам, хубаво е да имаш да даваш в какъвто и да е смисъл. Защото, като кажеш, че няма кой да те обича в света, ако имаш да даваш някому, той веднага ще те търси. Казва: "Почитаеми господине, падежът на вашата полица наближи." Веднага ще получиш любовно писмо: "Почитаеми господине, грехите, които заръчахте, са готови. Елате да ги вземете."

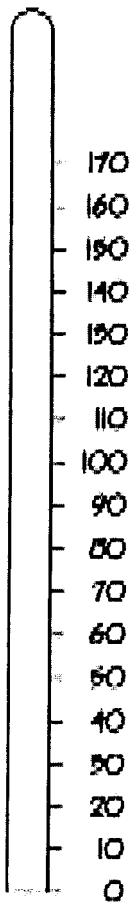
Хубаво е това.

*Двадесет и девета лекция
на Общия окултен клас
6 март 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРАВИЛНИ ИЗВОДИ

"Добрата молитва"

Размишление за правдата

Какво е това? Разни теории може да се създават. То е като една стонога. Казвам, това е разрешението на един въпрос. Представете си, че едно дете, което расте, постоянно се мери колко порасло. Първата година се мери, втората година се мери. Това дете, като достигне до крайния предел на своето физическо развитие, спира растенето си. Какво се крие в ума на това дете? Защо иска да расте? Че то расте, то е един закон. Законът на растенето е в една права посока. Защото има една мярка, човек се спира. Има известно съотношение на известни величини в природата, понеже човек е отражение на макрокосмоса.

Казвам, най-първо, трябва да дадем отчет за всеки един импулс, който се заражда, от какво естество е, и да знаем неговата валидност. По някой път ние вземаме някакви физически идеи, от физически харак-

тер, и ние им даваме висока стойност. Чрез тия идеи ние не може да постигнем това, което желаем, и ние се обезсърчаваме. Следователно в себе си човек трябва да ограничава своите мисли, трябва да ограничава своите желания, своите постъпки.

Сега, разбира се, хората са така построени, така създадени, или така са се родили, че всичките нямат еднакви схващания. Един се интересува от едно, друг от друго. И всичкото разногласие, което съществува днес между хората, че те разглеждат въпросите от разни становища, от разни гледища. Двама души се съберат. Единият обича изящното, хубавото, красивото, обича да се облича хубаво. Другият обича да брои пари постоянно, една торбичка има, постоянно ги чете. Гледаш и двамата, единият пише, другият се оглежда в огледалото. Казва му: "Колко си глупав. Какво има да се причесваш, тук пари трябва." Казва: "Що си толкова глупав, да се занимаваш с такива работи, само пишеш." Питам, кое е по-хубаво – да четеш пари или да се обличаш? В дадения случай да се обличаш е по-хубаво. Защото, ако идеш на един моден бал, няма да те питат колко пари имаш в джоба, но как си облечен, с цилиндър, с връзка. Пък ако си някой банкир, няма да те питат как си облечен, но ще гледат в кесията какво има. Зависи при какви условия си.

Та в живота някой път вие намирате като човек, който отива на бал. Някой път ще мязате на търговец, някой път на войник. Казвате: "Аз не искам да бъда войник." Ще бъдеш войник, пушка ще носиш, раница ще носиш, ще се биеш. Казва: "Аз не се бия." Аз не зная има ли някой от вас, който да не се бие. Казва: "Аз съм много миролюбив човек." Няма нито един от вас, който да не се е бил. Нали знаете като малки деца колко пъти сте се сражавали в гората. Знаете ли какво е гората? Космите. Има позиция.

Казвам, трябва разумно да воюва човек. Те са посторонни неща, с които светът се занимава. Всичко,

което става в света, то е едно забавление за глупавите. Питате вие защо се бият хората. Да се забавляват. На тия хора сърцата са кораби, жестоки, непослушни. Тогава природата им създава една война. Пукаят се тия бомби, този се осакатат, "трак-трак", изменя се темпът, музикален такт има. В стария път кротките говорят за милосърдие. Забавление е това. Казва: "Такива забавления." Войната е за предпочитане пред онава морално зло. Ще кажете: "Нали няма морал." Има морал.

Каква е разликата между морала и нравствеността? Кое е по-силно – нравственият човек или моралният човек? Онези, които знаят латински, какво значи морал? Моралът, това е отношение на известни постъпки, първоначално правилно отношение на постъпките на физическото поле, вземане-даване. В турско време варненските лозари ходеха с магарета да продават грозде, натоварено с кошове. Пълно за пълно даваха. Дойде до гумното или до хамбара и даде една крина грозде за една крина жито. Това е съотношение. Аз няма да дам грозде, ще дам жито.

Сега казвам, такива постъпки има и между хората. Някои от вас продават някому грозде. Другият какво трябва да даде? Ще извадиш, ще му дадеш една банкнота от десет-петнайсет лева. Гроздето не е доста скъпо, гроздето беше евтино.

Моралът е правилно отношение, да знаеш във всеки случай как да постъпиш. Разбира се, няма някой от вас, който да не знае как да постъпи. Всички сте философи. Колкото за постъпки, всеки един от вас знае как да постъпи. Ами за себе си. Как да постъпват хората спрямо него, той е цял авторитет. Запример за обноските той казва: "Почитание нямаш спрямо мене. Много нахално се отнесе. Държанието е неприлично. Туй нещо не е право."

Казвам, тази е едната страна на живота. Сега другата страна. Едната, когато ние имаме да вземем,

тогава вече знаем как да постъпим. Когато имаме да даваме, за онези, които имат да дават, има закон. Законът е един извод на морала. Законът е за слабите хора.

Защо едно време нямало морал? Дадеш пари някому, казваш: "След един месец на еди-кой си ден ще ги върнеш." Тогава ти не устояваш. Този, който дал парите, е по-силен. Ще те наложи и те застава да дадеш парите, нищо повече. Така е било първоначално. Затова всеки е гледал навреме да върне. Онези, слабите, са вземали. Силният никога не отивал да вземе пари от слабия, слабият отивал да вземе пари от силния. Слабият казва: "Ако не плащам, има музикално отношение, има тактове в живота." Що е боят? То е такт. И той запример може да му удари, ако е за петнайсет деня, петнайсет удара. "На петнайстия ден трябва да бъдеш точен." След като удари петнайсет удара, други са последствията.

В боя вие не сте видели как жената бие и как мъжът бие. Жената бие по един начин, мъжът бие по друг начин.

Може да погледнете сериозно, че човек леко гледа на живота. Казва: "Сериозни ли трябва да бъдем?" Какво подразбира "сериозни"? Ако сериозно гледаш, сериозният човек ще плати дълга, свърши работата. То е сериозност. Но след като си платил, да се тревожиш, това не го разбирам. Сериозността е да идеш да работиш, не да се тревожиш, не да се тровиш. Направил си една погрешка. "Защо да я направя?" Направил си я, станало. Турците казват: "Онушън."

$$\begin{array}{ll} | + | = 2 & 2 - 2 = 0 \\ | \times | = 1 & 2 : 2 = 1 \end{array}$$

Като извадите две от две, получавате нула. Като разделите две на две, получавате едно. Когато събирате едно и едно, дава две. Когато умножавате едно и едно, дава едно. Разбира се, тия числа, ако нямаха

отношение към нашата психика, те имат отношение към нас. Често ние забъркваме процесите в природата, често влизаме в стълкновение.

Тия числа и ред други числа съществуват като процеси в чувствата, в мислите. И онзи, който разбира живота, трябва да изучава процесите на числата.

Запример една добра мисъл трябва да знаете от колко числа е съставена. От какво е съставена добрата мисъл? Искаш да бъдеш добър. Когато обичаш някого, много добър си. Когато го обичаш, седнеш, ще му направиш баница. Ще си измиеш много добре ръцете, чисто, ще вземеш най-хубавото брашно, вода, сол. Ще направиш първокласна баница, с първокласно масло и сирене. Когато правиш баница за слугите си, ще направиш отгоре-отгоре баницата. Тия двете баници се различават и по количество, и по качество. Маслото не е тъй първокачествено.

Много учители в света са направили такива баници като за слугите си и затуй куцаме. Някои учители са направили за своите ученици отлични баници, масло, брашно, всичко е намясто.

Но казвам, този е един прост процес. Да кажем: едно плюс едно. Работил си един ден, плащат ти един златен лев на деня, ако си работил един ден. Втория ден колко лева ти дават? Два лева. Сега как ще обясните? Едно като се умножи на едно, дава пак едно. Можете ли да гадете образец? Да ви дам друг образец. Вие си представете, че сте пред огледалото. Огледалото е една повърхност, в която ще видите себе си. Питам, тогава този кой е в огледалото. Този, който е в огледалото, и ти колко правят? Единицата ти не може да умножаваш на себе си, понеже другата единица не е нещо реално. Само реални неща може да се умножават. Че ние увеличаваме. Понеже на тази единица нищо не липсва, затуй единицата не може да се увеличава. Но от тази единица ти може да изваждаш, ти може да събираш,

разбира се, части от нея. Може да я събираш, може да я изваждаш, да я делиш, но не може да я умножаваш.

Значи човек сам по себе си не може да се увеличава, самата душа не може да расте. Когато кажем, че някой човек расте, ние подразбираме неговите отношения, разбираме това, което той има в себе си. Даденото, неговите способности, сили, които той има, трябва да ги тури на работа. Казва: "Трябва да израсна." Ако вие разбирате да растете, да станете, не е в разстенето, нито в уголемяването, нито в смаляването, нито в богатството, нито в сиромашията. Ако искате, намерете честните и добрите хора, които ви обичат. Сиромашията е само един метод за мъдрите хора, сиромашията не е за глупавите. Глупавите хора носят сиромашията, тъй както децата носят някой струпей или паразит по себе си, или както някое животно носи кърлежи и няма как да се очисти.

Казвам, сега трябва едно разбиране на онзи живот, който действа в нас. Сега ние мислим, че целият процес в нас има едно разбиране. Казва: "Аз вече съм разбрал, аз вече съм намерил Бога." Но тази идея нищо не определя. Намерил си Бога, много добре. "Аз намерих една свещена книга." Но написаното на книгата не подразбира, че всичко го знаеш. Ти, като намериш книгата, има да се стегнеш да учиш в книгата. Казва: "Аз намерих Бога." Скръсти си ръцете, като че всичко намерил. Не, оттам насетне започва работата. Ти, докато не намериш Господа, нищо не може да направиш. Като го намериш, ще започнеш да учиш.

Другото положение, в което ние си правим илюзии, е следното. Когато бащата на един син е богат, той казва, че не му трябва наука. То е лъжливо схващане на сина. Че баща му е богат, нищо не значи. Той трябва да се стегне да учи. Ние имаме същото положение, като намерим Бога. Казва: "Той е всемъдър, той е всемоушен." Ние вече като синове очакваме, само баща ни оставил всичкото наследство, и на нас наготово да ни

гадат. То е криво схващане за живота. Че Бог е свят, това ни най-малко не показва, че ние може да бъдем свети. Ако живеем съобразно със законите му, може да бъдем свети. Запример законът на светостта не трябва да се разбира като едно съотношение външно. Свят човек. Аз не зная във вашето съзнание думата "святост" как си определяте.

Свят човек. Един човек, който има правилно отношение към своя ум, който има правилно отношение към своето сърце, правилно отношение към своята воля, правилно отношение към своята душа и правилно отношение към своя дух, той е свят човек. Правилни отношения без погрешки, то е вече отношение. В неговия живот няма никакво насилие.

Сега някои считат, че светият човек може да прави чудеса. Но чудесата не произтичат от святостта. Защото има лекари, които правят много чудеса, без да са свети. Някой знаменит музикант свири отлично, без да е свят.

Трябва да създадете в себе си един интерес, да не губите интереса си. Вие често се обезсърчавате, понеже имате една идея. Идеята ви е много малка. Ако идеята ви не може в едно отношение да бъде пластична, ако по един начин не може, по втори, трети, четвърти, вие трябва да бъдете като човек, който е затворен вън, че ако не може през вратата, през прозореца, през комина да излезе. Ама право ли е? Право е. Ама морално ли е? Никакъв морал не търси, излез.

Сега може да кажете: "Морално ли е?" Представете си някой съвременен човек, който е повикан по законите за някое престъпление, не може да влезе по естествения път в града, влиза по канала в града. Оттам-оттук, дойде вън. Питам, през канала който е минал, ще носи ли благовония? Ще мирише. Питам, ще го питат ли: "Право ли е през канала да дойдеш?" Кой го заставил през канала да дойде?

Сега някой от вас ще ви каже: "Ако не можеш да влезеш в Царството Божие през царската врата, влез през канала." То е философия, форсмажор, ако питаш да влезе ли. Като дойдеш, всичките домашни ще му дадат вода да се измие, ще се зарадват, че дошъл. Отде дошъл, че туй не трябваше да го правиш, ти се излагаш на опасност, нищо такова няма да му кажат, но ще похвалят неговата смелост. Този човек идея има. Който влиза от обикновената врата, всеки може да го направи, но през канала малцина може да минат. Те са герои. Ние това наричаме една морална криза. Ако този падналият човек минава през канала, за да види домашните, той е герой. В него има чувство. В душата му има любов. Който минава по обикновените пътища, това го прави всеки един, той е обикновен пътник.

Когато нашите постижения са при най-големите мъчности, това показва, че в нас има геройство. Мнозина от вас искат да имат постижения без мъчности. Обаче животът, както сега е построен, не може така. Не че вие трябва да минете през канала, но ако някой път те застави Провидението или самият живот, мина през канала, както и да е. За предпочитане е да минеш, отколкото да седиш в бездействие. Тия тъмните сили в природата, някой може да приемат, че има тъмни сили, някой може да приемат, че има ангели. Има ангели с крила, има ангели без крила. Има ангели на светлината, има ангели на тъмнината. Обаче ние в живота трябва да поясним, както се проявява. Всичките лоши постъпки трябва да ги поставите на светлите духове. Каква нужда имат те да вършат престъпления?

Сега те са частни разбирания. Както вие разбирате, то не важи. В света съществуват известни прояви на живота, които трябва разумно да се обяснят. Ако вие разумно ги обяснявате, вие се стремите отвън да обясните чуждия живот. Но животът на другите хора трябва да бъде като пособие, тъй както на един учен човек във вашия живот трябва да бъде нас-

полна книга. Как е живял някой светия, някой учен човек, то е пособие, книга, която трябва да изучавате. То е вашият живот. При това трябва да изучавате азбуката на вашата книга, да видите, че има смисъл. Някой път вие не знаете откъде да започнете да се проучвате. Трябва да дойде някой ваш приятел да ви каже.

Вие сте талантлив за това, за онова. Тогава само ще се събуди едно желание да учите. Друг път не знаете как да започнете. Чувствате, че имате талант, но какъв е вашият талант, не го знаете. Сега, ако вас ви зададат въпроса, всеки от вас в какво има талант? Представете си, че ви кажат: "Всеки от вас, който не може да определи какъв талант има, двайсет години в затвора." Как ще определите в какво седи вашият талант?

Преди две вечери се качил горе един голям бял котарак, качил се на моята веранда отвън. Като ме видя от стълбата, започна да мяука. Аз не го пуцам и му казвам: "Отде си дошъл?" Разреша въпроса, хвърли се чак долу и нищо не му стана. Аз го гледам, като скочи – по всичките правила на изкуството. После се върна и ме погледна. Казвам му: "Още веднъж да не се качваш горе." Щом не може да слезе, веднага се хвърли долу, скочи. Казвам, отде научил това изкуство да скача? Веднага му иде наум, ни най-малко не разрешава, че може да се осакати. Казва: "Тъй ще скоча." И скача по всичките правила.

Допуснете, че вие се намерите в такова трудно положение. Как ще разрешите въпроса? Някои от вас ще решите да се хвърлите, някои ще кажете: "Предавам се." Тогава, като се предадете, ще ви вържат ръцете. Един стражар ще ви води. Морално е да се хвърлите, неморално е да те свържат. Тогава се явява човешката разумност.

Та казвам сега, в разсъжденията не правете глупави постъпки. Аз говоря за един Божествен закон, а не

да правите глупави постъпки. Поставен си ти, има такива примери. Човек върви навън, казват: "Стой!" Турците казват: този, който е сръчен, на него му отварят път. Много пъти човек с едно дърво, като се спусне, цяла тълпа разпръсква. Той като замине, след него започват: бум-бум. На смелия човек Бог, казват, винаги помага.

Сега, щом се намерите в известни мъчности, в големите мъчности, не се изисква дълго размишление с часове. Даже минути не се изискват, но моментално напред ще минеш този път. Този човек, който е смел, и има вяра, може да мине, защото вярата върши чудеса. Сега може от морално гледище да не е морално, то е друг въпрос. Постига се целта.

Казвам, във вашия живот срещате мъчности. Казвате: "Много мисли." След като си мислил толкова време, какво си намислил досега? Мислиш му, мислиш му. Аз мисленето го намирам в следното. Седят мъж и жена, казват: "В неделя ще ни дойдат гости." Но и той беден, и тя бедна, нямат нищо. Тя мисли какво да прави, нищо нямат вкъщи. Тя през цялата седмица мисли, но нито брашно има вкъщи, нито вода, нито сол, какво ще му мисли вкъщи. Мисленето трябва да излезе отвън, да се спретне да работи, да вземе да направи нещо. Ако седи вкъщи, каквото и да бъде, нищо няма да разреши. "Ами то ще дойде отнякъде." Ако вярва, Господ ще изпрати някой ангел от небето да донесе брашно. Възможно е, може някой ангел да дойде да донесе брашно, но може и да не дойде. Смелите хора в света, разумните хора, те разрешават въпроса. Ама брашното отвън трябва да се намери.

Казвам, ние сме се намерили в едно противоречие. Нямаме сила, брашно нямаме, вода нямаме. "Но може тази сила да дойде отнякъде." Казвам сега, ако човек се огледа в огледалото, колко образа ще се явят? Казват, че единицата не търпи размножаване. Действително единицата не се размножава, не расте. Вечността

сама по себе си не може да се развива. Но вие, след като имате едно отражение, имате десет огледала, колко образа ще се явят в огледалото? Десет. Питам, човек размножил ли се е, увеличил ли се е?

Та по някой път ние се лъжем с нашите придобивки. Казва някой: "Тази работа аз я познавам." Отива при един хиромантик и той казва: "Ти си роден в 1856 година, еди-кой си месец, еди-кой си час, сутринта или вечерта." Но коя минута, коя секунда за годината, не знае. Мислите ли, че това е наука? Не е наука. В една наука всичките елементи трябва да са дадени докрай. После, да може да съпостави знанието, че когато ти си се родил, да каже в какво положение е бил баща ти. После, откън времето облачно ли било, светло ли било, зимно време ли било, лятно време ли било. Колко братя си имал, колко сестри, всичко туй точно. После колко души имало въщи, когато си се раждал, имало ли баба, нямало ли. Баща му бил ли въщи, не е ли бил. Сестра му или брат му били ли въщи, или в странство били, всичко туй подробно да знае.

Като каже нещо, казва: "Какво, ти си сприхав човек." Действително сприхав съм, това не е никаква наука. "Малко си колеблив." Та кой не е колеблив? "Ти не обичаш да посрещаш задълженията си." Та кой ли ги посреща? Относителни неща на знание.

Казва: "Аз съм добър човек." Добър си. Казва: "Аз съм лош човек." Те са относителни неща. Добър и лош, това са стари пособия на един изтъркан език. Добър човек. Но добрият човек, съзнателният човек мисли сега. Не започва. Първо бил добър на физическото поле. "Свърших с него. С един нов капитал започвам. Аз от този вземах пари назаем, от онзи вземах пари назаем. Там изплащам, тук изплащам. Много човек бях, навсякъде ме познаваха, вестниците за мене пишеха. И съдии, и адвокати ме знаеха. Виден човек бях, голям търговец с милиони." Казва: "Ликвидирах и започвам ново. Старата фирма за милиони пропадна. Сега започ-

вам с една малка бакалница, но със свой капитал. Никой не ме знае."

Кое е по-хубаво – да бъдеш виден или да бъдеш спокоен, никой да не те знае? В Америка, когато някой иска да стане виден, ще направи някой скандал, някъде из вестниците ще пишат. Един баща казва на сина си: "Синко, човек няма да станеш, никой за тебе няма да знае." Той направил един ден едно престъпление. Във вестниците пишат: "Еди-кой си направил това и това." И синът казва тогава на баща си: "Татко, виждаш ли, вестниците писаха заради мене." Не е лошо вестниците да пишат заради нас, но туй, което пишат, важно ли е? Аз не зная каква вероятност има туй, което вестниците пишат, или туй, което хората кажат, е вярно. Защото някой път хората ще кажат туй, което не е.

При сегашното ваше развитие трябва да съставите едно пълно, не пълно, но относително понятие, какво представяте вие в дадения случай. Да знаете вашите добри и слаби страни. Запример обичате някой път да се сърдите. Нищо, един сърдит човек е един отличен човек. Че той е сух барут. Когато има война, сух барут ни трябва. Когато няма война, влажен барут ни трябва. Казвате: "Ще има ли война?" Войната мина, сега барутът да е влажен, вода ти трябва. Серт си, значи мекота ти трябва. Но и мекотата е лоша. Дойде някой, аз съм много добър, мек човек. Има ли война, да изсушиш барута си.

Сега ви представям всяко нещо намясто. Ако си сприхав, ако се гневиш, сприхавостта във война е намясто. Но ако гневиш там, дето не трябва, то не е намясто. Казва: "Аз съм малко гневлив човек." Щом се гневиш, дето трябва, ще те похваля. Щом си добър, дето трябва, ще те похваля. Щом си лош, дето трябва, ще те похваля. Ще бъдеш лош, дето трябва да бъдеш лош, и ще бъдеш добър, дето трябва да бъдеш добър.

Говоря на ваш език. Ама как живеят в небето? Когато един ангел слезе от небето да се разпрavia с един грешник, как ще постъпи? Вие си представяте ангелите мекички. Там при Валомa дойде един ангел с меч. Пророк беше този Валомa, но му казва ангелът: "Знаеш ли, ако така постоянстваш, ще те убия. Тръгнал си по един път, който не е благоприятен. Искam да те върна, ще ме слушаш. Ако не ме слушаш – показва му меча, – ще се търколиш на земята." Казва му: "Ще идеш там, ще кажеш това, което аз ти казвам. Ако не, ще се търколи главата ти." Като отиде Валом при Валака, каквото каза ангелът, направи, защото ангелът дойде с меч.

Казвам, в каквото положение и да сте, като видите една погрешка, не мислете, че ангелът ще се церемони. Ако вие не слушате, някой път ще се търколите на земята. Казват учените хора, припадък, сърцебиене. Казва: "Или ще вървиш по пътя, ще говориш това, което Господ иска. Ако не, ще платиш."

Сега някои ще кажат: "Мога да говоря каквото искам." Не, никой няма свобода да говори това, което иска. Това не е свобода. Защото под думата "свобода" какво се разбира? Щом има отношение между две неща, има свобода. Тук свободата е разумно отношение, което трябва да се извоюва в света, да разберем какво нещо е свободата.

Сега по някой път аз, като гледам кривите ви схващания, някой казва, че станал много кротък. Хубаво, ако човек е много кротък, кроткият човек навсякъде кротко седи и мълчи, както индусите имат по четири-пет години мълчание. След четири-пет години мълчание какво бихте направили? Ако един месец ви се даде да мълчите, какво ще направите? Казвате, ще се пукнете. Ти минаваш, като че никой не съществува. Срещнат те, ти вървиш. Какво е станало от вас? Ето какво прави мъдрецът. Ще избереш път, да не срещнеш нищо един човек. Никой да не те срещне и никой да не

усети, че не говориш. Щом тръгнеш пред хората, ще те спрат.

Та предвидливост трябва. Провидението ще те тури в мъчнотии. Нямаш пари. Започваш да срещаш. Този: "дай пари", онзи: "дай пари". Господ казва: "Цяла година без пари. Отникъде няма да искаш пари." Тъй казва ангелът. Ти започваш да обикаляш всичките хора. Опитва те тебе Господ. Той не иска да те умори гладен, това не е неговата цел, но иска да ти даде един урок, да създаде в тебе една вяра, едно упование, без пари да живееш.

Казва: "Няма да ядеш." Колко деня? Четирийсет деня. След като дойде четирийсетият ден, Господ ще ти създаде условия. Как ще създаде? Ще прати някой човек в пустинята, тъй ще нареди. Ще дойде този човек, ще се заинтересува, ще ви услужи. Може да ви услужи. Извади торбата, извади хляб. Ще благодариш на Бога, изпратил го Господ. Ще те нагости по един естествен начин, няма да те прати Господ в един царски палат.

Казвам, има един начин, но не пресияйте. Има един естествен, Божествен начин, но този начин не е произволен. Ние не трябва да ангажираме името Божие да се опетнява. Да чакаме разумно.

Всяка вечер ти се молиш, казваш: "Откъдето мина, където ида, какво да правя?" Казва първия ден Господ: "Няма да ядеш." Станеш, цял ден ходиш, не ядеш. Втория ден ставаш, пак няма да ядеш. Третия ден: няма да ядеш. Вървиш някъде, дойдеш, една дълбока въздишка, кажеш: "Докога ще бъде това?" Погледнеш на пътя, лятно време една узряла череша. Казва Господ: "Може тук да откъснеш четирийсет-петдесет череша." Ще четеш, четирийсет череша ще откъснеш – ни повече, ни по-малко. Но Господ прати един човек, стар дядо, набожен, който разбира тази работа. Той върви при тебе и казва: "Четирийсет череша ще ядеш. Четирийсет като ядеш, ще разбереш смисъла."

Та във всинца ви трябва да се яви едно послушание вътрешно.

Сега някои от вас, като придобиете известно знание, тръгнете. Най-първо, човек като не знае, той ходи сгушено, после, поотпуснал се. Подобри се положението. Постепенно се освобождава, изпъчи се, изправи се, ходи смело. Оправи се работата. Туй е хубаво, то е цяла наука.

Хубаво, ти си се спънал сега. В туй спъване какво искаш да кажеш? То е един закон в природата. Туряш ръцете си в джоба. Защо туряш ръцете в джобовете? Турците, като забогатееят, все отзад си турят ръцете. Не си туряй ръцете отзад. Тия ръце не са за отзад, за отпред са. Не са и за в джобовете. Ако искате да бъдете здрави, турете си ръцете свободно отстрани. В естествено положение си дръжте ръцете. Някой път се явява желание да си туриш ръцете в джобовете. Вън от джобовете ги дръж. Най-после, накарай жена си да ти зашие джобовете – и вътрешните, и външните. Ако искаш да туриш ръцете отзад, тури малко игли.

Вие сте дошли до едно положение, до един възел. Ако не знаете коя посока да вземете, психологически вие ще изпаднете в едно изпитание, което много скъпо ще ви коства. Вие сте вече до областта, дето ще се зароди във вас законът на недоволството. Отсега нататък иде законът на недоволството.

Влезеш вкъщи, дадат ти стол, бутнеш го, дадат ти друго, бутнеш го. То е вече разширение на вашето съзнание. Вие сте дошли до едно положение, искате да вземете високо положение, пък не знаете как да се поставите. Ще се пазите от недоволството. Няма положение от него. Аз го наричам една психическа краста.

Ще дойдат, те са недъзи. Вие вървите по пътя, ще дойдат изпитания. Понеже живеем на физическото поле, не сме свършени. Затуй именно трябва знание. Има мъчнотии, които трябва да ги преодолеем отвън. Те са за преодоляване.

Мисля да ви се зададе известна задача, малка задача. Аз едно време казах да идете на Витоша. Сега ще ви дам една задача да изпълните. Вие, ако нямате туй разбиране, вие не може да я изпълните, защото човек не само да иде на Витоша.

Тръгнал някой, търси имане. Всеки може да търси. "Копях – казва, – нищо." Като идеш да копаеш, не да правиш опит. Като идеш да копаеш, парите да намериш, и като се върнеш, да носиш нещо в чантата си. Идеш, правиш своите изследвания за скъпоценните камъни, идеш, донесеш. Аз това наричам наука, да има нещо да придобиеш. Казва: "Не можах да придобия."

Вървя по пътя и един земеделец тича подире ми. Казва: "Господине!" "Какво има?" "Както усещам, ти отиваш пари да търсиш." "Право е, аз отивам пари да търся." "Чакай – започна той – аз да ти кажа. Намерил съм девет знака, но още един знак ми трябва. Голямо богатство, още един знак ми трябва." Казвам: "Аз отивам да изкопая моето и ако го намеря, ще дойда да изкопая и твоето." "Как ти е името?" "Като се върна, ще ти кажа името си." Сега как трябва да ме спира, аз имам важна работа. Право е, за имане отивам. Отивам, някой човек забатачил. Душите са тия скъпоценни камъни. Ще я извадя, ще я туря в чантата.

Трябва ви на вас положително знание. Туй, което сега се преподава, то е предговор на онази Божествената наука. Ако вие нямате светско знание, вие и духовно знание не може да имате, понеже светското знание почива на същия закон.

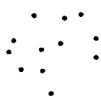
Сега ние ще оставим с тази лекция. Втория път ще продължим за опита, който ще ви дам, на някоя, не на всинца ви. Ако дам една задача, сто килограма да ги турите на гърба си и да ги пренесете от единия край до другия, колко ще отидат? Може би някоя ще има. Трябва упражнение. Не че не може да го направите, трябва упражнение, дълго упражнение. Не че аз искам да ви дам един чувал.

Много пъти едни упражнения при първия случай са невъзможни. То е метод на науката. Когато дойдем до самата наука, предметът ни се вижда невъзможен. Ако започнем да упражняваме, става възможен. Така е в музиката, така е в поезията, така е в речта, навсякъде да започваме с мъчнотии. Колкото се върви, веднага всичко се разяснява.

Сега моето желание е във вас да се образува един стабилитет, една стабилност във вашите възгледи, да се не колебае. Някой път във вас има вътрешно разклащане, казвате: "Тази работа няма да я бъде." Някои мислят, че ще обърнат света. После пак казва: "Тази работа няма да я бъде. Да си бъдем както всичките хора." Ако вървите по обикновения път, какво ще добиете? Нищо няма да добиете. Ако вървите по необикновения път, ще добиете нещо.

Казвам сега, по този Божествен път, по който сте тръгнали, не трябва да се спирате. Ако се спрете в това положение, дето сте достигнали, ще дойдете до закона на недоволството. В закона на недоволството има ред неприятности. Място на паразити сте вие. И в духовния свят има една област на паразити. Сега сте в тази област на паразитите, малко ако постоите, ще попъзят навсякъде. Едно съмнение, колебание, неверие, всички тия неща спъват хубавото, възвишеното в човека. Човек започва да усеща, че губи, губи и най-после изгуби това, което има в себе си.

Та ще ви покажа един начин, с който да проучвате себе си. То ще бъде един начин, един метод само за вас. Сега не искам да си съставите един голям куп. Много малко. Колко точки са? (*"Единайсет-дванайсет."*) Единайсет-дванайсет, колкото и да са, съгласен съм. Един начин да проучвате

себе си. Човек, докато не проучи себе си, не разбира онова, което Бог е вложил в него, не може да има положителна наука.

Туй, което изучават учените хора, то е отчасти. Ние изучаваме другите хора, но малцина изучават себе си. Когато човек дойде да проучва себе си, той влиза в една свещена област. Няма да казваш: "Аз не съм много учен човек." Това не е наука. Човек има и добра, и лоша страна. Доброто и лошото, това са отношения. По някой път аз искам да бъда добър. То още не е меродавно. Казвам, че съм лош човек. И това не е меродавно. Аз съм човекът, тъй както съм създаден от природата. Понеже в едно училище, тъй както природата ме е създала. Или условията, които природата вложила във вас, искате вие да разберете това, което тя е вложила във вас. То е вече наука. Тази наука ви е потребна вече, защото, ако искате да работите между хората и в себе си, непременно трябва да имате това знание. Само тогава може да се родят ония отношения, които искате.

Казвате: "Трябва да се живее много добре." Да се живее, то е изкуство, да живеем един хармоничен живот. Казвате: "Да живеем братски." Че то е наука, да живеем братски, по любов. То е цяла наука, то не е лесна работа. Трябва да знаеш с този човек как да се поставиш, трябва да имаш отношение към това, от което той се нуждае. Ако намериш в себе си това, от което той се нуждае, веднага казва: "Той е много добър човек."

Намеря някой музикант. Той търси нещо, иска да свири. Ако намеря и му дам това, което иска да свири, той се радва. Казвам: "Ти имаш нещо в сърцето си." Току дам, което иска да свири. Той като го вземе, радостен е. Той не иска много, едно парче. Някой е гладен, три-четири дена гладувал. Дам му една топла пита. Аз зная какво иска. Казва: "Този човек е прозорлив." Туй същественото на вас е необходимо. Едно парче хляб,

то е, което ще ви ползва. Другите работи вие ще намерите сами.

Казвам, ако имаме тази досетливост, тогава може да се образуват тия отношения, красивите отношения. Така именно е създаден невидимият свят, по същия начин. Когато един велик дух дойде на земята, няма да задоволи всичко. Той ще задоволи едно от вашите съществени желания, дето някое желание сте копнели, копнели. И ти се усеждаш тих и спокоен.

Ние сме дошли в една област на недоволството. Тогава ще ви определя какво нещо е недоволството. Аз не искам да ви разправам за недоволството, понеже е опасно. То е задушлив газ. Ако помиришете веднъж, втори път, никога няма да искате да помиришете.

Разправя Станлей, този американски пътешественик. Бил в едно племе и носил в едно шише много силен амоняк. Казва: "Какво е?" "Имам едно нещо, което действа много ефективно." Най-първо, царят на племето помирисал. Като отворил шишето Станлей, и онзи се прострял на земята, започнали да текат слъзите. Всички, кой как помирисвал, падал на земята. Той затворил шишето и всичките започнали да гледат на Станлей с благоговение. А за Станлея това е обикновена работа. Но те гледат, този цар се повалил на земята.

Туй е недоволството. Казвам, то е хиляди пъти по-лошо от амоняка.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Тридесета лекция
на Общия окултен клас
13 март 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

НЕПРЕРИВНО ДВИЖЕНИЕ

Размишление

Ще прочета 90. псалм. Ако можете, направете един превод на този псалм, направете го сегашен. Втория път, който от вас може, го направете. Сега знаете ли какво нещо е превод? Запример да преведете от английски на български или от старите езици на английски, или от български на английски. Разбира се, че ние сега не може да превеждаме на старите езици. В псалма вас ви се виждат странни думите "гняв" и "ярост". Че те са най-разбраните думи. Ако има думи, които разбираме, те са "гняв" и "ярост". Когато някой ти се разгневи, разбираш думата. Когато стане яростен, пак разбираш. Това любовта, те са отвлечени работи, трябва тълкуване за тях. Аз бих желал някой от вас да направи някой хубав превод, не само поезия, да не пише така: "Планини високи, долини дълбоки." Той е доста хубав псалм. Там дават на човека осемдесет години, значи в неговото време животът бил до 80 години, а във времето на Якова животът бил 120 години. Във времето на този псалмопевец годините дошли до осемдесет, значи с четиридесет намалели, а в наше време са шестдесет, наполовина.

От какви вещества се правят най-хубави свещи? ("*Восък, лой, китова мас.*") Някой път свещите не може да горят поради своя фитил, някой път жицата не тече. Ние казваме, че в течение не става горене.

Сега всички вие трябва да разбирате философията на живота. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Сега защо се туря запетая между цифрите? Ако не турите запетая, значи работата не е довършена. Човек, който в живота си няма запетая, точка, няма двоеточие, точка и запетая, удивителна и въпросителна, казваме, че е много прост човек. Онзи, който изучава графологията, туря запетая, точка, гледа къде да ги тури. Защото в български, гледам, писатели, които турят запетая и точка, гето не трябва, а някъде турят повече, отколкото трябва. В граматиката има известни правила, които следват известни методи. Ние свършихме с числото 10. Сега, представете си, че имате числото 1567. Това число може да е предметно число, оку жито. Или допуснете, 1567 оку вода, или толкоз оку пясък, или толкоз пращинки, или зрънца. Обаче, ако това число го превърнем в живо число, психологическо число, тогава всяко едно число има свое значение, то вече е една формула.

Сега да разберем какво нещо е формата. Да кажем, имате 5 грама сладка дъвка, 6 грама дървено масло, 7 грама катран и 1 грам вода. Това е едно правило за правене цяр за циреи. Тогава 1567, това е една формула за правене цяр за лекуване на циреи. Сега вие да не би да направите това за лекуване. Това е само за изяснение. Тогава числата, както са поставени, едното – водата, завзема първо място, понеже е динамическа сила. Най-голямата сила представлява водата. Пет е сладката дъвка. Значи това, което излиза от водата, шест – дървеното масло, то е изцедено вече. И седем катран. Като вземете тия числа, стоят вътре в природата на основание на това съотношение. Числата имат своя интензивност.

Да допуснем, че вие имате една ябълчна семка. По какво ще се познае интензивността на тази семка? Онзи, който разбира, ако разгледа семката под микроскоп и като сравните ред семки, ще видите, че те се

различават. Онези от вас, които не са наблюдавали, мислите, че са еднакви. Онези семки, в които е вложена по-голяма жизнена сила, те се отличават и после вие можете да проверите силата на тези семки. Ако създадете всичките условия, тя най-първо расте, бързо надебелява, има съразмерност в нейната дебелина. При това има една правилност в пуцанията на своите кло-нища, в изясняването на листата. Всичко това върви по един определен път. Тези, които са се занимавали с тази динамическата ботаника, те са запознати с онова, което става вътре в растението.

Казвам, ако вие по този начин не разбирате силата на числата, с които природата работи, вие няма да разберете техния вътрешен смисъл и какво отношение има спрямо вас. Да допуснем, че вашият първи пръст е по-дълъг, то е вече едно число. Може да имате един пръст 9, 10, 11. Има една величина от десетичната система. Ако първият пръст е 9 сантиметра или 10 сантиметра, или 11 сантиметра, на един човек на 21 години приблизително какво ще кажете за отношението на тия числа? Да допуснем, че вашият втори пръст е 10, 11, 12 сантиметра, третият пръст е $9 \frac{1}{2}$, $10 \frac{1}{2}$, $11 \frac{1}{2}$ и четвъртият е 6, 7, 8. Това са числата приблизително на пръстите.

Който разбира тази динамическа сила на числата, той може да ги преведе, да ги тури в известен ред. Най-първо той ще направи дълги наблюдения. Сега числото 9 в дадения случай е едно завършено число. То не може да иде по-надалече. Този човек, който има 9 в този порядък на нещата, той, като обещае нещо, той ще го направи, няма да те излъже. Понеже няма време да го отложи, той ще бъде заставен от външните условия да направи нещата.

Ще кажете, как тъй? Забележете, че този господин го заболи корем. Той непременно ще иде при доктора. Защо? Защото обича живота. Ако аз кажа, че Господ в доктора ще дойде, той непременно точно навре-

ме ще дойде, той не може да откаже. Ще ви кажа, че числото, което има на първия пръст, е причина, подразбирам, че то има такава динамическа сила, както коремоболуето или пък човек, който очаква да вземе пари. Нямаш нито пет пари в джоба. Числото 9 е така сложено, че ти си точен, понеже си заставен, тия хора са точни, понеже или корем ги боли, или имат да вземат, или отвън има обстоятелства, които заставят човека, каквото каже, да направи.

Има друго число, което пък има такава сила, че каквото каже, няма да го направи. Ще мине ден, два, три, четири, казва: "Няма условия." За него казвам, корем не го боли. Той има пък да дава. Значи в първия силите са положителни, във втория има отрицателни сили. Защо някой път ние отлагаме? Искате да идете някъде, казвате, не може днес. Ще си дадете отчет коя е причината. Динамически може да има една причина, която е или положителна, или отрицателна.

Сега вие трябва да разбирате малко по-другояче този закон. Вие може да изучавате динамиката на небесните тела, вие си представяте, че има някакъв център, както нашето слънце, и едно тяло обикаля около този център в кръг, тъй както с пергел, еднакво е отдалечено от всичките точки. Но не е така. Няма нито едно тяло в пространството, което да се движи в кръг. Орбитата е някъде спитена, някъде е продълговата. Следователно някъде е по-близо, някъде – по-далече. Сега ще кажете, така е в динамиката. Така е и в живота. Някой път вие вкъщи имате син или дъщеря, ако сте женен. Някое от вашите деца обичате повече. Сина ако обичате, той е по-близо до вас. Дъщерята ако обичате, тя е по-близо до вас. Някой път нямате обич, тя е по-далеч от вас, от вашата орбита. Някой път вие не обичате, по-далеч сте, не може да проявите вашата любов, понеже сте по-далеч. Казвате, едно време имаше нещо топло, сега поуистина. Казвам, ти си далеч.

Как се казва най-далечната точка на земята от слънцето? Афелий. Тази небесна динамика има психологическо отношение и към живота. Всичките физически прояви в света са разумни, те произтичат от висшето съзнание. Нашето съзнание се движи от това съзнание в своето разширение. Ние го представяме, че се движи механически, но има нещо, което е подобно на движението. Ние казваме, че в природата има приливи и отливи. Приливът на едно място е отлив на друго място. И отливът на едно място е прилив на друго място.

Следователно между всинца ви стават вътрешни промени. Онзи, който не знае, ще каже: "Вдъхнових се." То вдъхновението е друг закон, вдъхновението, то е привличане. Това, дето някой път казват, че любовта намаляла, говорим не за тази Божествената любов, която действа в живота. В живота има намаляване и увеличаване на живота. Станеш сутрин, искаш да работиш. Друг път казваш: "Искам да мисля." Чудни сме, когато казваме, че ще мислим. Станеш по някой път сутрин, ще ядеш, понеже има хляб. Някой път станеш, не може да ядеш, казват ти: "Яж!" "Не ми се яде." Не че не ти се яде. Хляб няма. Понеже те е срам да кажеш, че няма хляб, казваш: "Не ми се яде." Те са бабини дедетини. Вие, като дойдете до същността на нещата, да се говори на един положителен език, ще говорите другояче.

Казвате: "Не съм разположен." То нищо не значи. Че условията не ми помагат, то нищо не значи. Условията, това са измислени неща. Хората в света са поставени под един закон. Ти ще се движиш, ти искаш да се движиш по един начин, то ще се превърне в друго. Вие знаете, че човек може да се спре. Най-първо се движиш до гарата, качиш се на трена, твоето движение спре, тръгне влакът. Твоето движение е турено във влака. Но дойде, развали се пътят, спре се влакът. Веднага забръмчат телеграфи, телефони – движението

спира на едно място, започва на друго. Всички взимат участие в движението. В природата има течение. В света, щом си в една система, когато мислиш, че твоят трен спрял, всички други същества, които имат съзнание, скачено с тебе, те работят. Тъй щото движението, което е в тебе, което иде отвън, то се предава, има един вътрешен стремеж да се уравниш това движение.

Да кажем, аз по този път не искам да вървя. По този път няма да вървиш, но ще вървиш по други. Казва: "Няма да вървя." Тогава ще те носят. Умрелия го носят. Защо умират хората? Разсърдил се, не иска да върви. Казва: "От къщи не излизам навън." Но дойдат, изнесат го на тарга с попове. Не само това – но го турят в гроба. Дойдат, изнесат го навън. Тук една тревица, там друго нещо излязло, всичките тези тревици го изнесат навън. Ние казваме, че се разкапва. Не се разкапва, но го изнасят навън. Има същества в природата, искат да се покажат, че знаят, че се инатят, не искат да излязат от къщи.

Сега вие ще кажете: "Не може ли ние да се противопоставим на нейните закони?" Онзи, който има работа с живата природа и иска да ѝ противодейства, тя никога не противодейства. Тя казва: "Не искаш да излезеш от къщи? Много добре. Щом не искаш, ще накарам други да те изнесат." Тя е много мека. Няма да каже, че твоето поведение е лошо. Казваш: "Искам да си почина." "Много добре" – казва. Но щом си легнеш да си починеш с юргана, с чаршафите, тъй съблечен, като станеш сутринта, ще се намериш в особено положение. Сега вие не може да се самовъзпитате, понеже според съвременните философи вие мислите, че човек е свободен, че е фактор. Човек при сегашното положение, при сегашното развитие никакъв фактор не е в света, никак не е свободен. Що ще се заблуждавате.

Казва: "Свободен съм." В какво седи тази свобода? Свободата трябва да се разбира в какво седи. Ние ни

най-малко не сме свободни. Най-първо, трябва да се разбира свободата. Свободата съществува в известни съотношения на нещата. Преди нас са живели съществата и вие мислите, че природата, която е свободна, че тя ще ни остави да нарушаваме нейните закони. Законите на природата, това са методи и вие мислите, че тя ще ни остави свободни да нарушим нейната свобода. Не, никога. Силният никога няма да остави слабия да го спъва и умният никога няма да остави глупавия да го спъва. Добрият никога няма да остави злия да го спъва.

Казва някой, нямало зло. Те са празни работи. Казва, че нямало и добро. Може така да говорим, че нямало добро и зло. Аз казвам: "Нямам да ти давам." Казва: "Имаш да ми даваш." Казвам: "Нямам." Сега са по-умни хората, имат полица, когато дават пари, имат свидетели. Вика съдията свидетеля, пита го: "Този даде ли пари на онзи?" "Даде." "Колко?" "Хиляда." Как ще откажеш сега? Ти ще кажеш: "Няма да му давам. Аз имах да му давам хиляда лева. Дадох му ги." "Свидетели имаше ли?" "Нямам свидетели. Аз имах доверие. Ще му представя клетва." Сега онзи, който казва, че от мен има да взема хиляда лева, лесно ще се закълне, лесно ще плати. Хубаво, аз му представя клетва, мисля, че ще се страхува, но този човек не го е страх от клетва, закълне се. Ти като казваш, че няма да му давам, ти освобождаваш ли се от хилядата лева? Да допуснем, че те осъждат, но нямаш нито пет пари, нямаш и имуществото. Съдията тегли една резолюция да идеш в затвора. Ти седиш в затвора и онзи трябва да плаща за тебе.

Сега аз ви говоря за един свят, дето се ражда милосърдието. Някой път някои хора са много милосърдни. Тук има икономически условия. Осъден си, но онзи трябва да плаща всеки ден по сто лева. Вижда, че в десет деня отгоре хиляда лева отидоха. Съдията те осъдил за три месеца, гойде онзи, казва: "Господин съдия,

аз му прощавам." "Защо?" "Защото кесията отиде, досега хиляда лева отидоха, десет хиляди ще отидат, докато седи." Ние трябва да разберем причината на това, което вършим, свободни ли сме да извършим това?

Някой казва: "Аз съм готов да служавам на Бога." Но по закона на страха и насилието ти не може да служиш на Бога. Ти имаш два избора или трябва да гоиде остенът. Ако не искаш, остенът няма да гоиде, няма да те изнесат на тарга. Ще те поканят да излезеш, но ако не гоидеш, на тарга ще те изнесат. Казва: "Ама аз не вярвам в нищо." Празна работа е. Ще повярваш и отпътъка ще минеш. Ти казваш: "Аз не вярвам, че ще ме изнесат. Няма да изляза." Щом те турят на таргата и те изнесат, какво ще мислиш? Ако ти не вярваш, че може да те изнесат из къщи, като те изнесат, как ще обясниш закона? Тогава твоят ум ще работи от причините към последствията.

Казвам, ти по-далеч от числото 9 не може да идеш. Ако 9 пъти си взимал пари назаем и не си ги връщал, на десетия път няма да ти дадат. Ще ти кажат: "Девет пъти съм ти дал, не си ги върнал. Няма да ти дам." Или девет пъти ти си ги връщал, веднага резултатът е определен.

Сега, когато ние разискваме тия динамически числа, ние трябва да сме свободни от всичко. Когато говорите, вие ще започнете да мерите показалецът колко сантиметра е. Трябва да имате точна наука откъде да го мерите, понеже може криво да го мерите. Аз съм виждал мнозина да мерят пръста. Така не се мери. В науката в тази мярка с един милиметър точно трябва само тогава е наука. Аз говоря за точните числа. Това число 9 е точно число, има съдържание. Щом имаш това число, вече е определено в човека. Като гоидеш да ми искаш пари назаем, казвам: "Не може ли да те препоръчва някой познат в града?" "Нямам." Казвам: "Дай си ръката." На първия пръст казвам: "Ти препоръчваш ли го?" Казва: "Премери ме." Девет сантиметра. На

втория казвам: "Ти препоръчваш ли го?" Казва: "Премери ме." Премеря го, тесля една резолюция, казвам: "Отпуща се един кредит от десет хиляди лева." Не казвам 12565, отпуща му се едно число от десетичната система. Защото, ако аз му туря друго число, ще променя целия ред на нещата. В природата аз ще изопача неговия характер.

Може да ви кажа, че има една статистика в окултната наука, когато дадеш пари някому, ще ти кажа дали ще плати, или не. От сбора на тия числа може да се определи ще плати, или не. Може той да ти ги върне или ти ще ги вземеш. Сега да не дойдете до закона на суеверието. 123467 – допуснете това число. Казвам, тези пари този човек никога няма да ги вземе. Как няма да ги вземе? Онзи, който взима парите, е честен човек, той е богат. Има две възможности. Казвам, няма да вземе парите. Този човек, който да да това число, непременно банкеринът ще умре за една година. Сега аз казвам това само за изяснение. Идущата година по това време банкеринът няма да го има. Обаче, ако не беше турил това число, той щеше да бъде жив. Само така има смисъл, дето казва: за всяка дума, която казват, хората ще бъдат съдени.

Ти пишеш едно число. Ако това число само го упражняваш, то е един въпрос, но ако това число е като една сила в живота, има друго отношение. Ако туй число е вътре в природата, ако се спреш пред онзи, който дава парите назаем, даже и беден да е, ще бъдеш внимателен какво даваш. Някой път вървите по пътя и на просящите давате пет стотинки. Тръгна ли светът на добре? На българите Каравелов насече каравелчетата. Провървя ли? Той насече по една и две стотинки. Какво спечели, провървя ли на България от сеченето на дребните пари, напредна ли една държава? Насече ги Каравелов и си отиде с каравелчетата. Вие казвате, пет стотинки да му дадеш. Пет стотинки не му давай. Загръж петте стотинки в джоба си, върви си, нека

този просяк погладува малко. Щом аз имам пет стотинки в джоба, правилно е да ги задържа. Този човек отива на училище, не го спирай. Той ще си купи геврек, няма да издържи урока. Нека гладен да върви. Пет стотинки не му давай. Ама аз съм милосърд. Празна работа е това. Ако твоят пет стотинки ще го спасят, той не струва спасение. Че как тъй пет стотинки да ти дам, до пет стотинки ли си дошъл. Също е и за пет лева, и за пет хиляди, и за петстотин хиляди, и за пет милиона. Назаем не взимай. Мен да ми дават пет милиона, няма да ги взема, защото животът ще иде.

Вие сте чудни някой път. Ти ще вземеш парите, но идната година няма да те има. Щом ми дават петдесет хиляди лева, аз ще ги погледам и от тях може да взема едно малко количество, колкото за един обяд, ще взема само 12 лева. От петдесетте хиляди ще взема само дванадесет лева, които ще ме свържат с разумни същества, и ще имам повече, отколкото ако взема петдесет хиляди лева. Ще ме претрепят по пътя. Казвам, не ги искам тия пари, те са нещастни. Внасят лакомия. Казвам, законът е верен. Колко трябва да взема? Ще се спреш. Няма да вземеш. Понеже всичко взимаме, затова много сме наредени. Когато дойдем до разумния живот, в света числата са разпределени, те вървят по определен начин. Разумните знаят кога да вършат доброто. Казват, доброто без време се прави. Не, навреме се прави доброто. Как е казано за доброто, кога да се прави? Доброто при сегашните условия се прави само веднъж на седмицата. Всеки ден доброто не се прави. Вие ще кажете – всеки ден. Само един ден в седмицата се прави доброто. Ако вървите по този ден, вие ще се благословите. Всеки ден ако правиш добро, ще се изтощиш. Вие сте чудни сега, когато казвате, че не трябва да се прави добро.

Да ви приведа един пример. Майка, която роди дванадесет деца, може ли да ги подува? Подува, значи

суче това дете. Не че в нея има желание, но тази майка трябва да има мляко. Когато ние идем при някоя чешма, която тече, колкото пръста, няколко души може да идат, но хиляда души може ли да идат и да си вземат вода от водата, която тече като малкия пръст? Невъзможно е. Има нещо невъзможно в природата. Когато казваме, че някои дни, някои седмици или години са неблагоприятни, разбираме, че онази енергия, която излиза от природата, е ограничена, тя е полезна на друго място.

Казвам сега, този човек с числото 9 е отстъпчив човек, той има свои съображения. Той не е твърдоглав, не е своенравен, много внимателен. Казва, лесна работа. Но ако първият пръст беше 11, имаме един човек упорит, когото едва ли с девет чифта биволи ще извадиге. Такива хора има навсякъде. Те са опозиция всякога. Казва: "В мен това е един нрав." Енергиите на неговия пръв пръст не функционират правилно. Първият пръст, той е съединен с личността на човека. Той е човек със свое индивидуално развитие. Той казва, най-първо аз. Какво казва вторият пръст. Това е правото. Слугата търси правота. Господарят не търси правото. Като вдигнеш втория пръст, малко е смешно. Ако го покажеш, даже е обидно. Или да покажеш безименния пръст, или четвъртия, смешно е. Защо? Като покажеш показалеца, има смисъл, ама не може да покажеш втория. Казва, произволно е. Не са произволи, в природата няма произволи. Може да има една причина отвън, която да свива този пръст, ако нямаш съзнание. Аз гледам съзнанието, този човек ли прави това нещо или има някакво съзнание отвън, което го прави. Някой вдигнал ръката си, върви и пее: "Заплакала е гората, гората и планината." Този ней много хубаво, съзнанието е отвън. Той няма съзнание. Причината, която повдига пръста, съзнанието, е вън от нас.

Затова в нас има два вида движение – едните са съзнателни, другите са несъзнателни. Вървиш някой

път, вдигнеш си едното рамо, не знаеш защо, - това са несъзнателни движения. Най-първо всичките тия неволни движения, които не са под твоята воля, да ги подведеш под един знаменател, ще намериш причината. Някои същества дойдат в тебе, следователно съкращават твоите мускули. Ако тия същества са като тебе, те веднага, таман спреш ръката, повдигат целия ден, все се повдига този пръст, все заповядва.

Казвам, ако ти дълго време повдигах първия пръст, ще дойдеш до едно място, дето ще почувстваш едно изтощение. Че някой път първият пръст може да те спаси, пък може да те тури и на въжето.

Казвам, при сегашния живот, като се стремим към добрия живот, в този стремеж ние искаме да се съединим с едно по-високо съзнание, което да упражни едно благотворно влияние върху нас. Когато ние се стремим към Бога, ние казваме – трябва да вярваме. Тази вяра трябва да има отношение към нас, какво благо ще донесе за развиването на моите способности, за развиването на моите чувства, за развиването на моя организъм. Вярата ни към Бога Бог ще определи и средата, в която аз съществувам, тази вяра трябва да знае какво ще произведе в дадения случай. Тогава, ако вие искате да подобрите вашето материално състояние, вие не може да имате положението на един калугерин, който целия ден се моли в стаята. Калугеринът се моли, но други му носят в стаята да яде. Той се моли, но той дава заповеди от килията да му донесат да яде. Ти като калугерина с мотиката ще се молиш, ще копаеш, ще се молиш, ще копаеш – това е в реда на нещата. Казва: "Не съм навикнал, трябва да имам стая, да се моля." Вие се заблуждавате.

В света не съществува такъв закон в природата. В природата и молитва, и работа едновременно вървят – и мисъл, и чувства, и воля – всичко това едновременно става. Да се молиш, и по пътя може да имаш една хубава молитва. Това са специфични неща. Може

и по Витоша да идеш. Казва, на Витоша не може да идеш, на Света гора не може да идеш, на Белите планини в Индия не може да идеш, тогава какво ще правиш, ако речеш да се молиш? Ама времето да е хубаво. И времето не е хубаво, слънце няма.

Та казвам, тия живите числа, това са сили вътре в душата на разумни сили. Ако ти си беден човек, с такава една ръка винаги всичките хора наоколо ще бъдат свързани с тебе, ще бъдат на разположение, искат да ти служат. Но щом премежиш пръста, нямаш това отношение, той не изважда петте стотинки и пет хиляди лева. Ти ще ходиш в училище. Това, дето наричат лошата съдба, то е съотношение на числата. И нашият организъм няма това отношение. Да ви приведа един пример. Срещнете запример някой момък. Той има вкус, гледа някоя мома, той търси една мома, подобна на майка си, той гледа да мяза на майка му. Ако лицето е изменено, гледа да има съотношение. Този момък, като намери същото съотношение, каквото имала майка му приблизително. После той казва: "Аз имах една сестра, тя имаше много хубава ръка." И той гледа нейната ръка, ако тя е умряла, и той я обича.

Простите хора, които не разбират, казват: мен ми се харесва неговото лице, има нещо във веждите, в очите – или на дядо му, или на баба му, или на някой приятел любим той уподобява. Лицето вече е едно определено число, турено във форма, в израз, в геометрическа форма. Непременно, ако избирам един приятел по този закон, добре ще минете. Ако имало опущение в числата, ще кажеш – излъгал съм се, мярката не е правилна.

Казвам, ако не беше този закон да съществува в света, тогава всичките наши отношения са празна работа. Има нещо в природата, което е постоянно. Постоянни са тия величини на числата. Затова ние се стремим към разбирането на този велик закон – да

приведем числата в геометрическа форма, геометрическите форми да приведем в органически и органическите да приведем в психологически, докато това проникне в нашето съзнание. Тогава ще се зароди вътрешната хармония.

Има един закон, по който може да познаеш дали ще свършиш една работа. Искаш да започнеш едно предприятие или искаш да се учиш и не знаеш дали ще свършиш, или не. Може напълно да знаеш дали ще свършиш, или няма да свършиш. Ако ти първия ден, когато отиваш в училище, в душата ти е всичко тихо и спокойно, отлично ще свършиш. Ако тебе те назначават на служба някъде, пак може да узнаеш дали ще свършиш, или не. Ако си спокоен, отлично ще свършиш. Ако отиваш на работата раздвоен, мислиш за това-за онова, няма да свършиш. То е закон. Ако те назначават на служба и имаш притеснение, ще се измени тази работа, докато дойдеш до онази служба, в която сърцето ти е съвсем спокойно.

Природата е определила всеки човек за каква работа е годен. Няма да казваш: "Ама защо тук ме туриха." Когато ще слизаш на едно място, ако ти е определено, не казвай: "Няма да слизам." Където ти е определено, където е писано името ти – и в един салон ще намериш името си. Няма да казваш на кое място ще сядаш – на първо или второ, гето и да е. Някой казва: първото число. Първото число някой път е опасно. Последното число някой път е спасително в това отношение на числата.

Сега, когато ние дойдем да изучаваме числата, трябва да имаме една естествена величина, върху която трябва да се спрем. Тази естествена величина се отличава по това – най-първо, да кажем, ще определиш себе си. Запример вие знаете ли кое число сте? Вие кое число имате, не знаете. Но приблизително всеки един от вас може да определи кое е неговото число. Напишете 1, спрете се дали ви харесва. Ако не ви харесва, не е ваше.

Напишете 2, не ви харесва – и него изтрийте. Пишете 3 – и това не ви харесва, 4, 5, 6, пишете 11, 12, 13, докато дойдете до едно число, което ви харесва. В дадения случай това е числото, което теб ти помага. Онези, които взимат билети за лотария, писано е на самите числа ще спечели или няма да спечели. Ако ми дадете номерата на четири билета от лотария, който сте спечелили, аз може да определя числото на следущия билет, който ще спечели и колко ще спечели.

Сега аз не искам да се занимавам с тези работи. В тия произволни работи има един вътрешен закон, който определя нещата. И в живота е така. Вашият живот на земята е напълно определен от нас. Невидимият свят е определил напълно, знаят какво ще излезе от вас, ще спечели ли вашият билет, или няма да спечели, ще имате ли много страдания, или няма да имате. Не механически, но числата имат съотношение. Всеки ден вие може да измените съдбата си, ако разбирате науката. Как ще измените? Тръзвам сутрин в 9 часа, но все ме сполетява нещо. Изменя, тръгна пет минути или по-късно, или по-рано – върви ми. Филипс Фокс е намерил едно число, с което му е вървяло. За колко деня той обиколил земята? Ако една работа не върви по един начин, ще измените числата, ще измените деня. Някой път правите пазарлък. Казвам, много добре е да платите за една къща осемдесет хиляди лева. Ако платите повече, е лошо. Ако платите по-малко, пак е лошо. Една къща, която има две хубави стаи, една кухня, една маза, една наблюдателница отгоре – това е хубава къща.

Когато правиш къща, не се цигани. Положи основа, направи я насвят. Малка да е, но хубава. Една стая ще вземеш – мярка или три на пет, четири на пет – ще туриш хубаво число. Тури шест на дължина, пет на широчина. Направи хубава стая. Защо ти е? Ще прокопсаш. Ако направиш по-малка, няма да ти върви. Ти направиш три на три – не ти върви. Казва: "Как тъй? Нали

съм свободен." Ти си свободен да правиш къща, каквато искаш, но резултатите няма да бъдат същите. Нека оставим лекцията.

"Божията любов носи пълния живот."

*Тридесет и първа лекция
на Общия окултен клас
20 март 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ВТРЪСВАНЕ

Размишление върху изворите на живота

Един закон съществува в света на втръсване. Дълго време като прави човек едно и също нещо, образува се втръсване. И след това се образува реакция. Втръсването показва едно неестествено състояние на човека. То не е закон на природата, но се е явило и образувало отпосле. Вие трябва да се пазите да не падате в закона на втръсването. Като закон той си има и добри страни. Той винаги изпълква там, дето няма никаква помощ. При някоя болест, дето нищо не може да спаси човека, то втръсването може да го спаси. То е крайният предел. Той си има две обратни посоки. Не чакайте закона на втръсването да ви спаси. Втръсването може да се яви по следните причини. Онези, които не разбират живота, очакват да им даде повече животът, отколкото може да им даде. Дават си широка програма и тази програма не може да я изпълнят. Вие трябва да знаете, че никога нещата не се нареждат така, както вие ги нареждате. Нашите програми изобщо няма да се изпълнят. И да се изпълнят, след това иде едно велико разочарование. Казва ти някой: "Ще те направя за два дена министър. После ще те сваля." След това ще ти тури толкоз страдания на гърба ти, че ти ще се чудиш. Или: "Ще ти дам богатство." И ще ти го вземе.

Втръсване има и в религиозните вярвания. Някои, като влязат в религиозния живот, искат всичките им материални работи да им се оправят. Най-напред, щом

той се ражда в света, работите му са оправени. Щом се ражда при баща си, майка си, които са учени и богати, какво иска повече. Идеята му е той да замести баща си и той да се проявява. Затова бащата трябва да умре и той да стане негов наследник. После той да се роди при тебе и т.н. Колелото се върти и няма никакво разрешение.

Някой казва: "Аз мисля за Бога това и това." Друг казва: "Аз мисля другояче." За Бога никакво мнение не може да имаш. Какъвто си ти, такъв ще бъде и твоят Господ. Той не може нито с йота по-горе от тебе. Всякога идеалите на хората приличат на тях. Някои от вас са недоволни и търсят причина на недоволството в баща си, търсят го в чичо си, в окръжаващата среда. Недоволният казва – това да имал, онова да имал. Някой, който нямал оръжие, го обират и той казва: "Да имах оръжие, щях да му тегля един." Онзи пък, който имал два кобура и когото са обрали, казва: "Забравих да го употребя." Може да те оберат и когато имаш, и когато нямаш оръжие. Умният човек в пълния смисъл на думата никой не може да го оберат, а пък глупавия всеки го обира. Добрия човек никой не може да го победи, хилавия – всеки. Добрия човек – вземам доброта като едно качество Божествено, никой не може да победи. Да те победят, значи твоята доброта да се измени.

Като влезе някой в гостилницата, той казва, че точеното не било така, както той искал. Че сиренето не било доброкачествено, че брашното не било доброкачествено. Много рядко ще се случи да ядеш една банница и да си доволен. Все ще има някакъв дефект – или прегорена, или твърда и прочее. Във всички веруя и в знанието, и в науката все ще има някакъв дефект. Че липсва нещо, липсва. Това, което липсва, ние ще го допълним. Когато завършим своята еволюция, ние ще видим, че всички тези празни места ще се запълнят. След десет милиарда века на кое място сте в звездната сис-

тема? Трябва изчисление там, за да се изчисли за десет милиарда века колко пъти земята ще се завърти около себе си, какво отклонение ще направи, с какво слънце ще се срещне и какви ще бъдат хората тогава.

На Месечината има културни хора, по-културни хора, там има учени хора. Те живеят на екватора и при някои морета те имат входи и живеят под кората на десет километра надолу, понеже там температурата е с 200 градуса по-висока. И преди да е залязло слънцето, те влизат вътре. Те си имат и градини. Чудни са хората, когато мислят, че Месечината е пуста. Било е време, когато Месечината е била пуста. Казано е, че Бог е направил Слънцето и Месечината. Може ли да бъде пусто това, което Бог е направил? До четвъртия ден Месечината и Слънцето не са били устроени. И тогава са се устроили, за да живеят разумни същества там. Ще кажете: "Докажи." Един ден хората ще имат билет и ще направят една приятна екскурзия до Месечината. Там има красиви пейзажи. Хората разбират само обикновените работи. Когато ние дойдем до Божественото в света, няма пустота. Те са относителни неща. Един ден може да говорят хората, че няма живот на месечината. Един ден в цялата Слънчева система ще престане животът. Цялата Слънчева система ще си почива. Но кога, то е друг въпрос. Сега има навсякъде живот. Ако ти погледнеш Месечината и ако ти мислиш, че Месечината е пуста, хич не я гледай. Ако гледаш и вярваш, че тя е умряла, тогава тя ще ти предаде влиянието на смъртта. Ако вярваш, че е жива, тя ще ти предаде друго нещо положително.

Ти може да мислиш, че и Витоша е мъртва. Но който има повдигнато съзнание, той разбира нещата другояче. Това не е лековерие. Всеки един от вас може да знае дали има хора на Месечината, или не. Животните чрез своя мирис познават надалече дали има хора, или не. Също така и такива хора има. Учените хора не могат така лесно да познават. Има едно чувство в чо-

века, чрез което истината може да се провери. Аз говоря за истината, доколкото може да се помогне за моето повдигане. Аз се интересувам за Месечината и Слънцето и за всичките планети, понеже те имат отношение към мене. С една Месечина и с една планета може да се разговаряш, има радио. Мястото, дето влизат тия разумните хора, се намира в южната страна на това море. Може да го видите на Месечината.

Ще кажете: "Да повярваме в Бога." Трябва да го познаваш в проявеното от него, в това, което той е направил. Ако ти не познаваш Бога в проявеното, как ще познаеш Бога в неприявеното. Ако ти не разчиташ носителните истини, как ще разбираш по-дълбоките?

Да се повърнем към въпроса за вътръсването. Ако се даде една песен, отначало пеете с интерес, после ви се вътръсва и вие искате нова песен. Защо се случват тия работи? Сега имаме една песен на два гласа. Тия думи сме ги взели от един стар език. Наричам ги музикални слогове и съм направил един превод на български. Вложил съм нещо ново, понеже в миналото песента имала едно значение, а сега има друго значение. В миналото това е било един идеал за бъдещето, а сега това е един идеал, който се реализирал. Това, което за тях е било в далечното бъдеще, сега за нас е една реалност. Какъв е езикът, не ви трябва да го знаете. Ще слушате, колкото можете. Ако произнесеш старите думи така, както са ги произнасяли, ще вземеш и техните грехове. Сега "Хагу х'ензи" ("*Благата песен*"). "Всичко давай", като се каже, то се дава онова, което е в изобилие. Ти не можеш да дадеш това, което нямаш и което е невъзможно да дадеш. Който дава, дава му се. И който не дава, нищо не му се дава. За музиката се изисква голямо спокойствие. Някои от вас ще идат на служба, ще гледат часовника. И какво може да се пее тогаз? Съзнанието на хората, като се измени, изменя се и темпът на музиката. Тогава тази песен другояче се

пяла. Сега може и по този начин да я пеем. Пък може да я пеем и по нов начин.

Съзнанието се изменило. Съзнанието тогава било по-другояче, сега е по-другояче нагласено. Тогавашното разбиране на хората било друго. Хората, които са пели тази песен, са били висококултурни. Сега ние говорим за разумните хора. Обикновените хора вървят по друг път на еволюция. В света паралелно две еволюции вървят. Едната е еволюция на праведните. Другата е на онези, които са грешни. И праведните, и грешните вървят паралелно. Рекох, в съзнанието, като се прекръстосват тия две течения, образуват се прекръстосвания. Често и във вас стават тия прекръстосвания. Изменя се съзнанието. Поне имате тази опитност. В съзнанието ще стане едно малко прекръстосване, променение, не в самия живот, но в съзнанието стават променение. То е важно, за да ни даде познание. То е закон на знанието. Ако не ставаше тази вътрешна промяна, ние не бихме имали знание.

Сега приблизително на български може да изпеем тази песен така. (*Учителят пее.*) Ти създавай, ти люби. Безспирно сей, гради и в живота всичко давай. Тази истина, Бога ти познавай. Заглавието на песента е "Хади х'ензи". Туй, което внася спокойствие, то е за тонирането вътре. В света има само една истина в много наречия. "Ади" значи "туй, което съзнаваме", може да се успокои. "Хади х'ензи", или на български "Благата песен". Тази песен не е по-стара от Адама. Тя е стара, но не е по-стара от Адама. Нева санзу, бию менси, хариен хади х'ензи. Ава Махар вен, хабер менси.

Когато някой език се говори, той е жив. Когато той не се говори, той се усеща, че е мъртъв. Живее той с миналото. Тази "Благата песен" е за новата 1929 година. Думите се разбират като храна. Щом една дума се разбира, всякога е като храна, асимилирана е вече. Има един психологически закон в природата, който не върви според нашата граматика. В граматиката съ-

ществува един език, като кажеш едно нещо, нареждат се нещата. Когато в човешката реч, когато кажеш едно нещо, нареждат се нещата. Когато в човешката реч, когато кажеш нещо, пък не знаеш какво казваш. В езика на природата, като кажеш едно нещо, другото вече иде. Не може да има противоречие, свързани са думите, въртят се като колело. Затуй трябва да дойдем до езика на природата. Българският език трябва да се измени. Като се измени съзнанието на българите, те ще изменят и езика си, ще си създадат своя език. Постепенно ще се създадат глаголите, прилагателните. Понеже сегашните правила малко механически са турени. Казва се "аз го видях" или "видях го аз". Някъде може тия глаголи да бъдат излишни.

Ако личното у човека може да се прелее в индивидуалното, когато от личното може да се прелееш в индивидуалното, от индивидуалното може да се прелееш в душата, от душата – в духа, то е опасно. Душата е още по-голяма, преливане става, когато човек се ограничи в своите гребнави схващания в живота.

Ако е за унижение, когато онази кокошка колят, и аз не може да ѝ помогна, тя е в унижение. Виждам някой кон възседнат, натоварили го повече, той е в унижение. Нечестно е, неблагородно е аз само за себе си да мисля. То е частично разбиране. Трябва да влезем във вътрешното състояние на една душа. Не е в яденето, в пицното ядене, в хубавото ядене. Като ям хляба, да съм доволен. Ако едно ядене ще ме сприятели с хората, ще го ям. Но ако ядене ще ме свади с хората, защо ми е? Ако ще говоря нещо и този говор ще ме свади с хората, няма да говоря, ще мълча. Да се не карам. Защо трябва да говоря? За да се сприятелявам с хората, говори. Ако ще се сприятеляваме, да говорим. Ако в говора ще се скараме, да мълчим. Двама говорят. И щом единият говори, другият мълчи – наполовина е опасно, отколкото ако и двамата мълчат. Щом и двамата мълчат опасността е много по-голяма.

В старо време учителите са препоръчвали на учениците мълчание. Колко ще мълчат? Ще мълчи, като умре човек. Казват: "Да спи зло под камък. Ще мълчиш." Трябва да мълчи, понеже всички са го раздърпали, всичкото величие отишло. Вие мислите, като умрете, веднага ангелите ще ви вземат и ще ви заведат в лоното Авраамово. Докато идеш в лоното Авраамово, ще има втръсване, после ще те облекат в ангелски грехи. Докато минеш, е печалното. Ще има миене, докато те очистят, докато те облекат, ти не може да припариш небето. Тъй трябва да се схваща. Туй са го знаели преди хиляди години светите и праведните. Не мислете, че заради нас ще се измени животът. Казват, заблуждение е това. Че кое не е заблуждение? Сегашният живот е заблуждение. Ако от този живот не може да се прелеем, да влезем в бъдещето, то е заблуждение, то е спънка. От този живот трябва да се прелеем в бъдещия, от него в другия, в третия и т.н. Тогава отиваме към Бога. Ако не, ние ще се спрем като някой кон на пътя си. То и кон как ще тръгне? Ще снемеш половината от товара от каруцата на този кон. Някъде едва ли ще пренесе само една малка част, ще освободиш коня, ще оставиш само малко. Ако изнесе това, бъди благодарен и на това.

Като ученици така трябва да разбирате. Рекох, ако в нас съществува онова съзнание да познаваме Бога, че той ще извоюва всичко в нас. Ако ние мислим, че ние всичко ще извоюваме, всички да станем учени, то е празна работа. Но ако оставим на Бога всичко, много добре е за нас. Има нещо, за което нашето съзнание трябва да бъде будно, че туй, което Бог върши, да го оценяваме, да се радваме. Дали ти нещо не си доволен, чакаш нещо кой знае какво. Един ден може да ти се даде цяла една планета като Месечината. Като се намериш там, какво ще правиш? Ако рекат някого от вас да го пратят на Месечината, че вие как ще се справите? На Месечината има 250 градуса студ. Ще ви спла-

шат. Ако вие имате това познание за Бога, ще видите, че студът има и друго обяснение. За бъдеще учените хора ще го знаят. Някои и сега го знаят, но мълчат. Студът ще се обясни по друг начин. Студът има друго обяснение, огънят има друго обяснение. Сегашното обяснение не е лошо. Студа ние знаем, изстинаат ръцете, нищо не ти трябва, търсиш само огън. Някой път огънят и той е опасен. Някой път пече, като припару.

Най-първо огънят и студът церят недоволството на човека, церят неговата апатия, церят всичките противоречия в света, които изпъкват в душата. Студът и топлината, те са церове. Защо студът да те изцери, защо топлината да те изцери? След като се изцериш, ставаш здрав. Ще разбираш смисъла на студа. Студът много роли играе. Ще мине в друга форма. То е вече течение на известна енергия. Но когато студът се подпушва – може да се подпуши студът, – става разрушаване. Когато огънят подпушиш – и огънят може да се подпуши. Този огън, който не изгаря, и този студ, който не изгаря. Не мислете, че студът трябва да престане. Ако студът престава, то е опасно. Веднага има едно преливане. И той изгаря, както огънят изгаря, само че върви по един обратен път. Спада температурата, по друга посока върви. Огънят върви в една посока, студът – в друга. Така колелото на живота се върти.

(Всички на крака пеем песента.)

*Тридесет и втора лекция
на Общия окултен клас
27 март 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПРОТИВОПОЛОЖНИ ПРОЦЕСИ

Размишление

Вие знаете, че ако човек отиде на бойното поле да воюва сам, какъв ще бъде резултатът. Ще отстъпи по всичките правила. Значи човек сам не може да воюва. Щом дойдем до воюването, то е един елемент на колективното съзнание, трябва да се свързват хората. Имате думата "воюване", тъй както сега се разбира. Човек трябва да воюва. Сега мнозина, като влизат в живота, воюват, имат голяма самонадеяност, мислят, че всичко може да направят. Хората мислят, че са способни, че са умни, че са силни, че това-онова – и в края отстъпват по всичките правила не само теоретически, но по практически съображения.

Сега вие четете апостол Павел, който е живял двадесет века напред. Апостол Павел се е родил двадесет века по-напред в неговото време. Ето какво пише в 8. глава към римляните – от 28. стих до 31. Онзи, който не разбира, ще дойде до гребнави работи, защото е така. Питам, защо ходиш сам на бойното поле? Всеки, който ходи сам на бойното поле, отстъпва. Ако цялото човечество воюва за една идея, няма ли да отстъпи? (*Чете от 31. и 32. стих.*) Има направена една погрешка, евангелистите, като са писали, са направили една погрешка, писали са "поради" вместо "подари". (*Чете до края.*)

Всичките нещастия искате научно да ви се обяснят, да бъдат в съзнанието на човека. Колко човек е разположен? Да кажем, вие имате най-хубаво разположение на духа, но ако ви дам петдесет грама рициново масло, след четири-пет часа ще разваля всичкото ви разположение, настроение, ще разваля всичкото ви спокойствие. Тъй щото, преди да ви дам рициновото, вие казвате: "Аз обичам да се занимавам, искам да бъда спокоен, не искам да ме безпокоят." След като дам рициновото масло, ще кажете: "Това е нов алхимически еликсир, който внася новия живот, който взима, подмладява се, става подвижен като момък." Вие опитвате това средство на подмладяването. Питам, след като го опитате два-три пъти, какво ще бъде състоянието ви? На безпокойство. Какво ще бъде положението на онзи, който взел петдесет грама рициново масло? Хубаво, ако ти вземеш и погълнеш една мисъл в ума си, която е като рициновото масло, какво ще бъде твоето положение след четири-пет часа? Ще бъде същото, когато си взел рициново масло. Ще внесе безпокойство. Рициновото масло си има свой характер, то не мисли за вас зло. Рициновото масло обича свободата. Понеже, като го вземеш в стомаха, се намира в ограничение, мисли как да излезе из този затвор, започне насам-натам, да излезе, да се освободи от това робство и отваря всичките затвори, дето са го затворили, и то изскача навън.

Питам сега, обяснете право ли е. Все таки рициновото масло събуди известни сили, които са влезли в съгласие с рициновото масло, значи в дадения случай известна енергия X застояла се съединява с рициновото масло и произвежда цял един процес. Питам, рициновото масло, след като замине, има ли някакво зло? Не. Рициновото масло произвежда едно безпокойствие, но след като извърши този процес, когато тия сили X се освободят, те имат отношение, настава едно спокойствие, образува се апетит, по-сладко ядете. Казва-

ме: "Поолекна ми на ума, в по-добро положение съм." Който лекар и да дойде, като сте неразположени, казва: "Рициново масло."

Сега, като ученици вие трябва да схващате процесите, които стават в природата. Някой път кажеме: "Той ми каза лоша дума." Лошата дума е тази, която е в дисхармония с тебе. Има думи, които може да произведат ефект по закона на внушението. Ако те поставят в магнетически сън, може да ти внушат, че ръката изгоряла или е пробита с нож. Този, който те хипнотизира, може да произведе една рана. Казвам, докато нашият съзнателен живот е подложен на ограничение, ние не може да бъдем свободни. Свободата е процес на съзнанието. Съзнанието трябва да функционира, да оперират с една тънка материя, която да не може да ни ограничи. Щом съзнанието функционира с една гъста материя, която може да се ограничи, веднага ще се ограничи твоята свобода. Вървите по пътя, тръгвате, казвам: "Не е днес време да ходите в едн-кой си град." Казва: "Работа имам. Обещал съм. По никои начин не може да отложат пътуването си." "Но – казвам – по пътя има разбойници, вчера са обрали десетина души, убити двама души на пътя. – Казвам: – Ако вие минете по този път, вас ще ви сполети същото." Щом като кажеш, че има разбойници, веднага в този човек влезе мисълта, започва да мисли да иде или да не иде. Казвам, ако това, което му казвам, е вярно, добре, но ако не е вярно. Проблематично е. Как ще знае дали това, което аз говоря, е вярно, или не. Да кажем, един човек ви говори, как ще знаете дали ви говори истината в дадения случай. Всички онези хора, които говорят истината, имат особен строеж на думите. Всички хора, които говорят лъжата, имат друг строеж, взимат други думи.

Сега веднага ще искат да се определят, да знаете тези думи. На съзнанието вие не може да ги знаете и не може да зная тези думи, понеже, ако извадя една

душа и я туря в това положение, веднага тя ще образува една скара на вашето съзнание, едно изгаряне. Човек може да бъде изгорен с една дума, може да бъде изгорен с един поглед. То е въпрос на съзнанието, на материята, с която функционира човек, на живата материя. Това изгаряне е един дисонанс. Не само дисонанс, но повече от дисонанс, който се образува.

Казвам, за да можем да се справим, то е наука. Казва апостол Павел: "Кой ще ни отдели от любовта Христова?" Онези, които са определени, които са възлюбili Бога, никой не може да ги отдели. Другите, които не са го възлюбili, всеки може да ги отдели. Другите хора са отделени. Тогава каква е разликата между онези, които са отделени, и онези, които не са отделени? Разликата е грамадна. Разликата е такава, както един благороден метал и един неблагороден, един метал, който се окислява, и друг, който не се окислява.

Казвам, ако вашето съзнание, ако вие сте работили на вашето тяло, то ще се устрои. На праведните хора телата са по един начин устроени, а на грешните са по друг начин. Защото всякога добрите мисли строят по един начин, лошите мисли строят по друг начин. В лошите мисли всичките процеси са преходни, временни ценности. А в добрите мисли устойчиви са процесите, онова, което е придобито, не се губи. Сега в това знание, което имате, апостол Павел казва това, което сме придобили, да не го изгубим. Значи тази връзка, която е образувана между Бога и нас, да я пазим свещена.

Снощи, като говоря с един млад ученик, един брат, той ми казва: "Има още една връзка, която ме държи, и тя като се скъса, ритам. Казвам, ако и тази връзка се скъса, тя е човешкото, ако една връзка остане, тя е човешкото. Божественото не се къса. Той оперира с човешки понятия. Има една връзка, която не се къса от страдания, недоволства, има такива малки работи, взимания-давания, това ни смущава-онова. Някой ми ка-

же, сгодил се, разгодил се, влюбил се, разлюбил, не го обичат, не го отглеждат, грехи нямал, пари нямал, стая нямал, обувката му скъсани, шапката му на какво замязала, какво ще кажат хората за мен. Какво ще кажат? Ако си облечен, хората ще кажат, че си облечен. Ако са скъсани грехите ти, ще кажат, че грехите ти са скъсани. Ако си учен, ще кажат, че си учен. Ако си прост, хората ще кажат, че си прост. Хората винаги от памтивека казват това, което е, веднага те ще си дадат мнението.

Хубаво, ако ти слушаш да си дават мнението, пък и ти си кажи мнението. Ако тия хора казват истината, ще кажеш – вярно е, така е истината. Казват хората, че са скъсани обувката. Право е, скъсани са. Много добре е облечен. Право е, много добре е облечен. Казват хората, учен си. Погледнеш, кажеш: "Те недовиждат, мислят, че съм много учен, аз много работи не зная." Хората казват не научно, не философски, не професорски, не тъй, както вие мислите. Казвам, ония връзки не може да се скъсат. Щом дойдеш до неразположение на духа, ти си жертва на рициновото масло. Ти ще скъсаш всичките връзки, ще излезеш от къщи, ще напуснеш и приятели, всичко това. Казва – дошъл да говори с тебе за любовни работи. Ще седим ли? Ама, моля ти се, почакайте. Казват: "Как да не може да го направи?" Аз да ви дам сто грама рициново масло. Че направете го. Ще пренесете рициновото масло.

Има мисли, с които трябва да се борим. Ако ти не може да бъдеш господар на едно твое състояние, ако всеки тебе може да те уплаши в света и може да се върнеш от пътя, то не е страх, но да измени своите идеи вътре в себе си, да станеш неверен на себе си – ти си пигмей, такъв човек не заслужава да живее, той не заслужава да има свобода, той е роден за роб в света. Нека страда. Какво ще стане от него? Едно четвероного с опашка, или един дявол. На дявола му турят опашка, то с животинското.

Сега ние казваме, Бог е любов. Бог е любов за умните. Бог е мъдрост за мъдрите. Бог е истина за истинолюбивите. Но какво е Бог за лъжливите? Какво е Бог за неправедните? Аз няма да ви кажа какво е. Ако ви кажа какво е, изгаряне ще има. Аз не искам да зная какво е отношението на Бога към един грешник, не се интересувам от това. Интересувам се какво ще бъде отношението към един праведник. Какво ще бъде отношението към един грешник, то е негова работа. Казва: "Аз искам да го зная." Иди, че го опитай. Обикновената наука, хората показват какво ще бъде отношението ни към Бога. Християнският свят от хиляди години се занимава какво ще бъде отношението на Бога към грешните, занимава се със страшния съд. Оправи ли се светът? Не се оправи.

Та казвам, не разгадавайте лошите отношения, разгадавайте добрите отношения. Лошите отношения оставете неразгадани. Какво мислят за тебе, остави този въпрос, не искай да го знаеш. Друга една сестра ми казва: "Учителю, да ти кажа какво говорят твоите избрани ученици." Казвам: "И те са като тебе. Нито ти, нито те са ме разбрали." Нима някой, който говори лошо за мен, ми е ученик. Пигмей е. Мен не ме интересува какво ще говорят учениците за мене. Аз си имам мнение за себе си. Лошият човек не искам да зная какво ще мисли за мене, нека остане това богатство заради него, халал да му е. Казвам, мен не ми трябват тия работи. И на вас казвам, какво мислят хората заради вас, не се интересувайте. Обаче интересувайте се от онова, което Бог мисли заради вас, от онова отношение, което Бог има към вас.

Казвате: "Къде е Господ?" Не го търсете. После не търсете времето, когато се е проявил в човечеството. Бог е извън времето и пространството. Има нещо, което ние не може да внесем в съвременната философия. Във вечността има нещо извън времето и пространството. Понеже във времето и пространст-

вотом има нещо ограничено. То е закон на хармонията. Всичките неща са определени във време и пространство, тъй щото, ако искаш да познаеш какво нещо е Бог във времето и пространството, изучавай себе си. Бог, който е в тебе, дотолкоз, доколкото се проявил в тебе, дотолкова ще го знаеш в своето съзнание.

Един приятел ми разправяше една своя опитност. Искаше да му обясня. Той се намира в противоречие, казва: "Съзнанието ми раздвоено, усещам, че едно таква летливо вещество се разстлало, виждам, като тъмната прониква в съзнанието ми, като че е сраснало с мене. Казва ми: слушай, ти си един серсемир. Аз мълча. Пък и Христос и светите са серсеми. Вие ли ще оправите света. Бог си е направил света хубав. Вие сте серсеми, не знаете как да живеете. Проповядвате тия идеи, които нямат нищо общо. После какво си седнал да се молиш като едно говедо. Що не си гледаш работата, що се молиш? Казва: "Само аз имам право да убивам хората, да ги затварям и да крам, всичко може, никой не може да ме съди." Тъй вътре в него му говори. Той му казва: "Има един стих в Писанието, който казва: "Той отначало бе човекоубийца." Има друг стих, който казва, че отначало беше баща на лъжата." Той му цитира. Те са празни работи. Ама това положение е смешно. Той, като размишлява, размишлява не в една църква, но в клозета. Казва: "Такива работи тук мислят ли се?" Казва му: "Ако е за мене, грешно е да мисля философски работи, пък и ти защо мислиш тук? Ти – казва – какво търсиш тук? Иди търси на друго място." Най после той му казва: "Туй място е за тебе, пък аз ще изляза навън." Казва: "Аз имам право да убивам, да лъжа." Това наричат злото в света. Това не е Бог, това е злото. Това е съзнание колективно, което се е отклонило от великия Божествен път. И как прониква тази мисъл на внушението, че хората може да се убиват един друг. Праведният казва, че вес ден сме убивали

заради тебе. Волята Божия ли е това? Допуснал го е Бог, той има други пътища, други планове.

Сега на всеки един от вас лицата се проточват, имате борба, искате да разрешите механически. Не се разрешават въпросите механически. Х и У, то е механическото разрешение на въпросите в живота. Казва, да се реши една задача. Ако днес аз се наям, то не е разрешение, то е вътрешна помощ, която се дава. Яденето е въпрос вътре в живота, понеже ние сега живеем в един промеждутъчен период на развитие, трябва да възприемем храната, да я чоплим, да извадим живота от нея. Има и други начини, по които яденето може да става, няма да става чрез дъвчене. Сега това искам да ви наведа.

Какво може да възпроизведе една мисъл в ума ви или едно чувство, или известно отношение на хората. Вие всички трябва да се спрете и ако вие може да се справите с вашите състояния, вие много сте направили. Защото ние някой път отвън се показваме тихи, спокойни – това не е разрешение на въпроса. Защото крайната цел – аз нося едно богатство, ако може това богатство до края да го изнеса, без да може да ме оберат, – то е силният човек, то е човекът, с когото е Бог. Ако Бог е с нас, никой не може да ни вземе богатството.

Следователно съществува една потайна борба. Казва, нещо ме дебне. Дебнене да няма. Лисицата дебне кокошката. Вълкът дебне агнето. Крадецът дебне богатия. Съдията, когато дойде разбойникът, го дебне. Навсякъде има дебнене. Всичките лоши хора се отличават по това, че дебнат и използват една твоя слабост. Затова нашето съзнание трябва да бъде будно, трябва да бъде свързано с Първичната причина, всякога да знаеш, че Бог винаги ще действа за тебе, да оставиш Божественото да се прояви в тебе. Ти ще мълчиш. Ако дойде някъде Божественото, може да те изложи на изпитание. Защото има два начина. Единият – когато

ти издържаш, другият – когато ти може да бъдеш атакуван. В турците, онези пехливани, които се борят, приготвят се; мажат се с масло тези, които се боксират, приготвят се. Ще дойде ген, когато ще срещнеш един поплъвко на пътя. Ако не знаеш как да се бориш, ще се намериш на гърба си. Англосаксонската раса често се боксира. Като дойдеш, погледнеш, търкулиш се на земята, издигнеш се, казва: "Друг път трябва да знаеш." Българинът ще те хване или с някое дърво, или някой крибак. Ти трябва да знаеш, че дяволът не може да го биеш с крибак, и с юмруци не може да го биеш. Ако не знаеш как да постъпиш, ще се намериш на гърба си. Има в съзнанието на всинца ви известни опитности.

Всеки ген ние изгубваме своя мир, изгубваме своята чистота на нашето съзнание, изгубваме някоя светла мисъл, някое светло чувство, изгубва се в курника някоя хубава кокошка от хубавите породи, изгуби се някое агне. Къде отиде? В някое друго стаго, някой вълк го изяде, кокошката някоя лисица я изяде. За тези вашите мисли трябва да бъдете внимателни. Пороците кокошки, пиленца трябва да ги пазите, тел трябва заради тях. Трябва съзнанието да бъде будно, да се ограда с тази мощната мисъл.

Някой път питате как човек трябва да се ограда. Сега военните знаят да се ограждат, турят си два кобура, турят си два патрона, като дойдат, стрелят. Казвам, един човек на мисълта, трябва да бъде силен. Сега много пъти вие в сражението ще отстъпите. Онези, които воюват в окултната наука с тъмните сили, с черното братство, някъде ще отстъпят, в тях има желание, и те знаят тия закони, те са оперирали с тях, знаят пакости да правят и да крадат разбират, и да убиват, и да козунстват разбират – майстори са за всичко в света. Ако речете в тяхното изкуство да ги надминете, хич не си правете илюзия. Вие не можете да излъжете един от черното братство. Силата седи в това, да не може той да ви излъже. Ако той при всичките

опити не ви излъже, той изгубва всички средства, всички сили той изгубва и поне онова, с което той разполага, остава на ваше разположение. Победата е там.

Следователно, когато дойде вие да турите закона на любовта, обсадата тогава ще стане отдалече. Ще пратите вашите сили, ще го обкръжите със закона на любовта, той като седи и се занимава някъде. Не мислете, че любовта е слаба сила в света. Той ще се намери в един обръч. Той дойде да отстъпва, тогава ще го хванете в кръга и ще кажете: "Долу оръжието!" Тогава ще насочите кобура надолу, ще кажете: "Тръгни с мене, ще се разговаряме." Моеето съзнание е будно, защото той мисли някаква хитрина, при всяко помръдване на неговото съзнание той трябва да знае, че е пленник. Не мислете, че след като го хванете, ще го задържите. Ще дойдат от черното братство, ще искат да дадат откуп, ще платят богато. Така ще го пуснеш. Ще му кажеш: "Още веднъж пак заповядайте." Няма да се ръкувате, ще му кажете: "Добър път!" Ще се поусмихнете и ще го пуснете. Обаче това може да направи един агент.

Ще дойде един ден и вие ще воювате. Ще дойдат тия работи и заради вас, защото вие, ако не може да станете като породистите кокошки, като породистите овци и да станете жертва. Всеки може да стане жертва. Не е въпросът да се страхувате. Казва, знаеш ли какво може да направя? Ако вълкът ми каже: "Знаеш ли какво може да направя?", ако съм овца, може да ме изяде, но ако съм един лъв, той казва: "Ще си помисля." Когато дойде вълкът да ме яде, аз ставам лъв. Когато дойде лъвът да ме яде, аз ставам лъвица. Вълкът лъв не може да изяде и лъвът лъвица не може да изяде.

Сега вас ви се вижда смешно, защото мисълта е неопределена. Ще дойдете до съзнанието, става нещо в съзнанието, което опетнява човека. Върви някой, маха с ръка някоя лоша мисъл. Някой ще каже: "Този е смахнат." Не, той търси да освободи ума си от нещо,

което го измъчва. Казва: "Остави, лоши работи, нещо, което никога не съм мислил, дяволски работи. Да ви го кажа?" Не ми го казвайте. Ще ви дам рициново масло. Кой как дойде, аз ще ви дам рициново масло. Защото тежко ви е, лекарите обичат да разправят, ще дам рициново масло, разправяйте се с него.

Сега, това място, което ви прочетох от Евангелието, казва – човек трябва да бъде свързан с любовта с Бога, трябва да бъде свързан оттам, отдето тя изтича. Ама нашата обхода, как трябва да постъпим? Оставете въпроса за обходата. Като дойде любовта, тя ще ни научи как да се обхождаме. Аз ще ви кажа кой как ще се обхожда. Ако имам вода, дойдеш при мене, казвам: "Заповядай!" Ако имам една чаша вода и три деня не съм пил, жаден съм – колко хора има в света, които ще се намерят да дадат чашата си да я изпиеш. Казва: "Има вода, но тя е заради мене." Ние вярваме в Христа – то е друг въпрос. Аз не може да обичам хората повече от себе си. Единственото нещо, което може да направя, може да дам половината вода.

Ние казваме, лесно. Да, лесно се говори, но не може да го дадеш. Някой гладен казва: "Отрежи от твоите мускули да се храня." Питам, трябва ли да отрежа от месото си, за да живее той? Има хора го правят. Нали знаете за онези англичани, останали в една лодка от един разбит кораб. Един от тях разправя какво нещо е човекът. Те, след като седели седем-осем деня гладни, започват десетте души да се оглеждат и най-после деветте души се съгласяват, насочват мисълта си към един, хванат го, изядат го. Казвате, то е ужасна работа, изяди го. После изядат втори, трети и най-после остават двама души, които спасяват един кораб. Другите осем души изяди ги. Има нещо атаквистично в човека. Англичанинът не е награсъл, не е решил да умре гладен и да не яде другите. Поддава се на една атаквистична слабост. То е слабост на човешкото съзнание, слабост на човешкия дух.

Ако в усилені времена може да изядете някого, онзи се предава като овца. Има ужасно нещо в живота. Казвам, ако така разрешавате въпросите, но има и друго разрешение. Тази катастрофа или тази грама става вътре в нашия живот. Често и ние, като се намерим като англичаните в трудно положение, някоя чиста и хубава мисъл изчезва. Това-онова изчезне и ако не се спасим, какво ще стане с нас? Това не е разрешение, това е слабост на съзнанието. Ще се опита животът. Тъй щото този опит е даден, ние трябва да разрешим изпита. Ние не се спираме върху това. Защо е направена една погрешка, влезли сме веднъж. Подписал съм една полица, криво-ляво трябваше да мисля. Защо съм подписал полицата, за това сега не мисля, този въпрос оставям. Защо не се занимавам, казвам – тази полица аз трябва да я платя, обещах, аз ще я платя. След като я платя, втори път, като дойде някой да подписвам, пак по същия начин, казвам: "Ще я платя." Защо аз да греша, този въпрос оставям настрана. Защо грешииш, не питай. Върни се при него и виж връзките какви са.

Сега мислиш, че Господ ще те обича, защото си праведен. Причината е не че ти си праведен, не затуй те обича, но защото Бог обича правдата в нас. Но Бог ни обича и заради друго. Господ казва: назад не гледай, напред върви. Направил си погрешка – няма нищо. Започни – и втори път не може, и трети, и четвърти, десет пъти, докато разрешиш задачата. Казваш: "Аз това ще направя, онова ще направя, ще се самоубия." Това са арменски долапи. Ще се самоубиеш. Ама аз ще напусна тази работа. Ти си обещал, свърши тази работа, че тогава я напусни. Има нещо в себе си, което не може да напуснеш, след като разрешиш въпроса. Ти не може да се справиш със злото, ако нямаш приятелството на доброто. Ти ще се справиш със злото само тогава, когато придобиеш приятелството на доброто в себе си. Тогава, придобиеш ли доброто в себе си, въпросът сам по себе си е оправен. Щом разрешиш добро-

то, ти няма да бъдеш на бойното поле, ти си избавен. Щом дойде каквото и да е изкушение, ти си ангажирал силите в тази работа. Не изваждай меч да воюваш. Всякога, когато човек отива да се бие непризготвен, ще бъде бит.

Мъчнотиите, които имате, мнозина от вас мъчно се справяте. Казвате: "Аз вярвам в Бога. Аз обичам Бога." Зная, че вярвате в Бога, зная, че го обичате, но вие го обичате толкова, както онзи българин, нали ви казах този пример. Този българин върви с една българка Цоцка, който носил кремъкливи пищови. Казва ѝ: "Цоцке, в мене вярвай, ти на мене разчитай." И тя вярва горката. Минават през гората, виждат отдалече една мечка и той се покачва на крушата. Уплашил се, и тя се уплашила, започнала да плаче. Насреща мечката я гледала, гледала, заминала си, без да я плюе. Той ѝ казва: "Не бой се, аз ще цъкна отгоре. Като насочих кобура си, тя си замина." С такива залъгалки не става. Виж твоето заблуждение, на нея казвам: много има да плачеш. Сега, не е лошото, че се качи на крушата. Той несъзнателно го направи, но пак в него има съзнание, казва: "Чакай, Цоцке, ще цъкна отгоре."

Та казвам, ние трябва да уповаваме само това, което можем. Има кой да ни помогне в света. Всякога може да разчитаме. Там, като идеш, трябва да имаш абсолютна вяра. Не разделяй ума си, като идеш до Бога. Обикновеното воюва. Има два вида материалисти в света – светски материалисти, които проповядват учението, че човек е Бог, после религиозни материалисти, които вярват, че умрелите всичко може да направят. Светските материалисти казват, че човек на земята всичко ще направи. Религиозните материалисти казват, че умрелите всичко ще направят, това го наричат религия.

Те са празни работи. Те се лъжат, като проповядват това. Така не се проповядва учението за Бога. Ако тия хора проповядват учението за Бога, това разумно-

то, това разногласие, тази омраза не може да съществува, защото, ако Бог дойде във всички, и резултатите ще бъдат еднакви, хармонично развити. Щом има един дисонанс, ние сме в религиозния материализъм, дето има разногласие. Хората вярват в свети Никола, и русите вярват в свети Никола. Толкова светии спасиха ли Русия? Най-после носиха мощите на един велик светия с ковчег. Не, нашите светии не ни спасяват. Нито светският материализъм, нито религиозният материализъм може да помогнат на човека. Човек може да направи нещо, съгласен съм. Но онзи, който върши всичко това, е Бог. Аз искам вие да имате понятие за Бога. Като дойдете дотам, да имате едно свещено чувство, да може всичко да направите, да няма разногласие. Няма да бързаш. Така широко ще гледаш на живота. Аз ви давам да се уясни съзнанието, това е за уяснение на нашето съзнание, докато дойдете да се справите с вашето естество.

Гледам кое мъчи хората. Дребни работи. Религиозните хора се занимават със светския материализъм. Светските хора се занимават с религиозния материализъм. Светските хора учат дали има загробен живот, дали има други богове. Има и други богове, но има и други богове над тях. И тия богове са станали все от него. Не е лош светският материализъм, но трябва да го поставим на неговото място, да поставим мястото на живите хора, на земята и да поставим мястото на заминалите в загробния живот и да поставим мястото на Бога в нас. Най-хубавото място трябва да дам на този Бог единствения, който мисли нашето добро. Той е, който може да ни повдигне, може да ни направи мощни и силни, и разумни, да даде щастие, то е тази идея. Влезе ли тая идея в тебе, това същество дойде в тебе, веднага ще изгрее слънцето на живота. То е слънцето на живота.

Казвам сега, за да бъдете силни, това трябва да придобиеете. Ако нямате това съзнание, не може да

направите един опит. Как ще направите един опит, кажете. Някой седнал, казва: да се молим. Как да се молим? Да коленичим? С коленете не става. Прави? И прави не става. Към изток? Не, към юг. Нагоре? Хубаво, хайде, нагоре. Молитвата не е нито на изток, нито на юг, нито на север, нито на запад. То не е положение да го вземеш. Онзи, когото ти обичаш, накъдето е той, там е изток. Ако Господ е на запад, там е изток. Ако Бог е на юг, там е изток. Където е Бог, там е изток в света. Противоположното ще бъде запад, човешкото. Отпред – Божественото, отзад – човешкото. Тогава от лявата страна кое е? От лявата страна е дяволът, от дясната – ангелите.

И така, Бог отпред, човек отзад, дяволът отляво, ангелите отдясно. Казва, защо да е така? Какво е разрешението на въпроса? Щом аз намеря Господа, дяволът гоиде отляво, ангелите отдясно, хората отзад, тогава всички изпитват страх и трепет, казва: да го не бутате този човек. Защото вече никой не те бута и лошите духове може да направят услуга. Пък някой път Господ погледне, пък нищо не казва. Като каже да не бута никой, никой не те бута, но като каже да те бутат, всички те бутат, ще има отзад и отпред, което може да стане. Най-първо ще намерите Бога, който е отпред, пред лицето ти. Казва, гледах Господа пред лицето си. Хората ще дойдат отзад, дяволът ще гоиде отляво, ангелите – отдясно, то е човекът, ще застанеш в главата си. Ще застанеш пред Господа, и тогава, само тогава ще бъдеш силен, ще имаш равновесие, каквото желаш, може да бъде.

Когато Бог е отпред, хората отзад, дяволът отляво, ангелите отдясно, каквото пожелаеш, може да стане. Това трябва да бъде един вътрешен процес в съзнанието ви. За бъдеще трябва да добиете това съзнание, ще се разшири съзнанието ви. Някои от вас сте имали такива моментални положения, вие ги знаете, но сте ги изгубили и някой път казвате, дали това

беше вярно, или не – и ти се усъмниш. Щом се усъмниш, загладят се всичките минали опитности. Тази опитност трябва да остане като динамическа сила, не само да изглаждаме пътя си.

Размишление

Това, което сте чули, да разработвате.

*Тридесет и трета лекция
на Общия окултен клас
3 април 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

СПОРНИ ВЪПРОСИ

Размишление върху Царството Божие

В живота има основни мисли, които държат съзнанието будно. Онова, което държи човека с външния свят, това са предметите, с които ние боравим, то е нашето съзнание. Съзнанието е свързано с човешкия ум. Някой път, когато човек се вгълби в себе си, не се интересува от външния свят, той разсъждава в душата си, мирът е някъде извън.

Следователно, когато ние говорим за съзнание, ние разбираме връзката между сегашния живот и бъдещето. Тия двете положения, тия двата живота се свързват. Сега какъв е физическият живот? Физическият живот е, ако сега си радостен, следующия път ще бъдеш скръбен. Или едно състояние – нито ти е приятно, нито ти е неприятно, седиш, не знаеш какво да правиш. Не си гладен, не си жаден, усещаш, че ти липсва нещо. Когато ученикът дойде или онзи, който иска да върви в пътя, той трябва да е свободен от ненужен багаж. Какво му трябва на ученика? Трябва му едно перо, една мастилица, една торба, един буквар. Торба му трябва да си носи хляба и книгата, каквото вижда, да запише. Тази книга уподобяват на неговата памет. Между всички тия работи, които вижда и преживява, трябва да направи една връзка вътрешна.

Ние сега се спираме и казваме: "Да си уредим живота." То е наше схващане. Как се урежда животът?

Закон е, когато ти уреждаш своя живот, ти уреждаш живота на другите. Когато ти се учиш, ти взимаш от някого, отнякъде, става обмяна. В обмяната единият се повдига, другият слиза. То е закон на движението. Онези, които не разбират законите, те се изолират. Запример ние се изолираме, взимаме предвид нашето страдание, недоволни сме, но така не се разрешава въпросът. В дадения случай не си само ти недоволен. И мечки, и вълци, и лисици, и буболечки, и птички, и те са недоволни. Някой тигър, някой лъв – всички те имат съзнание, недоволни са, ще се събере цяла плеяда същества – все сте недоволни. Искате да постигнете нещо, но не можете, недоволни сте. Вълкът ходи в някоя кошара, гонили го кучета, искал да задигне някоя овца и освен че не задигнал, но са го закърпили. Лисицата ходила при някой курник, тук погледнала да хване някоя кокошка, там погледнала, но са я закърпили.

Не различавате някой път нещата. Пък и вие напишете някое съчинение по философия, някой критик ви закърпи, казва – тази книга не струва нищо, едн-кой пасаж, едн-коя глава, работите не седят така, невежа е, не разбира законите. Закърпили са ни. Сега ние говорим за съвременния живот, както е в България. Като идеш в Англия, Франция, Америка, там пък има други мъчнотии. Там критиката е по-мека, но по-язвителна. Онзи критик знае къде е слабото място.

И тъй, ученикът, който се учи, и той има слабите страни. Вие седите тук и вие се притеснявате, ако говорите, другите ученици ще те критикуват, не може да го кажете, както трябва. Сега всичките ученици трябва да бъдат свободни. Онзи, който става да говори, няма какво, няма какво много да говори. Пет минути му стигат, в краен случай петнадесет минути, не му се позволява повече. То е вече една реч от два часа и половина. Ако ти не може в пет минути да кажеш една съществена мисъл. Казвам, неспестено на време трябва, понеже е съкратена еволюцията. В миналото ние

сме имали много време. Сега нямаме много, всичко набързо става. Ама ми кажи. Казвам: бягай. Нищо повече. Ама че така били въоръжени, че топове, че голяма армия, че туй, че онуй. Бягай! Нищо повече. Ела. Ама защо? Ела, защото имам да ви дам хубава баница, ябълки. Не, ела на гости. Мислено другото да стане. Защото, ако иммахме време, бихме говорили.

Та казвам, в многото говорене работите не се обясняват. Казва: "Мен работите ми не са оправени." На ученика работите не са оправени, ще се учиш. Не може да учиш, понеже умът е раздвоен. Щом се раздвои умът, не може да учиш. Представете си, че вие сте ученик, имате да плащате три полици по десет хиляди лева. Как ще учиш? Щом речеш да учиш, полиците излязат. Тия десет хиляди работят, те са динамическа сила, смущават. Казват, изхвърли го. Изхвърли го, де. Казва, завладей го. Хубаво, докато го завладееш. Казва, вземи, че го метни. Казвам, ти мятал ли си го? И онзи е юнак. Не се мята. Като речеш да го мяташ, и той те мята.

Работите в живота не са така лесни. Някой път го представяме много лесно. Не е така лесно. Те са две крайности. Винаги ще вземеш мъчностиите, които съществуват. Защото животът така е направен. Не разрешавай този въпрос. Ще дойде един ден да се разреши. После другия въпрос. Защо трябва да скърбим в света? Този въпрос не разрешавай. Ще дойде един ден да се разреши. Защо радостта не иде? И този въпрос не разрешавай. Закъснял тренът. Някой път скръбта иде по-рано. Пътува с бързия трен, качила се на някой експрес. Ти я очакваш да дойде след два деня, но тя дошла два деня по-рано. Чакаш радостта да дойде по-рано, но закъсняла. Тия работи стават в обикновения живот, става закъсняване.

Та най-първо човек ще си създаде вътрешно една трезва мисъл. В дадения случай, да кажем, ти страдаш. Ще вземеш страданието на всичките хора, ще разгле-

гаш цялото страдание, защото ти, като страдаш, може да си на опашката. Твоеото страдание може да съставлява опашката на редица страдания. Ти ще завършиш тази верига, ще хванеш главата на страданието – ти си опашката, ще образуваш един кръг, ще започнеш да се въртиш около този кръг, и този кръг ще разреши целия въпрос.

Сега казваш: "Как да се разреши този въпрос?" Виж как се разрешава математически. Три полици по хиляда лева, то са еднакви величини. Но да допуснем сега, че първите десет хиляди си взел, когато си бил на десет години, вторите – на двадесет, и третите – когато си бил на тридесет години. Той е един банкерин, честен човек. Ако не ги платиш, той ще протестира, полиците. Нямаш пари. По кой начин ще изплатиш, нямаш външни условия. Имаш всичкото добро желание, искаш да платиш, не върви. Тридесет години са минали, тридесет години той те чакал, не може да го обвиниш. Как ще разрешиш въпроса?

Тази работа с любов ще се уреди. Този банкерин има гъщеря, ти си млад момък, гъщерята се позасмее малко, ще пише едно писмо, ще му уреди работите. Вие казвате, то все с любовни работи. Хубаво. Като тръгнеш по Божия път, започнеш да любиш Бога, работите се уреждат. В живота трябва да знаете, че не може да живееш един живот добър, докато нямаш в ума си едно разумно същество. Туй трябва да го знаете. Доброто не е нещо механическо. За някого и за себе си казваш – ти, който си на земята, и онзи – те са две същества. Та, ако ние схващаме, тъй както е, понеже дават на любовта друго разрешение, ние мислим, че е много лесно.

Любовта е най-голямото изкуство. Любовта има един възел. Като гоидем, тя е много внимателна, любовта не се кара, тя има едни везни. Щом гоидеш при нея, тя ще те тури на везните и щом ти липсва един грам, туря те във везните, погледнеш, турила те настрана. Ред явления има в живота, които може да се

обяснят психологически. Разумният живот изисква точност в проявите на живота. Значи, ако теб ти липсва нещо, ще те тури настрана. Казваш, що от това един грам, че това не е повече. Един грам е една динамическа сила, един грам е много нещо. Пък и ако имаш един грам повече, любовта ще те тури настрана. Точно трябва да бъде – ни повече, ни по-малко. Вземете един цигулар, той нагласява цигулката си точно. И в музиката е същият закон. Онзи вещицят артист ухото му е точно, той нагласява цигулката си ни по-високо, ни по-ниско. Има един основен тон, по който нагласяват всичките цигулки.

И в живота, ако нямаме основни тонове, няма да знаем как да постъпим. Сега изкуството на живота е – онзи разумният човек трябва да бъде весел. Когато работите вървят и когато работите не вървят, да бъдеш радостен. Това е много естествено. Защото, ако ти правиш добро от имането си, то е в реда на нещата. Но ако правиш добро от нямането си, в тебе има идея. Ако баща ти и майка ти те заставят с остен да се учиш, баща ти те наложи, прати те да се учиш, майка ти те наложи, прати те да се учиш. След това казваш: "Благодаря, че баща ми ме е бил. Благодаря, че майка ми ме е била." Защото тоягата на майката и тоягата на бащата са го направили човек.

Нас ще ни кажат, че трябва да бъдем добри. Хубаво е, не е лошо. По-добро е в нас да имаме един импулс, без да чакаме тоягата на бащата и тоягата на майката. Докато те спят, да сме станали и да идем на училище. Бащата да съзнава, че син му е прилежен. Ще се повърнем. Това са мъчнотии в живота, които трябва да разрешаваме. Имаш една мъчнотия. Защо ще се бунтуваш? Ще разрешиш една задача. Аз на вас толкова пъти съм ви говорил. Имате ставен ревматизъм в коляното. Ако ти не си ученик, ще търсиш лекар. Никакъв лекар не търси, защото, ако търсиш лекар, никакъв учен човек не може да станеш. Ти ще разбираш.

Този ставен ревматизъм е задача, ще я решиш. Ако ти с мисълта си този ставен ревматизъм не може да го изпъдиш от коляното си, ти учен човек не може да станеш. Ти ще се разправяш, ще му говориш по един начин, по втори, по трети ти ще намериш езика на ставния ревматизъм.

Някой сега ще попита ставният ревматизъм говори ли. Говори, как не говори, всяка вечер говори, любовни писма пише, посвие крака, стисне ме, казва ми: "Много те обичам." Ние, като обичаме някого, постиснем ръката. После, като се изгуби, казваме: "Къде ли отиде?" Че току го няма и той се обади, дойде. Казвате, така ли трябва да гледаме? Че този е истинският начин. Ще разрешим една задача, ставният ревматизъм. Ако ти може да го изпъдиш, ще добиеш една самоувереност, че има сила в тебе. Ако дойде лекар и ти помогне, ще вярваш, че други са ти помогнали. И то е хубаво. Но ти влез в себе си, като дойде ставният ревматизъм. То е задача. То още не е болест. Той е предвестник на болестта. Болестта като дойде, то е друг въпрос. Казва: "Без този ревматизъм не може ли?"

Ние имаме една сестра. Когато ходихме на Мусала, тя имаше ишиас на крака си, схванат, казва: "Какво трябва да правя, Учителю? Да се кача на Мусала, ишиас имам." Казвам: "Ще се качиш." "Ами ишиасът?" "Ще го закачиш горе." Качихме се на Мусала и ишиасът там остана и досега там седи, този ишиас отиде. Та има мнозина от нас, които се плашат от болестите си. Гледам, у мнозина има страх. Прободе те нещо в плешката. Едно любовно писмо е това. Стисне те малко, поопице те то, за да ти покаже, че присъства някой в тялото. Научно го обясняват, набират се много енергии. Пък и в живота има нещо. Всичките наши недъзи, болести в живота, всичките неприятности в живота, това са затвори. Ако ги разрешите, по-лесно ще дойдете до вътрешния смисъл на живота. Не ги ли разрешите, всякога ще се намерите в едно голямо противоречие

в живота. Тия болести може да бъдат от физически характер в тялото, пък може да бъдат и в чувствата или в кръвта, или в жидката материя, или може да бъдат в нервната система. Може да засягат или мозъка, може да засягат мускулите, може да засягат кръвообращението, може да бъдат в твърдата материя или в кръвта, в състава на кръвта, или пък в динамическата сила, в неговата нервна система. Най-първо ще видите. Ако е на физическото поле, се лекува по един начин, ако е в кръвта, се лекува по втори. Ще се проучва. Съвременната наука няма методи, такива положителни методи да изчезне болестта няма. Христос казва на онзи: "Стани и ходи." Това е наука. Динамика е то. Христос разбираше тия работи, казва: "Стани и ходи." Казваш: "Мен ми се схванал кракът." Тогаз аз казвам: "Стани и ходи. Аз ще направя това чудо."

Сега нямам нито пет пари в джоба, освен че имам да давам тридесет хиляди, но видял съм красива мома, трябва да се представя, искам да ме види здрав, имам ставен ревматизъм, тогава казвам: "Стани и ходи." Вие ще вземете формата и ще замените, тази красивата мома показва разумното в света. Вие не си представяйте момата на физическото поле. Като кажа красива мома, разбирам онзи принцип, който работи, разумното, Божественото в света, което работи. Заради него може да направя. Казвам на себе си: "Стани и ходи." Веднага ставам като онзи, който лежаш тридесет и осем години, казвам: "Варда-а-а." Казват: "Как оздравя?" Говоря алегорично, казвам, дойде Христос и ми каза: "Стани и ходи." И аз станах. Казва: "Дойде ли?" "Да, и аз станах." Веднъж видях Христа, казано е: "Послушай." Дали това е Христос, или не, вие може да се съмнявате. Но че съм здрав, може да ви покажа, че мога да ходя спокойно. То е факт. Дали идвал Христос, то е друг въпрос. До онзи ден куцах, сега ходя свободно. Кой лекар? Няма лекар. Дали вие вярвате, то е друго, но факт имам. Значи Хрис-

тос идва при мене, послушах и станах, работите се оправиха.

Някои неща има, които ние не може да докажем. Трябва да има един резултат в нас, в съзнанието. Трябва забогатяване на съзнанието, весел трябва да бъде човек. Казва, може ли да бъде човек весел. Може да бъде весел човек всякога. Стани сутрин и бъди весел. Мисли сутрин, че Бог е направил света, толкова хора са минали преди тебе, живели са и са заминали на друго място. Онова, което не ти достига, ще се оправи. Ако ти туриш мисълта, ще се оправят работите. Тъй ще се оправят работите по-лесно. Минава година, две, три, не бързай в изправлението на работите. Не туряй срок. Най-първо кажи, ще се оправят работите. Кога ще се оправят, не предрешавай. Ама в този живот? В този живот. Не бързай.

Когато ние говорим, че ще се оправят работите, подразбираме в този живот. Когато казваме, някога ще се оправят работите, разбираме в някое друго прераждане. В друго прераждане, във второ, трето. Има някои работи, след като се прераждаш хиляди пъти, ще се оправят работите в съвсем други живот. Да допуснем, че ти имаш работа с едно същество, което е завършило своята еволюция, заmine на друга система. Искаш ти да го видиш, имаш ти една мярка вътрешна. В кой живот ще го видиш? Туй същество няма да остане заради тебе, ти ще се повдигнеш, ще го търсиш, идея ще бъде заради тебе. Някъде ще го намериш.

В Битието има разказ за двама светици. Те живели в пустинята, шетали си сами, яденето било боб. Един ден шета единият, друг ден шета другият и вари боб. Един ден станало спор между двамата светици, поскарали се, светийско скарване, много малко. Единият светия, като мислил как да се спаси светът, турил боба и да тури и в хляба сол, и в боба. В ума му останало, че осолил и хляба, и боба. Седнали двамата, виждат хляба опечен и боба сварен. Онзи казва: "Не си турил

сол." Казва: "Как? Възможно да се изменил твоят вкус. Аз мисля, че турих сол и в хляба, и в боба." Казва: "Ти мислиш, че си турил сол, но моят език казва, че не си турил." Ще кажете, много дребна работа. Обаче станал един малък разрыв между тях. Сега как ще се оправи тази работа? Онзи мисли: "Виждам аз, че иска да ме обвини."

Кой е прав? Че не е турил сол, трябваше този светия, трябваше да си тури сол. В готварството готвачът не е длъжен да туря сол. То е традиция да се туря сол. Но първоначално, когато се образувала кухнята, на готвача не се позволявало да тури сол в яденето. Всеки ще тури толкоз, колкото иска. Този първият светия върви по традицията, че готвачът трябва да туря сол. В другия няма традиция, казва – да си туря сол.

Има някои наши погрешки са като боба. Казва, турил ли съм сол в хляба и боба. Според сегашната традиция той трябва да тури сол, но при това винаги, когато турям, малко трябва да турям, понеже малкото сол лесно се разрешава, но на многото сол мъчно е. Ако не туряме сол, много по-лесно е. Казвам сега, много по-бързо се решават. Казва, какво не съм направил? Не съм турил сол. Казва, тази работа ти ще разбереш един ден. Тогава на този вторият светия, който мисли, че е много праведен, се случва същото. Минават десет години, той не може да разреши тази задача, защо така да му каже. Обаче другият се молил, казва: "Господи, покажи ми един начин да изправя тази работа." Той мисли, че е турил. Казва: "Ако не съм турил, покажи ми тази работа как да изправя." Един ден останал той да готви. Обаче, случва се, че като сядат да ядат, виждат, и хлябът не е осолен, виждат, че и бобът не е осолен. Пък той таман наготвил, да тури солта, минава през гората много красива мома, че като погледнал, забравил. Той оставил солта, отишъл да гледа накъде отишла. Като се върнал, казва: "Ще ме

прости." Той разбрал защо не се осолява бобът, казва: "Както аз направих, възможно е минала друга мома заради него." След десет години той разбрал, че бобът и хлябът не били солени. Понеже той се увлякъл, забравил някъде солта, върнал се и пекъл хляба без сол. Казва: "Ще ме извиниш. Аз носех солта, но мина една мома много красива, видях някъде отиге, увлякох се. Разбрах защо не се осолява хлябът и бобът по някой път."

Сега моралистите ще кажат – защо той трябваше да се увлече, защо да ходи подир тази мома. Какво лошо има? Или какво лошо има, че забравил да осолит хляба и боба. Значи, когато красивата мома мине, не се осолява хлябът и бобът, но човек се осолява. След това, като се осолели, двамата светии отишли да работят между хората. Вече не готвили хляб и боб, но отишли да работят в света. Тази мома, като мина, тя даде подтик и те отишли в света да учат хората как да живеят. Ако известна идея мене ми даде подтик нов, не бъди дребнав. Има такива разкази, понеже казва, се съблазнил, че отишъл, че плакал, плакал, че се разкалял пред Бога. Ако аз ида, че плача пред Бога, че минала тази мома, че не се осолит бобът и хлябът, питам, как ще погледне Господ на всички мои сълзи?

Искам да ви наведе на примера. Ние нямаме още истински разбирания за живота. В живота, каквото е допуснато във физическия живот, има смисъл. Някой път, като не осолим боба, не ни държат отговорни. Според първата кухня готвачът не турял сол. Отпосле дошла тази традиция да се туря сол в хляба. За да бъде умът свободен, трябва да се освободите от много грижи и ненужни мисли, неправилни мисли. Ние се занимаваме по някой път с погрешките, както тия светии. Че не съм турил сол, какво има? Ще си туриш сол, малко трябва. Но десетина, двадесет души не схващат едновременно. На небето аз никога не може да осоля. Всеки сам ще си тури. Има един вътрешен процес, с който сега трябва да се занимаваме. Човек трябва да бъде чист. Чис-

мътата първи път учиха рибите. В чиста вода живеят рибите. По-чисти същества от рибите няма, измити са всякога. На рибите разрешиха ли въпроса за чистотата? Кардиналният въпрос за рибите беше чистотата. Но рибите разрешиха външно въпроса за чистотата. Ние, когато дойде да разрешим въпроса за чистотата, се повръщаме да видим как са го разрешили външно рибите, и тогава вътрешно да го разрешим.

Сега какво разрешават птиците? Птиците разрешават въпроса за облеклото и за семейния живот. И рибите ходят стадно, но в тях няма семеен живот. Чрезмерното размножаване у рибите показва, че в тях има неестествен процес на размножаване. Както и да е, те са свързани с известни космически процеси. Ние ще го оставим настрана. Въпроса за грехите птиците го разрешиха. Ако някой иска модел за грехи, трябва да го вземе от птиците. И семейният въпрос птиците най-добре го разрешиха, външно птиците го разрешиха.

Сега човек минава ред процеси – всички тия процеси на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Какъв въпрос разрешават млекопитаещите? Аз ще ви оставя сега за млекопитаещите вие да мислите. Най-после ще ви запitam какъв е кардиналният въпрос, който трябва да разрешим ние. Ние разрешаваме сега кардиналния въпрос на любовта, разрешаваме любовта не тъй, както ангелите са я разрешили, ние трябва да разрешим нашия живот. Въпросът за любовта, туй, което всичко прониква, то се ограничава, но въпросът за любовта не сме го разрешили. Ние го разрешаваме по един начин, втори, трети, по много начини. Всичките усилия, които правим, са хубави, но не сме намерили един правилен метод, с който да разрешим. Това, което намираме, е процес на самоусъвършенстване, но човек не може да се самоусъвършенства в живота. Никой не може да служи, докато той не люби. Докато не любиш, и в никоя област на живота не може да успееш. Сега психологически даже най-напредналият човек – вне-

си едно побуждение на любовта в душата на този човек – умът ще се събуди, ще започне да учи и силен ще стане, и здрав ще стане. Аз да ви наведа и друг пример. Има ред набрани примери.

Една мома на двадесет и две години дванадесет години боледувала от нервна болест. Един ден иде вкъщи един млад момък, поглежда я, и тя го поглежда, поусмихват се, нищо не си казват, но тази болна мома се влюбва в него. Тя става от кревата, облича се – вече образът на момъка е в нея. Този момък само като я поглежда, тя става. Кои беше този, я ми кажете. Законът на любовта е това. Сменя се състоянието, болезненото състояние се сменя, иде едно здравословно състояние. Тя става и казва: "Аз може да ходя." Да го изтълкувам правилно: аз може да ходя, както той ходи. Той вече в ума ѝ седи, облича се и все за него мисли. Значи той е свързан с ония живи сили, с хубавото, красивото.

Това, което в даден случай повдига човека от едно болезнено състояние, то е законът на любовта. Може да го наречете закон на живата природа. Природата, това е любовта, това е Господ, това е Духът Божи, но това е същината на живота. Трябва човек да обича. Когато обичаш, това трябва да бъде свещен закон. Да се срамиш само в едно нещо: не излагай любовта на позор. Да не те е срам, че обичаш, но да те е срам, че излагаш любовта на позор, да излагаш свещените работи на позор. Казва: "Не давайте свещените работи на свинете." Любовта ти не трябва да позориш. Единственото нещо, което в тебе не трябва да позориш, то е любовта. Научиш ли да не позориш любовта, ще гоиде мъдростта, истината, всичко това ще гоиде отпосле. Та казвате сега: да не позориш истината. Ти, докато позориш любовта, не познаваш пътя на мъдростта, не може да познаваш и истината. Като влезеш там, ще правиш същите погрешки и в пътя на истината, като влезеш, ще правиш същите погрешки.

Казвам, когато видиш някой човек в пътя на любовта, ще считаш този път за свещен, този път не го критикувай. То е Божественият метод. За тази болната мома ще кажат – тя не си гледа болестта, тръгнала по любовни работи. Ако тази любов тебе те спасява, добре. Де е злото? Любовта трябва да внесе живот, трябва да ни освободи от робство. Ако любовта тебе те освобождава от ония връзки, от ограничения, от грешни състояния, от онова глупаво състояние и даде смисъл на живота, ти си намясто.

Казвам, всички трябва да работите за освобождаването, да имате свободни разбирания. Аз бих ви привел един морал. Вие нямате мярка за морал. Това, което схващате, то е така, но има нещо още по-тънко в морала. Има един морал, дето обикновените хора не подозират, но той е морал на светиите. Аз ще ви представя един пример. Този пример вие няма да го разправяте на другите. Ако ще го разправяте, няма да ви го кажа. Всеки ще го запази за себе си. Аз ще го облека във форма на сегашния живот на хората, но той е разказ на миналото.

Благочестив владика между 35–40 години, с брада, свят човек, заради него говорят, че като нашия свят владика няма свят човек в света, много благочестив, благодетелен, който как минал, целунал ръка, почувствал някаква хубава миризма, всички за владиката говорят. Един ден аз присъствам, гледам този владика, поглеждам откъм лявата страна. От лявата страна седи много красива мома. Всички хора целуват ръка и една стара баба на седемдесет години стои, той седи, благославя, всички искат да му целуват ръка. Той гледа нагоре, но все поглежда към красивата мома, другите не го виждат, аз го виждам, незабелязано подава ръката си. Бабата и тя седи, иска да целуне ръка. Като дойде младата мома, тихо въздъхне, той все нагоре гледа, дава ръка на младата мома. Бабата остава и казва: "Да съм млада и аз." Младата мома, като му целуне ръка,

мисли, че ще ѝ даде нещо, казва, че владиката е свят. Този владика вече прави различие. Нито неговият ум е намясто, нито на бабата, нито на момата. Това никой не вижда. Има една тънкость вътре. Този владика трябваше да се върне, да повика, да ѝ каже: "Сестра, ти си много красива, но си в един опасен път." Тя трябваше да остане, да не бърза. Той мисли, че като го целуне момата, ще придобие нещо. Той има право, но трябва да даде първо място на бабата. От гледището на морала той вече е съгрешил в сърцето си. Той се намира като Адама в рая. Като го повика Господ, той погледна тия животни, казва: "Господи, другар нямам." Че какъв е животът? Владиката казва: че какво е това владичество? Сега преведете.

Вие говорите за морал, за чистота. Аз отивам много по-далеч. Сега и в ума си допускам, че аз съм на негово място, казвам: в постъпката ми има нещо, което куца. Защото това положение, което завзема, никой не го вързал насила. Той се разкайва, че станал владика. Той, като види красивата мома, него ден да благодари на Бога, че видял красивата мома. Господ много хубава я е направил. Да каже: "Аз искам да бъда като нея красив." И от него ден, като види красивата мома, десет пъти повече добрини да прави. Тогава значи, че има морал, един стимул вътре. Не користолюбие да се зароди, но едно благородно чувство, че Господ му дал едно благословение. Да схванем и да разберем, аз привеждам.

Всеки един може да го вземе върху себе си. Казва някой: "Аз живея много чист живот." Казвам: като владиката ли поглеждаш? От невидимия свят виждат, другите хора нямат никакъв грях. Така не се показва. Това положение може да смени човек. Един ученик, който иска да прогресира, от това състояние трябва да се пази на осоления боб и осоления хляб. Как ще разрешим въпроса? Колцина от вас ще бъдат като красивата мома, която може да обърне ума на владиката? Всеки

може да те подложи на известни изкушения в живота. Никога не трябва да допускаш една користолюбива мисъл да я присаждат на тебе. Като дойде, кажи: "Може да я присадите на друго място. Аз не се нуждая от нея." Де е лошото? Нас не ни трябва такива присадени мисли, желания, криви разбирания. Защо ни е нас една философия, която отпосле нас ще ни донесе ред други нещастия големи в живота? Защото идат кармически.

Казваме, карма. Що е кармата? Ако аз седна и обясня причините на кармата, не е, както е писано. Казва, кармата трябва да се носи. Не е така. Коя причина е кармическа? Казва, кармически имат нещо от миналото. Хубаво, но този въпрос не е разрешен. Момата се спъва, владиката се спъва, старата баба се спъва – и тримата се спъват. Тогава вземете младата мома и направете владика, владиката направете млада мома, бабата ще си остане на същото място. Тогава второто положение: направете красивата мома баба, бабата красива мома. По отношение на тази красивата мома разбираме, баща ѝ е богат, тя е добре облечена, затова е красива. Тази старата баба е осиромашала, майка ѝ умряла, бедна, окъсана ходи, бедният във всяко едно отношение.

Когато ние остаряваме и губим своите идеи, то е осиромашаване, духовно осиромашаване. Щом като майката умряла и бащата умрял, всякога ще бъдем стари. Щом майка ми не умира и баща ми не умира, не мога да бъда стар. Защото, какъвто е бащата, такъв ще бъде и синът. Каквато е майката, такъв ще бъде и синът.

Сега, любовта трябва да бъде едно свещено чувство в нас. На любовта не се плаща. Ти като обичаш, той да не подозира, че го любиш. Ще дадеш от себе си, без той да знае. Казва: "Толкоз го обичам." Не говори тези работи. Опетняваш. Ти се радвай, че по закона на любовта може да направиш добро. Туй трябва да бъде импулс. Бог дава еднакво и на праведни, и на грешни еднакво. Слънцето еднакво изпраща своята светлина.

Казвам, ние трябва да бъдем тъй, както е Бог спрямо нас. В това отношение Бог, като работи, едновременно гледа, само че Бог ще каже, пътят на тази красивата мома се различава от пътя на владиката. Владиката има свой път. Старата баба има свой път. И красивата мома има свой път. И в тримата има нещо красиво. В окултната наука, която е синтез на всички науки, има един метод за примиряване на всички противоречия в живота. Вие може да ги знаете, но при това развитие, което имате, и да ви се каже, няма да изпълните, защото всички търсите лесния път. Даже ако вие сте на мястото на този светия, да видите, недоволен сте. Ако сте на мястото на старата баба – на второ място. Ако сте на мястото на владиката, ти виждаш, казваш, не е право. Ако си на мястото на владиката, ще направиш туй, няма да осолещ боба.

Казвам, много тънко чувство трябва да имате. Не да се безпокоите. Ако аз съм на мястото на владиката, ще кажа, липсва ми нещо. Какво ми липсва? Това, което липсва, ще го доставиш, ще туриш нещо, ще го замениш. Ще се поставиш на мястото на красивата мома, на мястото на старата баба. Ще изучаваш и трите живота. След това има четвърти метод, той е Божествен. Какво иска Господ от мен? Че аз, като видя старата баба, да се зарадвам. Като видя младата мома, да се зарадвам. Аз заради себе си да се зарадвам едновременно. Защото, ако тази мома целуне ръката на този владика, в дадения случай ще се поквари и оттам насетне тази мома ще се поквари. Туй е кармата. Като целуне ръка, може четири-пет поколения да водят един много разгулен живот. Причината е съвсем нищожна. Не че е направено някакво престъпление. Този владика ще ѝ става син, ще ѝ става дъщеря. Тя казва: "Защо Господ ми даде това?" Защото беше владика. Малките причини дават големи последствия. В света не са ония големите причини, които обръщат колата, но малките причини. Кибритената клечка някой път

произвежда много големи пакости. Това е за един светия, не е за един обикновен човек. За обикновения човек това не съществува. То е за ума на светията.

Ако искате да имате един възвишен идеал, ако туй считате за морал, което всички хора считат, то не е морал. Ние трябва да виждаме нещата, които другите хора не виждат. По това да се отличаваме. Когато казват, че в тия хора има нещо, да е в съждението, в онова разбиране. Ние трябва да идем крачка напред по-надалеч. Защото, ако е за грях, това тяло, в което живеем всеки ден, ще се освободим от него. Ти, като разграждаш, разграждаш, защо трябва да умреш? Разгражда се тялото. Ще ти дадат друго. Оцапал си една греха, Господ ще ти даде друга. Щом се оцапаш, ти ще се съблечеш, трябва да облечеш друга, докато се научиш да пазиш чиста грехата си. Когато се научиш да пазиш чисти грехите си, ще научиш закона за безсмъртието.

В безсмъртието ако не пазиш чистота, ще изгубиш безсмъртието. Казва, защо те живеят един морален живот на истината. Трябва да знаете, че от чистотата има един живот, който не подозирате. Казва: "Как да обичаме?" Хората не са били в областта на любовта, да знаят какво нещо е истинска любов. Сега трябва да се стремите към ония вътрешни схващания.

*Тридесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
10 април 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ТРУДНИ ЗАДАЧИ

"Добрата молитва"

Размишление върху силата на доброто

Ще прочета 4. глава от Данаила. Върху тази 4. глава всеки един от вас за следния път ще даде едно разрешение на главата, един извод. Запример дава ви се числото 10 да го разделите с едно нечетно число. Сега слушайте хубаво, после ще четете хубаво. (*Чете.*) Ще се поставите в положението на цар Навуходоносор, вие ще се поставите към всички племена. Вие ще разрешите една задача. Ако не, ще окачите човека на въжето. Вие ще намерите тия племена, народи и езици, непременно ще извадите един урок. Урока ще напишете втория път. То е един ребус. Казва: "Мирът да се умножи на вас." Сегашните християнски царе започват ли тъй? Как започват своите манифести? Един езичник цар казва: "Мирът да се умножи на вас." Вие ще направите един манифест. Първо ще видите преди колко години е било.

Сега хората лесно разрешават задачите. Казват: "Ама аз съм много добър човек. Ама аз съм много кротък човек." Че е добър, то е едно правило. Че е кротък, то е друго правило. Добрината не разрешава въпроса. Аз съм много добър човек, но гърнето е счупено. Аз съм много добър човек, но счупих това гърне. Ти живееш в къщата и туй гърне се счупи. Ами аз? Ти си много добър човек, ще направиш това гърне. Тогава

казва: "Добре, но не съм го счупил." Кой го е счупил? Тогава де ще намерим виновника? Друг няма освен него. Сега да оставим това.

Ще ви занимая с друго. Понеже сте учени хора, ще ви занимая с по-отвлечени задачи. Праца ви се един автомобил подарък от най-видния цар на земята, който пътува със сто хиляди километра в секунда. С този автомобил трябва да пропътувате земята и да се спрете на десет станции по пет секунди – такова е разписанието. Искам сега да разрешите задачата. Кой от вас е математик? Какво трябва да се прави? Автомобилът трябва да се тури в работа. Сега, ако бяхте един от правоверните християни, щяхте да кажете – тия работи не са за спасението на хората. В плана на спасението не влиза туй, че такъв автомобил има, това са въображаеми работи. Ни най-малко невъображаема работа, понеже с каква бързина се движи човешката мисъл? Че вие ги имате тия автомобили. Вашият ум с каква бързина пътува? С автомобила на ума вие за една секунда отивате до слънцето. Тогава колко е по-бързо от светлината? Кажете колко пъти тази бързина е по-голяма от бързината, с която се движи светлината. Знаем, че треста хиляди километра минава светлината. Тогава с тази бързина на ума колко време ще вземе да преминете Слънчевата система? После ще ви дам още една задача.

В царството на Соломон Ра имало закон за всеки един престъпник, който извършил тежко престъпление, туряли верига, която трябвало да тежи десет килограма злато. Във времето на Соломон желязото не е било намерено. Желязото е открито нещо около три хиляди години според показанията на историята. Та златни били веригите. В държавата на този цар царят произнасял присъдата, той произнасял присъдата и давал свобода на всички да намерят начин, по който тази присъда да се измени. Оставял, след като се издаде присъдата, всеки от поданиците да намери начин да

отмени присъдата. И тъй, осъдили едного и първият, който трябвало да носи тази верига, бил много знаменит философ. Престъплението, за което бил осъден да носи тази верига, било, че той написал Божието име с проста буква. Не написал с главна буква името Божие. Но според законите на държавата всеки един философ трябвало да бъде съвършен, трябвало да пише правилно. Че написал с малка буква Божието име, осъдили го на десет години да носи една златна верига от десет килограма. Та всички съжалявали, че този мъдрец – той бил един голям мъдрец, трябвало да понесе такова наказание. Казва, не може ли с проста буква да се напише името. Той мислил, че с проста буква се пише, не знаел. Тогава книгите не се печатали, та той като написал книгата, намерили, че написал с проста буква името Божие и след като извадил книгата, трябвало да лежи десет години в затвора. Трябвало да се търси начин да се освободи. Отишли при онзи, който правил веригата. Казват: "Моля ти се, не я прави." Понеже за всеки затворник трябвало да се направи нова верига. Молили го да не прави тази верига. Давали му пари. Той казва: "Не може. Центърът издал заповед. Аз трябва да направя веригата."

Сега аз няма да се спра. Има много положения, при които искали да освободят осъдения. Но след като направили веригата, дошло го ключа. Онзи, който да тури веригата, трябвало да бъде и той мъдрец. Тогава прости хора нямало. Хората били мъд्रेци. Този, който затварял веригите, и той бил голям мъдрец. Но затворникът бил негов учител. Ученикът трябвало да тури веригите на своя учител. Ще каже някой, не може ли да се откаже? Той трябвало да разреши въпроса, как да не може да се тури веригата. Как е разрешил този ученик? Той взел, че претеглил веригата. Тя трябвало да бъде точно десет килограма. Той, като я претеглил, намерил, че тежала десет грама повече, отколкото трябвало. Следователно писал на царя протест, че имало вто-

ра неправда, понеже веригата е с десет грама по-тежка. Следователно, ако е закон, да се приложи точно, ни повече, ни по-малко, точно десет килограма, нито един грам повече. Казва: "Такава верига не може да я туря." Той направил едно заявление, пратил го на царя, че не може да изпълни неговата заповед, понеже веригата не е направена както трябва.

Сега разрешете по закона на вероятностите този протест уважен ли е, или не. Ще теглиш веригата си. Значи онзи ученик, за да освободи учителя си, претеглил веригата. Сега кой от вас е претеглил веригата? Сега какво било разрешението на царя по закона на вероятностите? Сега всички вие ще се намерите в онова затруднение. Отиваш ти в гостилницата, след като ти дават нещо да ядеш, като го вкусиш, решаващ, че готвачът не е готвил хубаво. Излизаш от гостилницата, но готвачът дава едно заявление, че не си ял яденето. В царството на Амон Ра влиза един пътник — той бил голям поет, влиза в една гостилница. Готвачът, който готвил, той бил един философ. Той дал едно оплакване на царя, че онзи не изял яденето. Този, който не изял яденето, бил осъден на десет години затвор. Днес много лесно може да минете, ако не ядете. Ще докажете защо не сте ял.

Питам сега, как ще освободите този поет от ноктите на закона? Той, като не могъл да яде, да не влиза в гостилницата. Законът бил: ако си мъдрец, трябва да знаеш хубаво ли е сготвено, или не. Щом влезеш в гостилницата, значи яденето е хубаво сготвено. Щом излезеш, значи има някакво престъпление. Втората задача как ще разрешите? Първата ученикът намерил — претеглил веригата. Обаче този път златарят направил верига много точна, десет килограма. Какво ще се прави? Какво друго да се намери, някой клуб, за да се освободи този поет от затвора.

Мнозина от вас са забравили онова истинско решение. Мислите, че това, което било в миналото,

няма никакво отношение с онова, което сега живеете, и онова, което сега живеете, няма никакво отношение с бъдещето. Не е така. Всичките прояви в природата – от единия край до другия, имат връзка. Някой път връзката е съзнателна – голяма или малка, то е будност на съзнанието. Някой казва, аз имам голяма връзка. Значи съзнанието е будно. Малка връзка, значи съзнанието не е будно. То е степен на съзнанието. Казва, голяма връзка. Математически как бихте турили с число голяма връзка каква е? Казва, аз имам силни връзки. Според закона на механиката силните връзки какви са? Едно въже, за да е силно, какво трябва да бъде? Разбира се, има въжета, направени от две нишки, от три, четири, пет, шест, седем. Допуснете, че тази жица е един елемент. Аз го наричам елемент на въжето. То е толкоз тънко, че по-тънко не може да се изпреде. Тази нишка наричам елемент на въжето. Добре, ако от две такива нишки направите въжето, то е от два елемента. Колко нишки трябва да влязат в едно въже, за да бъдат връзките силни? Понеже по закона на единицата вие не може да турите една нишка, понеже това е законът на правдата. Това е мярката. Значи чрез едно ще ви осъдят в даден случай.

Вие с числото 1 може да проверите дали числата са прави, или не. Но нищо друго не може да разрешите. Числото 2 е закон на противоречие, контраст. Може да намерите какво е отношението между две лица. Причина = 1. Следователно отношението на тия две числа какво е? Между тях има равенство. За да има отношение, трябва да има равенство. Във висшата математика или във висшите отношения не може да има отношение между две числа, които не са равни.

Сега, вие под думата "равенство" разбирате така отчасти. Под думата "равенство" във висшата математика на живота подразбираме, че една малка част може да е равна на едно цяло. Функциите, които изпълнява тази частица, са толкова важни, че е равна на

цялото. При равенството не е въпрос за енергията, която иждивява, не каква енергия иждивява, но работата, която съществува, работата, която трябва да се свърши. Равни са, защото, ако тази малката не извърши това, което трябва, то тия живите единици, то и цялата работа ще се спре.

Та казвам, с числото 2 вие може да разрешите този въпрос. Не може да го разрешите с числото 3. Ако е за равенство, вие това нещо с числото 3 не може да го разрешите. Следователно, да кажем, към числото 3 имате 1, 2, 3. Какво отношение съществува? Тогава може да имате 1:2, както 2:3. Сега преведете тия отношения. Представете, че това е бащата. Бащата има отношение към сина – числото 3, тъй както майката има едно отношение. Но има известни отношения, които бащата не може да ги извърши. Тогава вие имате 1:2:3. Да кажем, това дете трябва да се подгува. Бащата няма мляко да подгува детето. Следователно тогава се раждат отношения. Бащата има отношение към майката в този случай. Работата, която не може да извърши спрямо сина, той има отношение към числото 2.

Питам сега, с какво той ще застава майката да подгува детето заради него. Майката подгува детето заради себе си – разбирам, но майката да подгува детето заради бащата, туй не разбирам. Вие ще кажете – нали е майка тя. Майка е тя по своето съзнание. Ние считаме, че каквото майката може да извърши, и бащата може да го направи в даден случай. Но бащата не може да даде мляко. Ще кажете, да му купи кравешко. Но в закона не се позволява кравешко мляко. Представете си, че няма крава, тогава коя жена ще хване да издои? Много решават и казват: "Издой кравата!" Но няма крави. Жена трябва. На земята разумни са нещата в живота. Сега аз, дето казват, бих употребил едно изречение. Да ви го кажа или не? Съгласни ли сте вие всички – вие сте големи философи, ако всички сте съг-

ласни без изключение, ако има един несъгласен, няма да ви го кажа.

Сега как ще заставиш бащата, майката да подгува детето? Те са задачи. Имаш същите отношения, не знаеш как да разрешиш задачата. Майка не си, баща не си, а синът се нуждае от мляко. Ти не може да му дадеш. Ако не му дадеш, ще умре гладен. Вие ще кажете, няма майка. Майката е заета с други работи, бащата е отговорен. Когато бащата има отношение към сина, тя е в друг свят, тя даже хич не се грижи за тази работа. Най-после аз ще ви туря задачата: 1:3, 2:4. Какво разбирате под закона 4? Под закона 3 разбираме всичките процеси, които растат. В природата под 3 разбираме растенето на числата, а под 4 в живата математика ние разбираме разпределението на всички материали, разпределението на материалите. Следователно става в 4 категории във физическия живот. Ти трябва да разбираш закона на 1, 2, 3 и 4. За да имаш едно здраво тяло, ти непременно трябва да разбираш отношението на числата от 1 до 4, вътрешните процеси, които стават. Ако ги разбираш, може да бъдеш zdrav, теб болест никога не би те газила. Що е медицината? 1 се отнася към 2, 2 се отнася към 3. сега ще оставим въпроса, как да се жени. То е друг въпрос.

Сега да се спрем върху тази задача. Аз ви обяснявам отношенията до 4 какви са. Първото число какво е? Ти като човек имаш право във вселената. Ако ти не носиш числото 1 със себе си, не може да живееш на земята. За да имаш гражданство, ти трябва да знаеш как да поставиш числото 1 към 2, каквото и да е противоречието. Даже думата "противоречие" не изяснява идеята. Какво разбирате под думата "контраст"? В закона на съвременната наука, там, дето има живот, има два полюса – то е контраст.

Следователно тия двата полюса имат различни функции. А _____ В Функцията на А и В се различа-

ват. Тия двата полюса се различават. Ако вие живеете дълго време на Северния полюс, вие ще станете строг, възискателен. По естество човек става корав, ще внесете повече желязо в кръвта. Било е време, когато сте били на Северния полюс. При сегашните условия ще внесе други елементи, а ако идете на Южния полюс, той ще внесе мекота.

Следователно числото 2 е, което внася контраст. В какво седи контрастът? Туй, което същевременно внася якота и внася и мекота, то е контраст. Тия двете неща, като се преливат едно в друго, образуват се ред други отношения. Казва някой – числото 2 е контрастно, внася якота и мекота. Да се изясни идеята. Добре тогава, да ви говоря на този език. Направите вие погрешка. Казвам, няма да говорите вие за погрешката. Казвам, една от задачите на числото 2.

Ако един човек живее на Северния полюс, влязат два милиграма органическо желязо в кръвта му, а два милиграма органическо желязо уморяват човека. Как го уморяват? Става разлагане. Туй желязо ще привлече всичките микроби, всичкия ревматизъм, привлича ишias, петнист тиф, холера, всички болести, ще повика проказата и т.н. Два милиграма желязо вършат опасна работа. Това е една теория. Като говоря така, не го вземайте като реалност, то е само за изяснение. В дадения случай числото 2, два милиграма желязо премного са, то трябва да се пренесе от едното полушарие в другото. Сега почти ние имаме закона. В сегашната епоха има една смяна на полюсите.

Както твърдят съвременните окултисти, образува се контраст на южното полушарие по закона на числото 2, влиза в действие математически, тъй да кажем. Ние сме били в епохата на числото 1, сега вече е 2. Следователно, пренася се човешката деятелност от южното полушарие, за да се внесе известна мекота в човечеството. Елемент кой е на мекотата – пък има един неизменен. Якота дава желязото. Защото желязо-

то, преди да бъде открито от нашите учени хора, било в кръвта. Обаче желязото във външния свят е намерено в по-последна епоха. Кой елемент спрял вашата мисъл? Елементът, който не се окислява, е златото. И действително златото на физическото поле не се окислява, но в човешкия ум се окислява. Тогава имате отношения: числото 1 е бащата. Има отношение към сила. Но неговата дейтелност се свежда към минус в дадения случай. Употребяваме минуса, понеже той не може да достави мляко на детето. Тогава ще пристъпим към контраста, към числото 2. Това е майката. Тогава бащата е северното полушарие, майката е плюсьт. Едното отношение на бащата към сина е 1:3, 2:3. Отношението на майката към сина е плюсьт.

Но сега какво отношение може да имаме? 1:2. Туи отношение в какво седи, какъв знак ще турим? Казваме, равенство има. Казвате, че мъжът и жената са равни. В какво седи равенството между мъжа и жената? Много лесно е да кажем, че е равенство. Казва, равни са тия хора, но трябва да се изясни. Не е само да се говори. Идеята трябва да се разясни в какво седи равенството. С какво бащата ще обърне нейното внимание, че той да вземе млякото? Задачата е тъй, нали? Една хубава задача.

Сега вие, след като поучите, мислите, че няма какво да учите. Ако отворите книгата на живота, това са задачи, които децата на невидимия свят си играят. Тия задачи тук, за които най-големите мъдреци и философи се озадачават, там е турена в най-простата форма, но трябва работа, няколко часа математическа работа. Как трябва да заставим майката да даде мляко? Трябват два-три часа работа върху нея. Казвате, да даде мляко. Казвате, да се освободи. Но трябва да се намери една основа, върху която веригата не може да се тури. Вторият поет, който е осъден, казва: не съм ли свободен да ям, или да не ям. Щом влезеш в гостилницата, ти трябва да ядеш. Нищо повече.

Аз искам да оставя в ума ви една мисъл на мислите. Един малък ребус оставям, да мислите върху него. Как ще се освободи този поет? Престъплението е толкова малко, че само един светия може да се съди за такава постъпка. Пък сега няма закон, според който един човек може да бъде осъден за таква престъпление, че не ял в гостилницата. Но ние според истинските закони на небето не трябва да влизаш на едно място, дето не си готов да ядеш. Следователно, щом ти не ядеш, вече се вмъква една лъжа. Щом не ядеш, лъжата се вмъква. Лъжата ще дойде на мястото. Сега, кои били съображенията, които заставили този поет да не яде? Кое е било онова, което го заставило да не яде? Сега не е въпросът, че аз не трябва да ям. Въпросът е, че ние идваме до същината: кое той не обича в яденето? Този готвач свършил четири факултета, не е прост готвач. Четири факултета свършил. В неговата гостилница царе са яли, князе – и всички са били доволни. Този поет казва: "Съвсем не ми харесва яденето." Толкоз ядене има, плаща и си отива навън. Гостилничарят счита туй за обига. Прави той заявление пред царя, да обясни защо той не е ял. Хайде, втория път, като дойде, аз ще ви дам разрешението.

Искам вие да имате за какво да мислите. Вие още не сте дошли в областта на онази вътрешна мисъл, която изяснява. Тогава аз говоря за окултна наука, за Божествена наука, че тъй трябва да се възпитаваме, че тъй трябва да се живее. Това е наука – да знаеш да живееш. То е най-великата наука, най-великото изкуство. Че е изкуство, не може да има изкуство без знание. Ти най-първо трябва да знаеш, за да имаш изкуство. Художникът трябва да рисува. Но художникът, за да рисува едно лице, той трябва да проучи езика. Казва, всеки може да рисува. Това не е рисуване. Знаете ли, че в царството на Соломон Ра всички художници, които са турили една линия не намясто, дето не трябва, и те са осъждани на десет години тъмничен затвор.

Малка причина, някоя малка погрешка – веднага законът те хваща – поет или философ, или художник, проповедник, какъвто и да си, законът работи, това трябва да знаеш. Казва, ние го знаем. С повдигане на рамената не става. Влиза този поет, може би много пъти ял, сега не ял. Другия пък защо го дава под съд? Той предпочита да даде заявление, защото, ако не беше дал, ще се разнесе лъжлива мисъл. Ако не беше дал заявление да се оплаче, щеше да влезе лъжата, да се развива свободно. Тогава за предпочитане е да страда един, отколкото всички. Казва, толкоз отстъпка не може ли? Не може. Ако направиш няколко отстъпки? Някой казва, защо да не отстъпи? Може, но тогава ще дойде най-голямото зло. Не е разрешение на задачата.

Природата оперира с малки величини. Следователно, ако ние страдаме в света, ние страдаме, за да не влезе голямото зло в света. Но и при това идеята не е конкретна. Какво разбирате вие под това, да влезе голямото зло? Колко време ще вземе на мисълта да излезе из Слънчевата система? (*"Една минута."*)

Сега ще направите един манифест. Тъй ще кажете: аз, еди-кой си, манифест до всичките жители на моето тяло, до всичките граждани на моето сърце, на моя ум всичко туй давам – такъв манифест. Защо Данаил започва с мир? Защото седем години ти да бъдеш като животно, да ядеш трева, да ти израснат пера, да забравиш, че си цар. С голямо смирение се връща от една опитност. Върнал се той и разправя за опитността. Някои от вас казват, това аз не мога да го направя. Ако на Навуходоносора биха казали по-рано, и той би си подигнал рамената. Но сега с голямо смирение дошъл умът му. Първият ум къде отиде? Значи изгуби се първият ум. Започва с голямо смирение: мир на всички народи, така се случи с мене. Той казва: това, което се случи с мене, ще се случи и с вас, дребните хора. Бог е който взема царството и го дава, комуто иска. Казвате, този ум защо го дал Господ. Така като Навуходоносора може

да те пратят в полето. Защо ми е това сърце? Може да те пратят в полето. Защо ми е това хилаво тяло? Ще намерите полето. Те са разсъждения.

Пак ми иде наум това, което исках да скрия, да не ви го кажа. Сега открийте какво скрих аз. По закона на математическите вероятности каква е тази дума? Без малко щеше да изплъзне, пък не трябва. Някой път, като кажа нещо, казвате, туй не трябваше тъй да каже. Като хвърлиш едно камъче в морето, ако имаш една стълба, ще го намериш ли? Не хвърляй камъчето.

Красиво е да съзнаваш, че има за какво да мислиш, има за какво да живееш. Следователно човек защо остарява? Човек остарява, понеже казва, няма какво да се прави. Като момче знаел какво да прави, да иска от майка си да суче. Като момче знаел как да играе с камъчета, в пясъка да рови. Като млад момък знаел какво да прави, да тропна на хорото. Като се ожени, знаел какво да прави. Като баща знаел, това знаел, онова знаел. Обаче, дойде го едно място, като стар човек не му стига умът, аз съм казвал – хайде от мене да замине – не му стига умът. Казвам му, трябва му ум вече. Аз, философът, който толкова работи разреших, като дете ги разреших, като младо момче ги разреших, като баща разреших, сега дошъл накрая, една задача не мога да я разреша. Не претърпявам това безчестие – умира. Умира човекът, не може да разреши.

"Отче наш"

*Тридесет и пета лекция
на Общия окултен клас
17 април 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ПОСТИЖЕНИЯ НА БОГАТИЯ И НА СИРОМАХА

Размишление върху чистата мисъл

Имате ли тема? Не се издава лесно манифест. Лесно се говори, мъчно се прави. Сега кажете защо лесно се говори, а мъчно се прави. Мъчно се прави, защото на физическото поле, ако каже някой "Мон Блан" и да се качи на Мон Блан, е друго. Лесно се казва "Мон Блан", а мъчно се качва. Казва: "Християнин съм." Докато станеш християнин е въпрос. Докато кажеш "християнин" е една минута, но докато станеш християнин, години се изискват да се качиш нагоре.

Няма да мислите, че правенето е лесна работа. Изисква се време. Казва някой "дела". Що е дела? Не е лесна работа делата. Лесно се приказва, пък мъчно се прави. Да бъде човек добър, и то е мъчна работа. Изисква се дълъг процес. Сега, когато срещнете някой свирец, свирил двадесет-тридесет години, мислите, че е много лесна работа, но като вземете вие да го правите, виждате, че не е така лесна. Всичките процеси, които съществуват в човешкия ум, не е лесно да създадеш.

1 едно беше то.

2 две стана.

3 трите си приказват.

4 четирите тръгна.

Изпейте това. Едно беше то, две стана, трите си приказват, четирите тръгна. Лесно е сега да кажеш

"едно". Кое беше едното? Кое е туй? Сега в българския език гумата "то" означава нито мъж, нито жена. Едно беше то. Кое е туй едно? Може да туриш много предмети от среден род или във философски смисъл има неща, които нямат пол. Всяко нещо, което се раздвоява, то не е съвършено. Туй, което не се раздвоява, не е съвършено. Щом човек се превърне на мъж или жена по чувство, щом се превърне на мъж и жена по мисъл, раздвоен е в себе си. Жената мисли по женски, мъжът мисли по мъжки. Какво мисли жената? За рокля. Какво мисли мъжът? За гащи. Проста работа. Може да преведеш какво означават роклята и какво означават гащите. Казва, той много мисли. За философски работи мисли. Но има едно, за което и двамата мислят. И единият иска да спи, и другият иска да спи. Има нещо, за което и мъжът, и жената мислят еднакво. Мъжът казва: "Спи ми се." И жената казва: "Спи ми се." И двамата искат да спят. После има друго, за което и мъжът, и жената мислят еднакво. Мъжът казва: "Яде ми се." И жената казва: "Яде ми се." Общо положение.

Преведете сега гумата "ядене", гумата "спане" и да извадите производните от тях. Вие се приближавате към вътрешния смисъл на живота. Не се изискват гуми, но се изискват дела. Като каже някой – дело се изисква, кое е първото дело? Като кажеш – дела се изискват, като че ли много дела се изискват. Не, изисква се едно начало. Дело в множествена форма показва силите. Ние казваме – дела се изискват. Какви дела? Казва: "Добър да бъде човек." Какво нещо е да бъде добър човек? Кои са добрите дела? Защото, като дойде гост, ти заколиш кокошката. То е добро за твоя гост, но не е добро за кокошката. Ако ти дойде гост и ти отстъпиш твоето си легло, ти ставаш недоволен. Ако отстъпиш леглото на детето си, то става недоволно.

Да направиш едно дело, в което всички да бъдат доволни, то е добро дело. Значи в дадения случай то е мярката, с която трябва да се мерят всичките положе-

ния. В даден случай кокошката трябва да се заколи. В даден случай човек трябва да умре. В даден случай човек трябва да се роди. Защо е така, не може да се докаже. Трябва да се роди човек, но щом се роди, трябва да умре. Но за да се роди, има си причини. И за да умре, има си причини. Може да умре заради своите си грехове, пък може да умре и заради спасението на хората.

Казвам, често вие прилагате ония морални принципи към другите. Казвате, дела ти трябва да правят. Ще кажете на себе си: сега как трябва да живея аз? Да се абстрахираш от всички морал, който хората имат. Ти имаш морал, да си доволен – аз какво трябва да правя. Че Христос казва – трябва да бъдем добри, то е друг въпрос. Аз него не разбирам. Казва някой – добър човек трябва да бъде. То е негово понятие. Казва: "Аз казвам, че и ти трябва да бъдеш добър." Казвам: "Аз съм добър, но ти не си добър. – И аз му казвам: И ти не си добър." Започва спор. Той ми казва: "Ти не знаеш да говориш." "И ти не знаеш да говориш." Казва: "Не си учен човек." Казвам: "И ти не си учен човек." Казва: "Докажи." Казвам: "И ти докажи." Започва спор. Най-после той тръгне. Казва: "Неразбран човек."

Казвам, каква философия има. Трите си приказват. Двамата искат да привлечат трите на своя страна. Двамата, като спорят, искат арбитър. Казва: "Кажете не съм ли аз най-правият." Другият дойде, казва: "Не съм ли аз най-правият?" Третият, арбитърът, дойде, чува се коя страна да вземе. Ако вземе едната, едно беше то. Кое е, което започва кавгата? Две стана. Кой две, които станаха? Кавгата кой започна? Едно беше то. Всякога идеята казва – една беше тя. Няма определена мисъл. Всички изобщо хора се намират в едно трудно положение. Говорят все за подобрене на живота. Казва: "Искам да бъда учен човек." Ти трябва да станеш учен човек, че сам да се харесаш като учен човек. Човек сам трябва да хареса себе си като добър човек. Докато вие очаквате отвън да ви харесат, вие не

може да бъдете съвършени. Вие трябва да бъдете доволни. Доволството, което го имате, го има и отражение отвън. При такива условия все можем ние да говорим за един човек щастлив или нещастен. Щастливият човек познава законите на живота. Сега някои от вас ще кажат: "Как да позная?" Онзи, който иска да пее, трябва да познава законите на пеенето. Че какъв е законът на пеенето? Казва, да знаеш да моделираш гласа си. Онзи, който иска да учи смятане, трябва да познава законите на смятането, трябва да знае правилата. Някои разбират смятането по-добре, някой – по-зле, не са еднакво даровити.

Да правиш добро, то е една дарба. Да не мислите, че всичките хора може да направят еднакво доброто. Не че не искат, но колкото правиш, казват: "Тия работи не може да направя." Как да не може да направиш. Казвам, изпей "Аве Мария". Колцина от вас може да я изпеят. Може да се намерят двама-трима, които се упражнявали, другите казват: "Не е за нас." Питам, като изпееш "Аве Мария", какво ще стане? Не само да изпееш "Аве Мария", но тази Мария имала живот в себе си. Да пееш "Аве Мария", е лесно, но да имаш живота на "Аве Мария", е друго. Едно е да кажеш "Мон Блан" и друго е да се качиш на Мон Блан. Да се качиш отгоре и да се върнеш, ще кажеш, опасна работа е – като минеш през всичките положения на планината. Някой път ще се намериш в затруднение. Сега идеята опростотворява живота. Лесно е да се живее за смелия човек, за разумния човек.

Едно беше то. Две стана. Четирите тръгна. Всякога в закона на четирите ние трябва да започнем една работа, тя трябва да се реализира. Сега това как ще го изпеем? Не че туй ще разреши въпроса. Да кажем, едно предложение може да се превърне, но как ще го турите? Онези, които разбират закона на музиката, те може да създадат една песен. Но сега как ще започнете песента, едно беше то. Какъв тон ще му дадете?

Повидимому е проста работа. Всичките работи са все прости.

Казвам, трябва да имаме една основна идея, която търпи никакво видоизменение. Всякога трябва да имаш една основна идея, върху която да полагаш живота си и тази идея, тази форма трябва да те свързва с живота. Сега, като кажем, че съзнанието на Бога присъства навсякъде, не мислете, че съзнанието на Бога е заето с нашите страдания, небивалици, каквото мислим, че Господ за всичко това се интересува. Представете си, че аз вървя по пътя, вдигна една сламка, мислите ли, че Господ ще обърне внимание. Ти вдигнеш сламката, оставиш я някъде, туриш ръцете си в джобовете, казваш: "Знаете ли какво направих? Вдигнах една сламка." Мислите ли, че Господ обърнал някакво внимание? Когато двама души започват да се спорят, те вдигат сламката. Сега трябва да знаем, че от вдигането на сламките Господ не се интересува. Единият обяснява какво нещо е животът, и другият обяснява какво нещо е животът. Най-после се скарват. Единият казва: "Ти не разбираш какво нещо е животът." Пита третият: "Кое е най-правото мнение?" Аз казвам, от философско гледище ти да умреш ли? Разбира се. Готовиш ли се да умреш? Разбира се, като остареея. Ами ти? Разбира се, и аз. Тогава двама, като умираме, вие не знаете какво нещо е животът.

Сега това е относителен живот. Ако ние разбираме за същината на живота, разбираме безсмъртието. Какво нещо е безсмъртието? Безсмъртният знае какво нещо е безсмъртието. Какво нещо е безсмъртието, ние нямаме понятие. Щом ме заболи коремът, аз вече не съм безсмъртен. Щом имам смущения в главата, аз вече не съм безсмъртен. Щом ме смути една малка работа, ти си смъртен. Какво ще говориш за безсмъртието. Безсмъртен е, който не умира. Нищо в света да не е в състояние да наруши твоя вътрешен мир. Турците изразяват на прост език това тъй: "И

целият свят да изгори, моята черга няма да изгори." Ще изгори целият свят, че твоята рогозка няма да изгори. Аз му казвам, ако целият свят изгори, ще изгори и твоята рогозка, защото твоята рогозка е направена от същия материал, от който е направена земята. Ако изгори светът, и рогозката ще изгори. Искате да ме убедите, че рогозката няма да изгори. Това не е вярно. Само на съвършения човек рогозката няма да изгори, понеже той ще бъде на Месечината или някъде в пространството. Какво ще изгори? Той ще си вземе рогозката, ще се разхожда, какво ще изгори? Но на земята как няма да изгори?

В живота се изисква една трезва мисъл. Някой казва: "Аз съм много недоволен." Понеже това, което мисли, не си ти. Мислиш ли, че това, което ти мислиш, всякога става, ще бъде добре. Не че много пъти ако то стане, ти ще бъдеш недоволен. Казва: "Не можах да се оженя." Мислиш ли, че като се ожениш, ще бъдеш доволен. Именно там ще дойде твое то недоволство. Казва: "Ако бях се оженил, животът щеше да има смисъл." Там щеше да се обезсили животът. Поне сега си сам, няма с кого да се караш.

Едно беше то. Има процеси, които стават в живота природа, ние трябва да разбираме смисъла. То е единение на съществата. Всички същества се стремят към единение, да станат едно, единение, хармонизиране, туй, което наричат да се хармонизираш, да намериш своето място вътре в живота, дето провидението те е поставило, същевременно ти е поставило една задача – ти сам да намериш твое то място. То е задачата. Трябва да намериш твое то място. Господ не знае ли? Това, което Господ знае, той го е направил, но туй ти трябва да го направиш. Аз ще живея вече, то представлява Божествена идея. Каквото Господ намислил, ще го направи. Аз по причина на Божествената мисъл живея. Аз, за да се усъвършенствам, ще го направя.

То е процес не за година, две, три, то е дълъг процес. Че днес не съм свършен, утре, най-после, когато стана. Иде онази българска поговорка "Зей, коньо, за зелена трева". Конят никога за зелена трева не се прозява. Туй не е вярно. Кога хората се прозяват? Когато са гладни или когато са сити? Човек всякога се прозява, когато не се интересува, когато няма какво да прави. Човек се прозява, когато няма работа. Прозявката не показва едно тягостно положение. Прозявката всякога показва, че застой има на известен процес. В природата трябва да стане една прозявка, за да се възстанови известен ред на нещата. Когато се прозяваш, всякога отваряш да върви нещо в тебе. Щом се прозяваш веднъж, два, казва – ето, влязъл някой дух. Как влязъл? Влязъл духът в мене. Видя ли го? Всеки, който се прозява, е жив човек. Прозява се този човек, който е буден. Прозяват се само живите хора. Умрелите хора никога не се прозяват. Някой казва, той се прозява. Радвай се, че се прозява, той е жив човек. Никога в живота не се прозява – той е умрял човек.

Сега интересно е думата "прозявка" откъде излиза. При какви условия се явила, как е дошло на ума идеята да нарече думата "прозявка". Как се казва на френски "прозявка"? *Vailler*. На български значи "бая". Онази баба, която бае, значи върши нещо. Онзи човек, който се прозява, бае, прави нещо той. На френски "моя сестра" се казва "ma soeur", на английски – "my sister", с едно малко изменение, почти е същото. Онзи, който създал езика, коренът на тази дума имаме в "мамо". Всякога думата "ма" означава туй, от което нещата излезли, туй, което дало нещо от себе си. Като кажеш "мо", значи туй, което излязло, което се отделило от мене.

Следователно туй, което се отделило, трябва да се върне. В случая трябва да има единение в идеите. Ако една идея излезе от тебе, по същия закон ще направи един кръг и ще се върне. Всяко добро, което изляз-

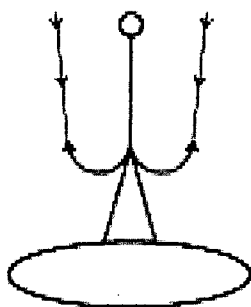
ло от тебе, ще направи едно движение, и пак ще се върне при тебе. И всяко зло ще се върне. Единение има и в злото, и в доброто.

Сега, разбира се, вие трябва да схващате думата "зло". В какво седи злото? "З"-то е закон за размножаване.

Човекът трябва да превърне злото в какво? Значи това, което расте и се размножава без закон, е зло. Защото, след като се наплодят, ще искат храна отвсякъде. Следователно от чрезмерното разплодване тия организми ще започнат един друг да се изядат и се ражда злото.

Следователно всеки един човек, на когото мислите, чувствата и желанията се размножават без закон, той създава злото. Тогава тази е формата на злото.

Туй е знакът на Луцифера. Туй е човекът, който господства. Седнал на земята и казва: "Земята е моя." Следователно във всичките форми на живота все той трябва да бъде. Има една форма – дали я съзнавате, или не. Тогава има друго разрешение на въпроса. Значи истинският стремеж е дотука. Идейно всякога, когато две линии се съединяват, показва единство, единение. Но тук има разклонение, разединение има. Три се явяват. Значи тази част е материалният свят. Там, дето хората ядат и пият, има разединение. Но щом

дойдат да делят богатствата братя и сестри, започват да спорят – единият взел повече, другият взел повече. Като започнат да плащат, казват – ти ядеш повече, ти ще платиш повече. Започват да спорят кой ще плати повече. Започват много добре, свършват зле. В злото всякога има едно единство вътре.

Според вас коя е емблемата на доброто? Понеже тази емблема на злото е вътре, извадете истинската емблема. Първото е емблема на злото, това е емблема на доброто. Значи доброто простор дава, злото обсебва. При злото това същество нищо не дава, само влада и всякога е господар. Туй същество седнало на земята, завладало я. Следователно туй е едно противоречие. Това същество, каквото завладало, то не може да го влада. Този Луцифер седи на земята и тя и него носи, като се движи. Туй, което тебе носи, е по-силно от тебе. А той иска да завлада това същество, което го носи.

Питам, когато се качиш на един кон, може ли да го завладаш? Който мисли, че го завладал, той се лъже. Конят, който те носи, е по-силен от тебе. В края на краищата ти, като яздиш кон, ще замязаш на кон. Аз защо не обичам да яздя на кон. Не искам да замязам на кон. После някой се вози на автомобил. Не искам и на автомобил да се возя, защото ще имам колелета в главата. Временно да се качиш, веднъж, два пъти, разбирам, но всеки ден на автомобил, всеки ден на аероплан. После еднообразието е лошо. Ще кажеш: "Без автомобил не мога." Ще създадеш зло в себе си. "Без аероплан не мога." Можеш и без аероплан, можеш и без автомобил, можеш и без кон. Без своя ум, без своето сърце не можеш. Има нещо, без което не можеш.

Всеки един от вас трябва да има мисли, с които трябва да тури ред и порядък в себе си. Условията, при които живеете, може всеки ден да ви изхвърлят, както водата изхвърля предметите. Така и животът може да ви изхвърли като непотребна вещ. Значи, ако си една

жива риба, водата не може да те изхвърли. Но ако си една сламка, ще те изхвърли. Даже ако си голямо дърво, ако си параход без кормило, пак ще те изхвърли. Но колкото и малка риба да си, ако имаш крилца, ако имаш перки, няма да ви изхвърли. И ако вие умрете по същия начин, животът изхвърля хората навън. Казва някой – трябва да се живее. Че рибата не казва: "Аз трябва да живея." Но казвам на рибата: трябва да имаш перки, трябва да имаш хриле, за да бъдеш жива. За да живееш по същия закон, същата аналогия изваждам. За да живееш, трябва да имаш тия условия в себе си, не трябва да търсиш отвън дървото. Колкото параходът да седи, можеш да го държиш с котва, но скъса ли се котвата, параходът пак може да се изхвърли навън. Ако животът може да ви изхвърли, не зависи от живота, не че животът не ви обича. Той се вълнува. Ако морето може да ви изхвърли, зависи от ония въздушни течения, които имат влияние върху повърхността на морето. Туй море ще направи известни пертурбации и тия предмети, които не са живи, ще се изхвърлят.

Сега ще извадите едно правило. Като влезете в едно събрание, да бъдете така съсредоточен, че като те питат кой беше до тебе, кой беше пред тебе, зад тебе, че никого да не видиш. Така да бъдеш замислен. Как е възможно, толкоз хора имаше? Възможно, но аз никого не видях. Онзи, който излиза от едно събрание, че всички хора видял, той всички видял, но себе си не видял. Казва: "Аз видях Петко, Драгана, Стояна." Не е вярно, че си видял. Нима, като видиш къщата на Драгана, си видял Драгана? Сега мнозина от вас, които сте дошли тук, присъствате, аз виждам. Автомобилите са тук, но господарите ги няма. Слугата, шофьорът е тук, господарят го няма, отишъл някъде по работа. Но може след една минута, след един час да дойде. Възможно е. Но казвам, автомобилът е тук, но господарят го няма. Казва: "Къде е?" Свободен е човекът да слиза, където иска, да се качва, шофьорът го чака. Вие казва-

ме, че човек, като дойде с тялото си, той е там. Или чакаме да дойде господарят. Понеже между хората става спор, карат се шофьор с шофьор, господарите никога не се карат. Понеже единият е на Земята, другият на Месечината, двамата господари нямат възможност абсолютно да се карат. Този закон е верен. Казва, дяволът е главен на Господа. Дяволът обича Господа, моли му се и той да му изпраща сила. Но дяволът има зъб на нас. Нашият автомобил се сблъска с дяволския автомобил.

Какво означава дяволът? Дяволът е същество, което мисли бързо, ходи бързо, движи се бързо, който яде бързо, прескача бързо, навсякъде бърза той, всичко бързо свършва. Дяволът, ако го накарат да изоре нивата, ще я изоре за една минута. Ти да се пънкаш целия ден, не може да я изореш. Ти отиваш пред съдиите, искаш правото си с месеци там, ще хващаш адвокати, ще дириш помощ. Дяволът, като дойде, в половин час ще накара съдиите да мислят като него. На този съдия една торба със златни английски лири, на онзи съдия торба със злато – и те решат работата бързо.

Ти казваш, доброто струва повече от парите. Дяволът казва: "Парите аз ги направих. Давайте пари, колкото искате." Сега вие ще кажете, право ли е това. Дяволът казва: "Правото е за вас, експедитивността е за мене. Аз съм експедитивен човек. Каквото е заради вас, вие може да го търсите. Аз съм експедитивен, не може да търся правото заради вас. Вие може да търсите. Аз искам в моето съзнание работите да станат бързо. Във вашето съзнание да стават право, пък аз търся бързо да станат." И тъй, ние сме на два полюса. Дяволът мисли едно, ние мислим друго. Следователно няма допирни точки в избора. Някой път дяволът, като върви, е вгълбен в своята мисъл. Ако не го закачиш, нищо няма да каже. Ти го спреш по пътя да му приказваш за опашката, той е експедитивен, търколи те на земята. Казва: "Когато аз вървя, не искам никой да ме

спираща." Защото ти, като спреш дявола, ти търсиш правото и дяволът казва: "Аз в света право не търся, но експедитивност. Всеки, който спираща моята експедитивност, ще го търколя."

И тъй, казва се в Писанието: "Не противи се злому!" Аз това превеждам на модерен език: не спираща дявола в работата. Като мине той с автомобила, отвори му път, нека мине. Някои казват, искате да спрете дявола, да му видите паспорта. Ти спреш ли дявола да му видиш паспорта, да му искаш паспорт, ще си видиш булата. Често в себе си вие се спираща на дявола да искате паспорта. Дай му място да си замине.

Това е психологически начин на разсъждение. Има едно противоречие в живота, което никога не може да се разреши. Не го разрешавай. Има известни числа, които не може да разделиш на други. Ирационалните числа делиш. Делиш, и най-после туриш точка. Спрете, защото и хиляди години да делиш, не може да го разделиш. Има нещо, ти го търпиш, не може – ще туриш точка. Все ще остане нещо. Или от тебе ще замине, или ще останеш да даваш някоя стотинка. Сега ние искаме точно да е.

Преди няколко гена дойде една сестра и казва: "Аз ходих в другия свят." В оня свят ходила, но оня свят е в този свят. В оня свят аз ходих и един човек, който не е свършен, кракът му не може да припари. Да ми казва някой, че ходил в оня свят. Казвам, какво има в оня свят? Ти си видяла баба си, че предяла на хурка. Видяла дядо си, че с воловете орал – точно както тук. Най-после всички сте седнали на хубава трапеза, че сте яли точно както тук, на земята. Туй ново. Като идеш при вратата на оня свят, казва: ти хурката на баба си носиш ли? Върни се назад. Ти оралото на дядо си носиш ли? Нося. Върни се назад. После казва тъй: ти огладняваш ли? Върни се. Ти огладняваш ли? Огладнявам. Върни се назад. Защото там искат хора, които нито предат, нито орат, нито огладняват. Защото там други

работи се вършат. Там няма слуги да слагат, други да се сърдят, че не са угостени добре. Не, в небето такива работи няма. Сега ще извадя аналогията.

Духовният свят се отличава, че там няма противоречие. Щом влезеш, познаваш, че животът има смисъл. Не че този живот на земята е лош. Тъй както живеем на земята, по-добър живот от този на земята не може да бъде. Всеки от вас може да направи на земята най-добрия живот. Казва, аз искам да ям чисто ядене. Може сам да го сготвиш. Искам хубава чиста покривка. Може сам да я опереш, да я туриш на масата. Поне един ден може да го направиш, никой не ти забранява. Казваш, искам да имам чисти ръце, крака. Може десет пъти на ден да ги измиеш, да няма никаква кал, може да се вчесваш, може да се обличаш. Може през целия живот да работиш и да направиш грехи, каквито искаш, може със сърма да ги направиш, че като вървиш, да се махат тия дженкеши. Сега тия дженкеши дамите ги носят. Тия дженкеши показват, че свободен трябва да бъдеш, замах трябва да имаш.

Казвам, трябва да имате една права мисъл. На обикновения живот не трябва да му се сърдите. Обикновеното и необикновеното, това са два полюса. Да допуснем, че вие се разтревожите. Съвършеният живот какъв беше? Съвършеният човек носи със себе си щастието. Да допуснем, че вие се разтревожите. Какво подразбирате под думата "тревога"? Тревога, няма сина ви, детето ви, вие се тревожите къде е. Не сте уверени какво може да стане. Може да е закъсняло детето с приятели. Или пари очаквате някъде, дали сте и се тревожите. Или държите изпит, или теза имате. При тия всички неща може да имате една вътрешна тревога, едно смущение. Казва, каква е тази работа? Къща градиш – не си доплатил.

Как да се извадиш от тази вътрешна тревога? Ако намериш този основен закон, да смениш състоянието, ти вече имаш нещо, на което може да разчиташ.

Тревожиш се. Да отмахнеш тази тревога, че никога да не иде в ума ти. Сега вие много работи знаете. Какво е вашето правило, за да премахнете тревогата. Да допуснем, че вие имате едно състояние. Вие имате 1, то е едно състояние. Вие сте майката, детето го няма, закъсняло. Казвате, точно в шест часа трябваше да бъде тук. Минава шест и половина, минава седем, минава осем, минава девет, минава десет часа. Тревожите се какво е станало с детето. Тогава да допуснем, че детето закъсняло с X, нали в математиката работите с такива величини. X е равно на 4. Туй дете с 4 часа закъсняло. То е определено още като се родило това дете, като го пратите там и там, тогава да закъснее 4 часа. Казва: "Защо трябва да закъснее?" Това вашето дете намерило друго дете, паднало, счупило си крака, седи при него да намери някои други хора, да намери кола, да го закарат в болницата. Като се връща, казвате: "Ти защо закъсня?" Това дете казва, че намерило болно дете, което си счупило крака и то трябвало да му помогне. Затова закъсняло 4 часа. Четири часа трябвало непременно да закъснее. Следователно, щом допуснеш, че то трябвало да закъснее 4 часа, веднага тревогата минава. Казвате, за добро е закъсняло това дете. Ти имаш полица да ти плащат, но закъснели да внесат парите. Довечера щяха да дойдат разбойници и да ви оберат. Казвам, по-добре е, че онзи не ви донесъл парите. Той ви направил добро. Ако беше ви внесъл парите, щяха да ви оберат. Ако закъсняло детето, за добро е. Ако не платили полицата навреме, за добро е.

Всичко е за добро. Как? Допусни го, че е за добро – и няма да имаш тревога в себе си. То е разумният човек. Първото правило. Тревога имаш. Аз не говоря един начин за другите как да премахват тревогата, но първото правило – вие как да премахвате тревогата. За колко неща ви говорих? За къща, за детето, за полица, за други четири-пет работи. Ще ги допуснете, че са за хубаво. Тогава, да кажем, болен си, три месеца си на

легло, не можеш да станеш от леглото. Най-първо няма да допуснем, че си болен. Ще кажеш: "Три месеца аз помагах на едно болно дете." Щом допуснеш, че ти боледуващ, ти си една медуза. Но медузите не боледуват. Ще кажеш: "Четири месеца трябваше да помагам на едно болно дете." В дадения случай ти, човекът, който не разбираш Божия закон, твоеето висше съзнание трябваше четири месеца да те убеждава тебе, че това трябваше да бъде. Казва, добре ми стана, че заболях, но има нещо в тебе, което никога не боледува. Казва, много съм разтревожен. Има нещо в тебе, което се тревожи, но има нещо в тебе, което не се тревожи никога. Следователно, щом кажете: аз се разтревожих, кой се разтревожил в тебе?

Сега често може да наблюдавате хората, как се зараждат споровете между тях. В един клас става спор, което дете вдигнало първо ръка на въпроса на учителя, учителят вдигнал не това, което първо вдигнало ръка. Но учителят някой път гледа това, което последно вдигнало ръка. Но учителят в дадения случай няма време всичките деца да се изкажат. Другите деца остават недоволни. В един клас всичките деца имат право да вдигат двата си пръста, но колко деца имат право да говорят? Едно или две. Щом едното дете стане и казва, другото нека се радва. Спорът произлиза от друго нещо. Да допуснем, в едно отделение учителят каже: "Иванчо, колко е 5 по 5?" Едното дете каже 25. Всяко дете има право да говори. Второто каже: "5 по 5 правят 25." Третото каже същото, четвъртото, петото. Какво са разрешили, ако всички деца кажат, че 5 по 5 прави 25? Тогава казвам на първото дете: "Кажу ми 5 по 5 колко прави." На второто: "6 по 6 колко прави?" На третото: "7 по 7 колко прави?" И т.н.

Трябва да се пазим от еднообразието. Щом един каже една идея, друг казва – може да се изкаже по друг начин. Как ще го изкажеш по друг начин? Ще дойде сега другото. По друг начин може. Трябва да дойде да ми

доказва друг един процес. Казва, тази идея има и друго разрешение. Казва, $5+5+5+5+5=25$; $5+5=10$; $10+5=15$; $15+5=20$; $20+5=25$.

Кое е по-експедитивно? Казва, чакай да ти кажа нов начин. Той вземе да разрешава. Казвам, и този е хубав, който има време. Но въпросът е 5 по 5 прави 25. Когато някой казва, не е това добро, доброто е всякога добро. Не казвам, че това, което той е казал, е глупаво, нито, че той е глупав човек. Щом каже, че е 25, не е глупав. Щом каже, че 5 по 5 е 25, той е умен човек.

В себе си ние всякога трябва да бъдем справедливи. В мене има един определен начин. Не поставяйте противоречия в действията. Природата не поставя противоречие в живота на хората. Не туряй това, за което ти не знаеш. Може да има някаква външна причина. Заради себе си остави всякога закона 5 по 5 е 25. гали е способен, то е друг въпрос.

Сега какво правило извадихте? Кажете ми. По закона на превъплътяването на душите някой знаменит философ, който написал 25 трактати по философия, като се роди, ражда ли се пак философ? Този философ има нужда майка му да го повива в пелени. Той като малко гете говори нещо. Сутрин майка му го вземе, не го пита, съблече го и хайде в коритото. Той поплаче, тя пак го убие. Ако той имаше съзнание, да каже: как тъй мене в коритото да ме турят, той като философ казва, че човек трябва да бъде свободен. Майка му не се съобразява с неговите трактати, обръща го наляво-надясно, извади го, забие го хубаво с пелените. Поусмихне се и казва: едно време беше философ, втория път, като пишеш, малко по друг начин ще пишеш. Майката казва: "Аз пиша трактати сега." Аз тълкувам. Ти с твоята мисъл овърза хората. Туй, което аз правя сега, харесва ли ти? Не ми харесва. Тогава и ти да развържеш хората. И хората не са доволни. Толков спор има, толков хора са изгорени заради твоята философия.

Та казвам, в живота като дойдеш, ще кажеш: не съм философ вече. Тогава детето ще каже на майка си: "Мамо, я ме окъпи още веднъж." Досега, като сте къпали вашите деца, имало ли е някое да каже: я ме окъпи. Нито един случай. Там е погрешката ни, че ние никога не искаме да признаем погрешката си. Погрешката си е погрешка. Нищо повече. Поправи тази погрешка. Тя е обща. Дали погрешката е твоя, или не, изправи погрешката. Като изправиш погрешката, ти правиш добро и на себе си, и на другия. Другите противоречия, които съществуват, не им туряй разрешение.

Не се стремете в един живот да бъдеш съвършен. Действайте като съвършен. Казвате, аз имам висок идеал. Много добре. Високият идеал е едно далечно бъдеще, но туй, което сега може да направите в дадения случай, туй е съвършенството. Едно малко добро, което може да направите в себе си. Тревога имам, имам да плащам една полица от десет хиляди лева, нямам пари. Смущаваш се, безпокоиш се. Когато имат да ти плащат, ти се тревожиш, че не са ти платили навреме. Когато пък ти имаш да плащаш, ти се тревожиш, че нямаш пари. В първия случай ще кажеш – то е така определено. Във втория случай ще идеш при този, комуто дължиш, и ще кажеш, че нямаш пари. Точен ще бъдеш. Законът е такъв. Ти си казал, че след три месеца ще платиш десет хиляди лева. Но се случва, че минават трите месеца и не може да изпълниш казаното. Ще идеш и ще кажеш: "Не съм предвидил нещо, не мога да изпълня казаното. Едва имам сто лева за лихвите на десетте хиляди. Ще може ли да направите една отсрочка?" Казва: "Не мога да правя отсрочки." "Може да ме туриш в затвора, може да протестираш полицата." "Чакай сега, недей." Философия е това. Може да ме туриш в затвора, може да я отсрочиш. Не искай да ме туриш в затвора. Преди двеста години аз ти дадох десет хиляди лева назаем и ти на трите месеца не ги донесе. И затова сега и аз не мога да платя полицата от

десет хиляди лева. Затова и ти сега изправи си погрешката. Като си изправиш погрешката, след другите три месеца и аз ще ги донеса.

Това са причини вътрешни, с които ти увърташ съзнанието. Защото в нас има едно съзнание тъмно. Ние не искаме ние да размишляваме. Ние сме като деца. Искаме майка ни да направи това нещо. Ти ще размърдаш съзнанието, ще намериш същественото, разумното. Казва ми: "Ти преди триста години не плати навреме. Аз от твоя начин се възпитах. Тогава ти бях слуга, сега съм господар. Сега аз съм господар, ти си слуга." Ако нещата не стават, както ти искаш, ти си слуга. Ако нещата стават тъй, както ти искаш, ти си господар. Следователно не може да плати навреме слугата, но господарят може да плати навреме. Тогава ще кажеш на господаря така: "Правилни са твоите закони, аз не мога да платя." Ще намериш причините защо не може да плати. Ще идеш и ще се обърнеш към човека, ще кажеш: "Не мога да ти платя." Той ще ви тури благородни епитети, може да ви класира. Вие ще му кажете: "Крайно съм ви благодарен за вашето високо мнение, което имате заради мене." Действително прав си, но кога ще платиш? След други три месеца ще платя, ще върна парите с лихвите, и тогава ще ви моля да оттеглите думите си назад. Туй е сега в живота.

Трябва всички да се завземем да работим. Има един начин за работа. Опасността на всинца ви е, че вие седите. Казвате, аз имам добър стремеж. Нищо не значи добрият стремеж. Аз мисля това да направя. Малкото приложение, малката задача е отворен път за разрешение на големите противоречия, които имате. Имате ред противоречия, които срещате в живота си. Така е определено, работа е за вас, която трябва да разрешите. Ако нямахте тия мъчности, животът ви съвсем би бил неинтересен. Че каквото противоречие и да срещнете в живота, това противоречие е предвидено. Ако разрешите, в бъдеще ще дойде нещо друго.

Ако не го разрешите, тогава за бъдеще ще се предвиди нещо, което ще бъде малко по-лошо от това, което имате.

Нали ви приведох онзи пример в една от беседите за онзи богатия. Като минал покрай един богат един светия, богатият казва: "Кажу на Господа, че ми дотегна моето богатство." Като минал покрай един беден човек, той пък казал: "Кажу на Господа, че ми дотегна сиромашията." Бог казва така: "Кажу на богатия да стане недоволен, да вземе да роптае, ще взема всичкото богатство. Кажу на сиромаша всеки ден да благодари, веднага ще забогатее." Минава покрай богатия, казва му това. Богатият казва: "Как мога да бъда неблагодарен?" "Богат ще те остави тогава." Минава покрай сиромаша и му казва и на него, каквото му казал Господ. Казва: "Как да бъда благодарен?" "Сиромашия ще имаш."

Именно, ще направиш туй, което е невъзможно. Ако искаш да те освободи от богатството, ще бъдеш неблагодарен. Щом не искаш тогава богатството, има друго разрешение. Да не чакаш Господ да вземе богатството, но сам да го раздадеш. А пък сиромашът, който се заровил в пясъка, това е лентяй. Да вземе една лопата да работи, ще изкара пет-десет лева.

Има неща, които не искат разрешение. Има много християни, които очакват да дойде някой праведен човек да му даде пари. Че той пари може да даде, пък може и да не даде. Но ти през този ден ще направиш една работа, от която всякога ще имаш един плюс. Онова е случайно. Туй, което ще направиш, е по-сигурно. Имаш една идея. Стани, направи я. Не ставай смешен. Макар опитът да излезе несполучлив, не се самоунижавай. Кажу: стана точно тъй, както мислех. Дошъл си, жена ти сготвила боб и турила повече сол. Седят на трапезата, мъжът казва: "Пресолила си боба." Казвам, сестра, дай една чаша топла вода. Нался в боба, веднага ще се разрежи. Иска повече вода. Тя го

направила на яхния. Направи го на чорба. Соленият боб, като туршиш вода, веднага тази сол ще се размие във водата и ще стане по-добре. Става чорбуляк. По-добре чорбуляк, отколкото караница. Този разумният мъж ще каже: "Дай една чаша топла вода. Бобът е на яхния, да го направим на чорба." Каква е разликата? В яхнията има по-малко вода, в чорбата – повече.

Сега какво разбрахте вие? Вие имате една философия, ще кажете: "Много добре се говори, Учителю, направи го." Работите, за които ви говоря, аз всеки ден ги правя. Моят боб като се осоли, туря една, две, три чаши вода, не си поплъвам. Туря една, две, три чаши вода. Пък някой път, като няма сол, казвам, и без сол може да се яде – и със сол, и без сол. Обаче никога не правя погрешката, която направила една българка. Той завел своя другар на гости. Жената направила кафе и турила сол в кафето вместо захар. Пита ги: "Хубаво ли е кафето?" "Хубаво." "Сладко ли е?" "Да." Те се мръщят малко, не са доволни. После, като си заминали, тя вижда, че кафето е солено. В кафето сол не се туря. Турците го пият горчиво, не солено.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Тридесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
24 април 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ДВАТА СВЕЩЕНИ ПЪТЯ

Размишление върху богатата вест

Ще ви приведа само няколко правила, които трябва да имате предвид. Първо, вълната, колкото и да разчепквате, все толкоз конци съдържа. Каквото и да я правиш, повече конци не може да има. Тъй щото, ако разчепквате един въпрос, все толкоз конци има, колкото по-рано. Първото правило: не мислете, че като разчепквате вълната, ще се уредят всичките въпроси. Вълната не урежда въпроса.

Второто правило. Онзи, който иска да постигне нещо в света, не трябва да се спъва с окръжаващите хора, не трябва да мисли какво ще стане с тях. Един ученик не трябва да мисли какво ще стане с другите ученици, дали те ще свършат. Той трябва да свърши. Пък всеки ученик за себе си трябва да мисли да свърши. Това е едно от правилата. Онзи, който се учи и съзнателно, косвено помага и на другите да се учат. Който не се учи, той повлиява да не се учат.

Трето правило. Не мислете, че като натоварите магарето повече, ще свършите повече работа. Не се претоваряйте с окултен товар. Вземете върху себе си толкоз, колкото ви е необходимо. Никой не ви заставя, няма кой да ви гони, не се товарете повече, отколкото трябва. Сега може да кажете, тия правила сме ги слушали. Сега приложете ги.

После в музиката, в пеенето трябва да знаете, че не е само развлечение, удоволствие. Музиката, това е

наука. Наука, чрез която в миналото са разрешавали важни проблеми на живота, понеже промяна става на човешките състояния. Често във всинца ви вашата музика на живота постоянно се мени – ту в една гама, ту в друга. После във всяка една гама тоновете може да предизвикат разни сили, с които вие не може да се справите. Не мислете, че като пеете една или друга песен, може да предизвикате една обратна реакция, може да предизвикате сили, с които вие не може да се справите. Запример вземете онези любовни песни, гласът е така нагласен, че предизвиква известни състояния. Птиците като пеят, славеят като пее, това е една любовна песен, внася нещо много поетично. Песента на славея е приятна, като я слушаш.

После между сегашното западно пеене и източното има едно различие. Аз няма да ви разяснявам различията, то е една специалност на музикантите. За бъдеще вие ще изучавате тази музика. Имате няколко образци. Онези от вас, които са музикални, може да си служат с тях. Онези, които не са музикални, колкото могат, нека се упражняват.

Та казвам, всички използвайте онова, което ви се дава в живота в добрата смисъл, което направи някакво впечатление, някакъв ефект в съзнанието вътре, използвайте тази сила. После не се спирайте от приятните и неприятните впечатления, които имате. Ако сте в долина, ще имате едно състояние. Ако сте на връх, ще имате друго състояние. Така и животът. Животът не се движи по една равнина, нито пък животът е море. Той има всички тия състояния. В живота има езера, морета, океани, има и празни пространства, има и недосегаеми върхове, непристъпни върхове. Някой път ще бъдете заставени да се качите. Не че някой ще ви застава, но желанието, амбицията ще ви застава. Ще вземете чантата като един англичанин и ще кажете: "Искам да се кача горе, да видя какво е." Понеже въпросите са много тежки, ще променим малко.

Какви са вашите философски въпроси? Философски трябва да бъдат въпросите, защото глупавите въпроси не са философски. Всичките въпроси, които математически може да се разрешат, за тях се отговаря. Но всички ония, които не може да се разрешат математически, те остават без отговор. Вие може да запитате защо човек живее, защо страда, защо се радва, ама какво е небето. Но ти за небето не питай. На небето не търси. Ти си гладен. Защо? Да страдаш. После, като се наядеш, да се радваш. То не е правилен отговор, но умният човек ще разработи от това брашно хубава пита. Ти ще мислиш. Казва, обясни ми го. Ако ти го доуясня, значи няма какво да питаш. В природата всичко ще обясняваш, но нищо не се дообяснява. Остава винаги една част, за която вие да мислите, да я разрешите. То е задачата на вашия живот. Когато питам, ще кажете: "Този въпрос аз не съм разрешил." Ще кажете: "Аз съм учен човек." Този учен човек и той не може да се спре, и той има задача да разреши, той не може от своето високо положение да слезе и да се занимава с някой дребнав въпрос. Той казва: "Едно време аз се занимавах с този въпрос." Философски са въпросите, само встъпителните въпроси. Ще пристъпите към въпросите, които носят условие за живота, за разбирането на живота.

Най-първо сега трябва да се стремите да бъдете здрави. Защо в една школа често заболяват? Недоволният човек е болен човек. Човек, който се съмнява, е болен човек. Един човек, който не влада своя ум, е болен човек. Един човек, който не влада своето сърце, е болен човек. Един човек, който не влада своята воля, е болен човек. Това са все болезнени състояния. Че се разболял човек, той не е виновен. Виноват е, ако не се цери. Ако мисли зле, не е виновен, но ако не възпитава своята мисъл, е виновен. Туй, което не правиш, ти си виновен заради него. Ще кажете – да си помислим. Има работи, за които не може да мислим. Животът е едно

течение и върви напред. Ще оставим тази тема, ще пристъпим към музиката.

Вие с музиката може да създадете и скръб, и радост. Някой казва: "Пей!" Не мислете, че не пеете. Като говори човек, пее. Казва, сладко говори този човек. То е песен, музикално говорене. Някой казва: "Мен музика не ми трябва." Не е така. Ти, като пишеш, пак музикално пишеш. Речта е станала описателна. Сега ще разбирате как може да се изменят състоянията у човека. Вие имате два ритмуса. Единият е тъжен: "Заплакала е гората" или "Стоян маме си думаше". Или някоя хоровадна песен – другият ритъм. Затуй трябва моделиране. Между тия две песни българинът мъчно ще се възпита. Гърците, които дълго време са изучавали българите, са ги наричали с едно име, аз няма да употребя думата. На българите липсва едно, пак на гърците – друго. Гъркът се продава за всичко, всичко завлича. Българинът не се продава за всичко, но и каквото завлече, не може да го намери. Той, като открадне нещо, ще върви, ще го изпече, ще го изяде. Кокошка ли е, патица – няма да ходи да ги продава, веднага тегли ножа, изпича и изяде. Когато гъркът, като открадне, ще го продаде, ще го намериш. Когато се говори за българите, трябва да се разбира – те са такива, понеже минават през тази среда. Българите, за да имат този характер, минават през тази среда. Физическият свят е сложен. Вие, докато не проучите физическия свят, за духовния не може да си съставите понятие. Понеже предисловие на духовния свят е физическият. Ако това, което виждате, този видимия свят не може да разберете, как ще разберете другите работи.

Аз искам да ви дам една песен – "Нева санзу". Искам да ви дам един образец. Мен ми е неприятно да се занимавам с пеенето. Трябва да напусна някои важни работи и да се занимавам с детински работи, но понеже трябва да оставя образци, за които вие да се гържите, аз се постарях да преведа тази песен, доколкото

можах. На съвременен език не може да се изпее, понеже в източното пеене има четвъртини тонове. Разбирайте добре, между тоновете има междутоние. Сега ще видя доколко може да възприемете песента. (*Учителят пее "Нева санзу".*) Песента е един процес. Това, което не може да го схванете, ще го оставите. Песента е процес, с което започва едно творчество. Като се пее песента, постепенно ще се оформи.

Изпейте "Ти съзнавай, ти люби". То е едно състояние, което показва на сухо, огладен е пътят, осигурен. В "Нева санзу" има нещо да се справиш, слизане от горе на долу в долината, има да разрешиш мъчни въпроси в живота. Музиката е едно средство, с което може да се лекувате. Човек може да се лекува с известни тонове. Тя започва от "ла". Музиката на вас е необходима, ако вземете правилно да се лекувате. Вие имате, да кажем, сърцебиене. Музикално ще се лекувате. По-добре е, отколкото да си туряте инжекции. Някой път, загазил си някъде в живота, стани и изпей "Нева санзу". Вие казвате, то не е заради нас. Туй, което минава през цялото човечество, то не е мъртво, тази музика се пее от агенти, от напреднали същества. Присъствали ли сте в съзнанието на един агент, който пее? Онези, които разбират, като започнат да пеят, да видите какво нещо е музика. Те имат изработена музика много по-отдавна, отколкото сегашната.

Сегашната музика е една малка светлинка, завзета отнякъде. Те са работили в създаването на хармонията, те внасят това, което имат. Те трябва да се преведат на европейски език. При това състояние, при което се намирате, ако не се създаде оная бъдещата музика, не може да се създаде и бъдещата култура. Бъдещата култура трябва да бъде музикална. Ако не се създадат музикални форми, не може да се създаде бъдещата култура. Човек трябва да моделира малко човека, трябва да се мъчи малко да пее. В пеенето животът е общ. Седиш, мъчно ти е, загазил си някъде, мис-

лиш какво да правиш. Като попееш малко, ще ти олекне, ти въздъхнеш. Музикалността като професия е едно нещо, пък като една сила, която съществува в природата, една дарба турена, ще я развиваш, един център, ще използваш неговите сили. Чрез музиката ще дойдат сили да ни помогнат. Вие не можете да пренебрегнете това, което природата е вложила в нас.

Вие, като пеете, не се стеснявайте. Туй, което сега става музикално, то става постоянно в нас. Когато спираш някоя възвишена идея, не знаеш как да я приложиш. Слушах някоя песен, не може да я запомниш. Възприемеш някоя светла идея, като речеш да я приложиш, нямаш вяра, спреш се. Слушах хубава песен, речеш да пееш, не си способен. Може да намериш формата, да изразиш, тогава се изразява идеята, ще родиш. Във всеки един от вас песента трябва да роди. В себе си ти не можеш да пееш една песен, тъй както учителят пее. Ти ще я научиш по своему. Ти, като пееш, ще имаш една особеност и в гласа, и в разбирането, и в тона, все ще приложиш нещо от себе си. Ти ще я научиш по правилата, но пак ще дойде твоето. То само по себе си ще дойде. Може да пееш една песен с една прибавка – то не е грях. Най-първо ще се учите на отзивисто пеене, без никакви украшения. Вие трябва да пеете вътре в себе си. В тази песен същината не е в смисъла. Силата е и в слоговете. Всичките слогове са така наредени, имат сила, произвеждат сила. Вие сега мислите какво ли има. То е в звуковете, в съчетанието на гумите, които произвеждат. Тя е една окултна песен. Окултните песни не се превеждат.

Съществува един закон в природата. Неразбираемите неща са далечни неща. Разбираемите неща са близки неща. Туй е правило. Туй, което не може да възприемеш, то е далечно. Това, което възприемаш, то е близко. Всяко нещо, което е непостижимо, е далечно, понеже се стремите към него, с усилия ще го постигнете. Но в пътя трябва да знае човек да се не шегува в жи-

вота. Понеже в един добре устроен град няма опасност да вървиш денем, но в гората да ходиш, има опасност. Ако човек пътува в тропическите места, има голяма опасност от всичките видове животни, които може да напакоствят. Един агент, като пътува, той е въоръжен, но един слаб, който пътува, то е опасно.

Когато дойдем до духовната наука, или окултната наука, ние трябва да бъдем добре въоръжени. Много пъти човек от страх може да бъде повреден. В религиозно отношение много хора са повредени от страх, подлудяват от страх. Той ще види страшни работи. Има хора, които в морето са подлудявали. Запали се параходът, няма накъде да бягаш, тогава човек подлудява от страх, ще се хвърли в морето.

В живота някоя ваша мисъл се запали, запали се вашият параход, вие искате да се самоубиете. Изгори джогенът, изгубили сте парите, баща ви умрял, синът ви умрял, вие искате да се убиете. То е самоизмама. Ще се спреш малко, ще попиташ, ти сам ще провериш нещата на мястото. Кой може да знае дали това, което се казва, е истина или не. Ако е истина, ще знае, да не те лъже някой. В пеенето, ако не може да пееш, показва, че не сте хармонизирани. Тъй като останете смачкани, да си попеете. Пеенето е заради вас. Пеете сега, аз съм много мераклия да ви слушам. Песента показва колко може да разрешите всичките въпроси в света.

Сега да се спрем върху някой въпрос. Имаме десет минути на разположение. Най-дълбокият въпрос: защо страдате и защо се раждате; защо живеете и защо умираете; защо имате малко пари и защо Господ ви е дал малко пари. После може би ще питате какво ще бъде вашето състояние, колко пъти ще се прераждате, какво сте били в миналото. Тия въпроси за бъдеще ще ги проучвате. Не разрешавайте. Ще ви се представи вашият живот, тъй щото няма какво да питате. В другия свят, като влезете, целия ваш живот като на кино ще ви го дадат, да си представите целия ваш живот.

Ако имате будно съзнание, ще видите каква стока сте представлявали. По български стока, хубава стока. Някъде ще видите красив живот, ще се харесате, че хубаво сте постъпили, спасявате някой човек, помагате, жертвате се, някъде убивате, стъпквате, задигате парите някому. Всичко ще видите. Ще бъдете разумни с какво да се занимавате.

Миналото оставете като развлечение за бъдещето, сегашното – като една работа, която имате да вършите. По този начин може да придобием. Понеже мястото, през което минавате, е опасно, хубаво трябва да се въоръжи човек. Минаваш през една река, ще бъдеш въоръжен, ще имаш хубав пояс. Или отиваш в Лондон, ще бъдеш хубаво въоръжен със звонкови. Ще влезеш в гостилницата, ти заповядваш, този гостилничар услужва, ще му дадеш нещо. Таман вървиш, отидеш при някакъв търговец, теглиш куршума на някоя мечка, излязла насреща ти. Казваш, сега грехи дай – той е на твое разположение.

Сегашният свят е свят на насилие. Казва, каквото харесаш, от твоята добра воля, но като види парите, веднага стане на крака. Сега онзи ще възприеме куршумите, ще остане вътре в тялото, той го носи и онзи застава разбойника и той да вземе нещо. Отиваш, купуваш, насилие има. Ще покажеш нещо, с което да предизвикаш неговото внимание. Той, като те погледне, най-първо ще види какъв разбойник си или си юначага. Ако види, че нямаш нищо в джоба си, казва: нехранимайко. Ако види, че си с два кобура, стане на крака.

Прежеждам сега. Духовният живот, или религиозният живот в най-грубата си форма, в най-грубия си израз, тъй както изразяваме живота си, ние още не сме деликатни. Казваш някому: "Не те разбирам, ще бъдеш тъй добър." Той като муха кацне отподире да те държи като просяк. Ти, като влезеш в дюкяна, свободен си, казваш: "Господине, еди-кой си плат." Вземаш една поза, но след като той ти услужи, той като даде, той се

изправи и казва: "Досега аз ти служувах, сега ти ще служиш. Гледай кесията си." Казва: "Много съм благодарен да ви видя втори път." Единият се кланя и другият се кланя. Единият има плат, другият – звонкови. И двамата трябва да имат по нещо.

Казвате, нас пари не ни трябва, ние не искаме да се кланяме със златото. Трябват ви пари, но и с парите ви трябва знание, трябва ви и мъдрост, трябва ви и вяра, трябва ви и господар. Ти като имаш парите, трябва ти и знание, и мъдрост, трябва ти един принцип, един Господ, на който да служиш. Глава трябва да имаш. Някой казва: "На мен Господ не ми трябва." Ти не разбираш. Тяло без глава може ли? Господ, това е главата. Без глава отиде конят в реката. Какво ще направи човек без глава? Казва: "Аз не искам Господ. Аз съм сам Господ." Това са долапи.

"Глава на твоето слово е истината." Тъй ще турим какво нещо е Господ. Както видимото тяло трябва да има глава, така и душата трябва да има глава, така и духът трябва да има глава. И на тялото, и на душата, и на духа трябва да има глава. Казва, защо духът изтича от Бог. Този философ, който казва така, трябва да се преведе още на един език. Тази мисъл слиза от Божествения език и на български, английски е изопачена. Ако влезете между ангелите, агентите и те имат език, и те говорят, но техният език е по-неразбран, отколкото ние говорим на земята. И те са на земята. Като кажем "другият свят", разбираме един свят добре уреден, тъй добре уреден, че да ти е драго, да ти е мило, каквото видиш, няма да го видиш разхвърляно. Ти като влезеш в ангелския свят, и дърветата говорят, и животните говорят, много животни в ангелския свят постъпват много по-деликатно, повече възпитание имат, отколкото вие, макар че сте ученици на Всемирното бяло братство. Там има и коне, и крави. Не като вашите крави, които дават мляко. Крава, която дава мляко, от нея излизат условия на живота. Сега по този

начин като говоря, вие ще дойдете да кажете: "Виж, нас ни сравняват с кравите." Неразбиране е това. Човек, според както живее, определя живота си.

Сега ние не искаме да бъдем роб на правила, морални етикети, но всеки човек трябва да има един морал или любов, или страх от Бога. Човек или трябва да обича Бога, или трябва да се бои. Страхът е негативната страна. Да вярваш в Бога, да го любиш, това е положителната страна. Ако ти нито любиш Бога, нито се страхуваш, ние ще те включим в една категория много по-лоша. Ако страхът в тебе не може да подейства, трябва да има друга сила да въздейства. Сега какво нас ни интересува каква е тази сила. Аз даже не искам да говоря за туй нещо. Да допуснем сега, че вие искате да знаете какъв ще бъде резултатът. Ако вие искате да турите крака в една циментена каша, ако седите десетина часа в тази циментена каша, какво ще научите? Не е философия туй. Има известни мисли, които са една окултна каша. Знаете ли колко са опасни окултните каши? Когато казвам да нямате много учители, то е, понеже ще ви забъркат някаква такава каша. Като ви турят вътре, не можете с векове да се избавите. Ще се чупят такива циментени каши, ще се рушат, ще се чупят. Ако не знаеш да чукаш, трябва да чакаш друг да те освободи. Има някои работи, които трябва да се рушат, пък след като се освободите от това робство, не трябва да влизате в друга циментова каша, която е по-лоша от първата.

Туй е фигура, но е и една реалност. Когато аз говоря за свободата, казвам, да живея един морален живот. Хубав е моралният живот, но човек трябва да има или страх, или любов към Бога. Има ли страх или любов към Бога, той ще се превъзпита, ще стане човек. Защото, ако има страх, той ще придобие мъдростта, ще върви по пътя на мъдростта, тя ще го спаси. Пък ако има любов, той ще върви по закона на благодатта. Любовта е път на най-малко съпротивление. Следовател-

но там и децата може да ходят. Страхът е за гениалните хора, за агентите, за боговете. Едно божество никога не върви по пътя на любовта. Те, ако биха имали сила, биха снели Господа, но ги е страх. По пътя на мъдростта вървят и всички треперят.

Господ, когато някой бог не се подчинява, той стъпи с крака си отгоре, погледне само веднъж, потреперят всичките фибри. Като потреперят, той се почувства унижен. Господ казва: "Ти този ден ще се снишиш." За любов на боговете не се говори. За слабите хора е любовта. Страхът е за божествата, за великите хора, но туй трябва да го разбирате. Тогава, ако Господ не стъпи с крака си, тогава други ще стъпят отгоре. Вие от този закон не може да се избавите. Може повече от десет години – тук, из софийските улици, едно голямо куче хванало едно по-малко, натиснало го на гърба, турило устата на врата, не го дави, но ръмжи. Другото вика, моли се, въргаля го, въргаля го и като го пусна, другото хукна. Другото куче, което бягаше, не мина стотина-двеста крачки, вижда друго по-малко куче. Изведнъж го настигна и то започна да му приказва. Като се освободи малкото куче, и то бяга. Както едното, така и другото постъпи. Страх е това, то не е любов, не го посрещна с любов. Давене има. Вие казвате: "Аз да съм силен." Ами трябва да знаете, силният човек трябва да се страхува. Ако не се страхува, ще се разруши. Даже най-силната граната, която хората може да направят, те се пукат сами. Щом се пукне една граната, какво може да направи друг със силата.

Та не трябва да хабим силите си. Трябва да знаем, като се пукне, да извърши нещо. Ние разчоплим някое малко парче, но работата все таки не е довършена. Такава граната все трябва да се хвърли, а при това ще видим, че разходите струват повече, отколкото приходите. Затуй заради вас е хубав пътят на любовта. Аз го препоръчвам по него да ходите. Може да ходите и по другия път, но и единият, и другият път е свещен.

По човешки говоря. Нищо повече. Да стъпи Господ отгоре, не е лошо нещо, то е благословение, то е отлична работа, но Господ не стъпва така лесно. Той може да опита някой бог, който не се подчинява. Някой път може да се предизвика. Как ще разберете, че Господ е едно грамадно същество с крака. Такава една идея ще си съставите като фигура на речта, символ. Има външни условия, които може да се сменят. Онзи цар, като го лишат от войската, от генерали, от министри, като го изпъдят от държавата, остане без ничия помощ, става слаб като другите. Ето Божия крак, турил е един товар. Той седи като другите хора, носи товара. Царската корона, скиптерът изчезнали. Той ходи бос като цар Давид, който бягаше от сина си. Давид бяга бос, да види как се вземат чужди жени. Господ погледна с благоволение, казва на царя: "Аз те изведах като овчар. Какво започна да газииш през просото?"

Казвам, не мислете, че това, което стана с Давид, няма да стане и с вас. Ще стане. Изключение няма. За никого досега не е направено изключение, нито пък за вас ще се направи. Единственото нещо – трябва да бъдете разумни. Аз толкоз време съм проповядвал закона на свободата, за да ви избавя от тази окултна каша. Някой, като говори, трябва да се разбира. Онзи, който не е ходил в тези области, може да говори каквото иска, но тя не е мъчна работа, но има известни предпазителни мерки, които трябва да вземете. Всеки един от нас трябва да се въоръжи със знание. Не трябва да се отказвате от вашия живот, да казвате – това не ни трябва, онова не ни трябва. Не това. Да се подари всичко на Господа. Но всеки ще прави своя подарък с душата си. Каквото благо имаш, ти трябва да бъдеш господар. Не някой да го раздаде, че тъй да го раздаваш, но каквото дадеш, сам да го раздадеш. Раздай и забрави! Не оставяй другите хора да работят заради тебе, защото, който работи заради тебе, той печели. Ти, като не работиш, ти не печелиш. Туй трябва да го знаете. То е вътреш-

но. Туй, което придобиеш със своя ум, със своето сърце, със своето съзнание, това, което става в самото съзнание, то е заради нас.

После някой ще каже: "Ние трябва да завземем големи длъжности." Нека напусне длъжността си. Навсякъде човек може да бъде полезен. Нека бъде министър, нека бъде военен – каквото и да е, няма звание в света, което да е лошо. Всички звания в света, ако се вършат почтено, те не са лоши. Ако не се вършат почтено, опасно е. Казвате: "Мен това не ми трябва." Каквото и да направиш, направи го както трябва. Продаваш платове – продавай ги насвят. Семки продаваш – продавай ги като цар за ден, за два. През целия си живот семки не продавай. Може да станеш ваксаджия, но през целия си живот ваксаджия не ставай. И цар за през целия си живот не ставай. За колко години царува един цар? За четиридесет-петдесет години. След това отстъпва престола си, друг го замества.

Защо да си правим илюзии? Ние няма да бъдем винаги господари. Има по-хубави работи от царуването, които може да опитаме. Аз ви навеждам на тия мисли за един вътрешен свободен живот, докато човек дойде до онова вътрешно царуване, което принадлежи на действителния Божествен свят. Тогава ще се занимаваме не със сегашната земна наука, не с туй пространство, едно реално пространство, което не се мени. Сегашното пространство е ограничено. Има едно време, което никога не се мени. Няма да мислите, че в онзи свят няма пространство и време. Времето и пространството отгоре слизат. Пространство на ваш език какво разбирате? Но цялото пространство може да го събереш в един орех, може и цялото пространство така да го разточииш, че да няма граници. И времето може така да го проточиш, че да няма край, а може да го събереш, че с един сантиметър не може да го измериш.

Трябва ум, да разбирате. Какво ще разбереш, ако вземеш буквално, ще се объркаш. В твоето съзнание

може да си съставиш една идея за пространството, да ти е ясна тази идея за пространството, защото това, което знаеш в себе си, ще бъде така. И времето в себе си може да провериш. Това, което ще бъде вярно в тебе, ще бъде вярно и отвън. Това, което е вярно отвън, ще бъде вярно и в тебе. Най-после ще разбереш истината. Ако туй, което не е вярно отвън, не може да бъде вярно и в тебе. Туй, което е вярно в тебе, е вярно и в Божествения свят. Туй, което не е вярно в Божествения свят, не е вярно и в тебе. Туй, което не е вярно в тебе, не е вярно и в Божествения свят. Тия правила не са за всички. Всички няма какво да ги знаят.

Тогава цитирате, казвате: "Учителю, ти така каза." Туй казах, ти не разбра ли, ти не пося ли тази семка? "Ти ми я даде." Ти круши ял ли си от тази семка? "Ти ми я даде." Казвам, пося ли я? "Не съм я посял. Ти ми я даде, много ти благодаря." Посей я, че яж от плода ѝ. Пак ме среща и казва: "Ти ми я даде, аз много благодаря, особена привилегия за мене." Пося ли я? "Нямам време, нямам място, това-онова."

Посей семката! То е велика философия в живота. Това е "Нева санзу". Докато не го туриш, докато не го посееш, не го разбираш. То е дълъг процес. Животът е красив. Не се заблуждавайте от сегашния живот. Сегашният живот е грехата на каторжник. Вън, като излезеш от затвора, ще бъдеш облечен с мантия. И Христос беше каторжник. И той носи тази мантия и един венец отгоре. Тъй щото казвате, стъпчиха ми фасона. И на Христа стъпчиха фасона, че вашия ли няма да смачкат. Христос не беше от тези, които може да му мачкат фасона. Знаете ли каква поза имаше Христос? И най-после, като го биха всички тия войници, като го плوخа, той не викаше олеле, той се изправи и каза: "Ако аз бях на ваше място, аз другояче щях да бия." Вие викаете олеле. Няма по-ниско нещо, човек да е страхлив.

Който не се бои от Бога, става страхлив. Когато дойде страданието в живота, вземете една поза. Някой

те бие, кажи: "Ти не знаеш още да биеш." Някой те обере, ще кажеш: "Ела сам, ти не знаеш още да обираш, не си майстор." Много пъти, като бръкне някой в джоба ми, хващам му ръката, казвам: "Тъй не се обира. Ти не си научил това изкуство. Пойскай от мен." Обират онзи, който не дава. Ти кажи на мен, аз ще ти дам повече. Не се плашете. Вие всички треперите. Много сте страхливи. Казвате: "Ако нас ни гонят, ако нас ни уволнят." Ще ви уволнят всички до един. Нищо повече. Че ще ви уволнят, аз да ви кажа, но да ви уволнят навреме. Ще ви уволнят, ще ви оберат, ще ви вземат всичко това, за което сте се грижили, че ще останете всички само сухи кости. Един ден, като минавате, ще кажете: "Тази врата беше моя. Тези диреци бяха мои, изгориха диреците. Тази къща беше моя, изгориха къщата."

Че то е цялата истина. Защо така да не мислим. Направиш една къща, втора, трета къща, банкерин станеш, но не се отказвай да работиш за Бог. Каквото направиш в живота си, ще има една реалност, за която ще работим. Аз искам онези от вас, които имат съзнание, да вървят в този път. Това е истинският път.

"Отче наш"

*Тридесет и седма лекция
на Общия окултен клас
1 май 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

*Беседата е издавана под заглавие "Пътят на слабия и
силния".*

ЕДНА АКСИОМА

"Добрата молитва"

Размишление върху милосърдието

Ще прочета няколко стиха от 5. глава от Евангелието на Матей.

Съзнанието на съвременното човечество е достигнало до една преходна точка. Всичките енергии трябва да се сменят. Смяна на енергиите трябва да стане. Ако с буквата "М" вие означите материята, то М:С – материята се отнася към силата, както чувството на човека се отнася към неговия ум. Понеже по думата "материя" ние означаваме всякога формата на нещата, в която силата може да се прояви. По думата "сила" ние всякога разбираме проявлението, резултата на човешкия ум, или резултата на Божествено-то, което работи. Там, дето умът работи, има повече сила. Там, дето чувствата работят, има повече гъстота на материята.

Следователно гъстотата на материята се обуславя от закона на чувствата. Туй може да го проверите. Станете чувствен, да не се грижите, да не мислите, ще станете пълничък. Човек, който мисли как ще живее след двадесет години, той се стопява. Ти забрави жена си, децата си, остави другата работа в своето първично състояние, веднага ще станеш пълничък, по-тежък и в една година може да туриш двадесет килог-

рама тежест, по-голяма гъстота на тялото. Не само туй, но и мозъкът ще се увие с една ципа. Казва: "Мен философии не ми трябва." Когато сърцето работи, философия не трябва, пък когато умът работи, гъстота не трябва. Съотношение има. Трябва да знаете онзи метод да превърнете гъстотата на материята, на всичката материя, но тъй наречената потенциална енергия да я превърнете в кинетическа. Вие не можете да превърнете потенциалната енергия на кинетическа, докато нямате някой метод в себе си.

Да допуснем, че сега имате една свещ, имате една потенциална сила, трябва да превърнете в светлина, или известна сила, или движение. Най-първо трябва да запалите свещта. Туй малкото запалване, този импулс, който постепенно превръща свещта, няма да стане изведнъж, постепенно ще се топи, ще се превръща. Следователно, ако вие запалите вашата свещ и четете книгата, прочетената книга ще бъде резултат на онази енергия, която се е проявила чрез свещта. Вие можете да използвате запалената свещ, може и да не използвате. Може да запалите свещта и да седнете да спите. Онзи, който не разбира законите на природата, запалва свещта и спи. Онзи, който разбира законите на природата, запалва свещта и работи. Когато заспива, изгасва свещта. Когато се събужда, запалва свещта.

Сега тия са отношения, с които се гради сегашният живот. Сегашния живот наричаме запалващ живот, нов живот, в който стъпваме, влизаме в една нова обстановка. Много пъти ние живеем с минали наши възгледи, чувствавания, не мислите, че то е нашето настояще. Не, то е нашето минало. Туй, в което ние се мъчим, туй, в което ние страдаме, то е нашето минало. Туй, в което се радваме, то е настоящето. Трябва да дадем една нова насока на живота. Казва: "Беден човек съм." Защо си беден? Казва: "Болен съм." Защо си болен? Липсва ти нещо. Болестта всякога произтича, че ти си се свързал с един по-нисш живот,

организиран живот, който върви в диаметрална посока на живота.

Следователно по-нисшият живот е всякога по-силен. Ако животът върви диаметрално противоположен на вашия живот, непременно ще боледуваш. Следователно, щом влизаш в по-нисшия живот, ти трябва да разбиращ законите на нисшия живот.

Представете си, че вие поставяте едно госта умно дете на един кон, но конят е силен, експедитивен. Този кон върви, детето го управлява, най-после ръцете умаляват, конят вземе да върви, където иска. такова е състоянието на един умен човек, който се качва на силен кон. Там, дето има повече енергия, тази енергия ще се превръща. Слабият казва: "Тази работа не е за мене." Не че не е за тебе, но нагърбил си се с работа, която не е по силите ти. Трябва да се нагърбиш с работа, която може да носиш.

Да допуснем друга една идея. 1:2:3. Едно се отнася към две, както две се отнася към три. После казвам, три се отнася към четири, както четири се отнася към пет – 3:4:5. После пет се отнася към шест, както шест се отнася към седем – 5:6:7. Седем се отнася към осем, както осем към девет – 7:8:9. Всичките тия отношения трябва да се превърнат. Какво означава сега "едно се отнася към две"? Артист има две ръце, едно се отнася към две. Какво ще бъде третото? Публиката, която слуша. Колкото по-хубаво свириш, толкова и резултат – трите, публиката, ще дойде повече, повече пари ще дойдат. Това отношение 1:2:3 какъв знак ще бъде? Плюс.

Сега второто отношение – имате инженер, който свършил-не досвършил, разбира-не доразбира, ангажират го да направи една къща. Той направи така, че след няколко дена къщата се събори. Пет е парите, които ще му дадат. Три е инженерът, който не знае да работи. Какво ще бъде отношението? Няма да му платят. Значи всичката тази енергия отива напразно. Може да има и друго обяснение. За да се изправи, имате една величина

плюс и друга минус. Това може да отнесете към нашата работа. Ставате сутрин – вие сте като цигулар, който свири на цигулка. Друга сутрин ставате и мязате на този инженер – свършил-не довършил. Сега, не всякога негативните състояния свършват със загуба. Пасивно състояние е състоянието на почивка, събиране на енергия. Само човек, който е пасивен, той мисли. Следователно 1 и 2 са положителни величини. След като мине това състояние, този цигулар ще се измени. Второто положение – ще бъде пасивен.

Значи всякога идеята във вашия ум ще бъде такава. Тогава може да замените. Често употребявате горе-долу, качва се-слиза по върхове, по планини. Казвате, горе-долу довършихме тази работа. Но за да се довърши една работа, ние казваме, че правата линия е като поле. Правата линия подразбира, че между две съществува има отношение. Ние на земята трябва да бъдем едно поле, да разбираме хоризонталното положение. Но правата линия може да бъде и перпендикулярна. За правата линия – дали е в хоризонтално положение, или перпендикулярно, няма пренятствие.

Човек, който върви по правата линия, каквато мъчнотия и да срещне, той лесно разрешава. Тази разумна частица, която се движи по правата линия в природата, природата навсякъде е поставила празнини, навсякъде не пуца. Природата е затворила за глупавите хора всичките врати, пък за умните хора всичките врати са отворени. Умният човек, като погледне на природата, вижда, че всичките врати са отворени. Обаче, ако глупавият човек погледне, ще види, че природата е надупчена, навсякъде има дупки. Казват, че между частиците на природата имало празно пространство, врати. Между две частици има врати. Това е отношение в природата. Две частици, който има, имат отношение в природата, туй отношение се туря квадрат.

Следователно ние имаме този знак, то са крилата на птиците. Силата на птиците е в техните криле.

Птица, която няма криле, тя изгубва своята сила като птица. Птицата може да ходи там, дето млекопитаещите не може да ходят.

Сега да пренесем. Човек със своята мисъл може повече да минава, отколкото със своите чувства. Чувствата, това е състояние на млекопитаещите. Щом ти чувстваш, ти си млекопитаещо. Аз разбирам чувстването в неговата най-долна проява. А при мисълта вече имате състоянието на една птица. Та казвам, ще се повръщате, щом във вашия ум седи възможността на птицата, на нейните криле, че тя може да преодолее мъчнотиите, понеже криле има и понеже материята, в която птиците се движат, е по-рядка, няма това съпротивление. И там има съпротивление, но по-лесно се преобладава. Когато за млекопитаещите има по-големи мъчнотици.

Казвам, когато разумният човек ходи и борава със своя ум, мяза на птиците, мъчнотиите в живота се премахват по такъв начин. Сега вие може да поставите въпроса, може ли да се премахнат. Може ли аз да успея в тази работа? Ако питате, какво ще добиете? Може да питате така: по музика ще свършите ли? Ами в Царството Божие ще влезете ли? През целия си живот здрав ще бъдете ли? Богат ще бъдете ли? С питане богат може ли да станете? Този въпрос от основата е разрешен. Кой баща и коя майка, които имат дете, че не искат син им да има всичките дарби, които те имат?

Следователно, ако сме в един разумен свят, Бог, който ни е пратил, който ни е дал живот, той има всичкото желание да имаме онова, което той има. Следователно, щом поставим въпроса, дали може да отричаш онази реалност, която е в тебе. Щом ти грешаш, ти отричаш живота. Казвам, много има да страдаш, много има да пати твоята глава. Защо питаш? Казва: "Не трябва ли да питам?" Много глупаво питаш, тъй не се пита. Казва: "Не съм ли аз човек?" Че кой отрича,

че ти си човек. Покажи твоята човещина. Казва: "Не съм ли човек?" Покажи твоята човещина в какво седи. Трябва да мисля. Покажи твоята мисъл. Казва: "Ама аз не трябва ли да бъда свободен?" Че кой отрича твоята свобода? Щом имаш известни желания, ти сам ставаш роб на тях. Ти създаваш началото на твоего робство. Щом имаш желания, ти създаваш оковите на твоего робство, тогава и окръжаващата среда ще те впримчи. Източните народи, които са разбирали този закон, казват: отхвърли всяко желание. Отхвърли всяко желание, което ограничава твоята свобода. Има желания, които ограничават, желания, които не вървят паралелно с човешкия ум. Има и мисли, които не вървят паралелно с желанията. Отхвърли и едните, и другите. Нещата вървят паралелно къде? Само при разумния живот има паралелни линии. Дето животът не е паралелен, има пресичане.

Сега има една задача да разрешиш. Щом се пресичат линиите, това показва вече, че има човешко упование, има ред спънки. Сега за нас не е въпросът да нямаме спънки и мъчнотии в живота. Мъчнотиите са създадени заради нас. Всеки, който заплел конците, трябва да ги отплете. Казвате, че някоя задача е мъчна за разрешаване. Ония професори, които създават задачите, за тях са много лесни. Природата, когато създава света, нашата земя, то било изграчка, едно забавление, но за нас с хиляди години ние с всичката философия не може да разрешим какво означава. Малко работи поставила на земята, но това, което го е поставила, го е поставила намясто като възпитателно средство за нас, малките деца на земята. Ние, в степенята в която се намираме, много малки деца сме. Че много малки деца сте. Всичкият ви капитал, с който разполагате, се мени.

Капиталът, който не се мени, то е вашият мозък. Вие разполагате с един и половина килограм материя, която не се мени. То е всичкото ви богатство.

Това ще разберете. Единственото, което не се мени и остава постоянно организирано, то е мозъкът. След смъртта душата седи при главата, да извади мозъка. Докато не го извади, не си заминава. Без всичко друго може, но без мозък не може. Тя го носи със себе си. Мъчи се с години, докато го превърне. Искате да превърнете вашата къща в какво? В пари. Онзи в какво превръща розовите листа, при хиляди розови листа превръща в един килограм масло розово. Аз казвам, че може да носи при хиляди килограма. Как? В есенция.

Сега някои от вас питат, като умрете, какво ще правите. Ще идете при главата си, ще се мъчите да вземете мозъка със себе си. Ако може да превърнете този капитал, ще вървите. Ако не можете, нито една крачка не може да идете напред. Сега ще кажете: дали това е вярно? То е глупав въпрос. Защото аз може да попитам това, което говоря, вярно ли е. Аз го казвам, това е вторият глупав въпрос. Всички неща, за които може да говоря разумно в света, са Божествени. Нищо повече. Защото моят мозък, това е капиталът. Де седи душата? Тя не е извън. Тя работи и се проявява в мозъка. Дотолкоз, доколкото мозъкът е организиран, дотолкоз, доколкото тялото е организирано, дотолкоз се проявява и тя. То е резултат на човешката душа. Ако разбираш душата, ще разбереш и резултата. Ако не разбираш душата, не може да разбереш и резултата. По един или по друг начин. Погрешката у мнозина е, че те отделят тялото от душата. Как може да отделиш силата от материята? Силата, за да може да се прояви, непременно трябва да има вещество, за да се създаде известна форма. Форма е потребна, за да се прояви силата.

Следователно материята, това е един капитал необработен. В нея има едно качество, което се отличава. Материята никога не може да излъжеш. Тя подир тебе никога не идва. Казва, ако можеш да ме носиш, тя идва; ако не ме носиш, не идвам. Тя да се влюби в чо-

века, че да тича по него, не прави. Дето я оставиш, там седи, не се мърда, казва: ако ме вземеш, ще дойда. Като я носиш на гърба, е голяма аристократка.. ще ѝ дадеш да яде. Тя сама не взима. Ако ѝ дадеш в устата, казва : "Ще ям." После ще отвориш, ще затвориш, тъй ще я храниш, както българите хранят пуяците. Сега ще попитате това вярно ли е. Туй именно показва, че материята в природата не се губи, не се изменя. Не може да стане злоупотреба. Всеки може да носи толкоз от материята, колкото сила има.

Следователно силата е необходима, за да може с тази материя да се използва и да се образува едно тяло, за да може да се прояви Божественото, да се прояви енергията. Понеже думата "сила" не подразбира първичната сила. В английски език и другите езици казват "енергия". Англичаните имат "форс". Ние нямаме дума за енергия. Енергия значи това разумното, което работи, а силата е вече интензивността, с която в даден случай енергията се проявява. Пък енергия значи ро-гът, количеството на тази разумна сила, която е готова за проявление. Може да определим още, че форс е кинетическата, другата е потенциалното. Това е моментален напор. Този взрив е опасен, ако съпротивлението е малко. Една граната може да се пръсне, но ако стените са толкоз дебели, толкоз яки, че се запазват. Веществото, което се превръща в кинетическо, може да се пръсне и да ви пръсне главата. Тогава вече имате един снаряд напълнен. Той само търси да дойде една външна сила, едно малко спречкване и става взрив. Има нещо, което при първия случай не се пръснало, но при втори случай трябва да бъдеш внимателен.

Сега да ви приведа моята мисъл, ясна да стане. Минаваш покрай някой брат, обичаш да правиш шеги. Казваш: "Малко будала ми се виждаш днес." Минаваш покрай него, шегуваш се. Той се подпуши, но понеже те обича, нищо не ти казва. Не си прави илюзии, че тази енергия така ще остане. Ще избухне. Ако втори път

минеш и кажеш, ще ти плати с лихвите. Ще ти каже: "Не съм по-бугала от тебе." Веднага ще каже: "Как? Не съм по-бугала от тебе." Значи ти си дъа пъти по-бугала. Или може да кажеш някому: "Ти си голям светия станал." Подигравателно може да кажеш.

Та казвам, тия малките думи в живота, пък даже може да не кажеш, може да погледнеш човека само по някой начин и да произведеш силно впечатление. Защото нашите движения ни издават. Ний по тях четем. Казва: "Криво ме погледна." Какво е туй кривото гледане? Може ли да опишете какво е това кривото гледане. Геометрически как ще го направите, как ще преведете кривото гледане? "Ама – казва – той зле ме посрещна." Може ли да опишете това лошото посрещане? Линиите на лошото посрещане какви са? Но ако има една фотография, тия движения, които човек прави, на лицето не може да ги снее. Има известни движения, които са толкоз бързи, не се схващат. Направи една гримаса, едно движение на очите, веднага произведе такова впечатление, че ти седиш като на тръне. Лицето забелязва това. Какво ще забележи? Някаква проява в очите или някакво мръдване. Казва: "Забелязах на устата едно движение." Едно малко подухване с фотографията не може да го схванеш.

Казвам, трябва да преведете, трябва да наблюдавате себе си и вие може да намерите тия черти. Сега може да вземете едно огледало или представете си, че дойде едно лице, което никак не обичате. Изненадайте себе си, кажете: днес имам да посрещна еди-кого си. Ще забележите, че в лицето ще стане една конвулсия, която е извън вашата воля. Вие ще направите една гримаса в този момент и сам няма да се харесате. Вземете същото огледало и представете си, че дойде едно лице, към което имате обич, уважение. Ще направите известни движения и вие сам ще се харесате. Хубави, красиви движения ще направите. И туй ще стане вън от вашата воля, вън от Божественото естество.

Всякога в нас има две състояния, които постоянно варират, които хората не познават. Като ни каже някой нещо, опровергава волята ни, опровергава мислите ни, ние изкривим устата си, после кажем: това не трябваше да направя. Някой път индусите с часове сеят и контролират, някои цял живот употребяват да контролират своите движения, и пак остават неконтролирани. Сега много пъти светии изживяват цял живот, без да постигнат това, което желаят. Всички вие имате опитността, някоя година сте живели, харесвате се, но дойде втората година, подплъзнете, казвате – отиде. Отиде, изгуби се. Какво отиде? Какво изгуби? Аз не виждам нищо да си изгубил. Казва, подплъзнах се. Има подплъзване. Човек може да изгуби нещо. При това подплъзване става прекръстосване на връзките, които са в природата. Като се прекъснат връзките, взима време, докато се свържат. Стане зетресение, прекъсне се, изгуби се водата. Съедини се. Пак дойде водата.

По някой път и нашите извори на душата поради нашите прегрешения се прекъсват. В Божествения свят се изгубват ония течения в живота. Тогава онова, което трябва да расте и да се развива в нас, няма условия. Всеки един от нас трябва да възстанови първите връзки, които съществуват. Връзките на съвременния живот не са така свързани. Те са отношения да знаем всякога как да решим. Като дойде радостта, какво трябва да правиш? Като дойде скръбта, какво трябва да правиш?

Сега запример в Писанието те казват тъй: прости му. Но то е за философите. Че тя е философска работа. Може да прощава един светия, един философ. За него е лесна работа. Но онзи, който няма това знание, как ще прости? Възможно ли е? Възможно е. То е една задача. Трябва да знаеш как да простиш. После в Писанието казва, че Бог ще заличи всичките грехове и няма да ги понесе вече. Бог може да го направи, знае да

заличи и да не помете вече. Но често ние, като слушахме един проповедник, казваме: "Аз го зная едно време какъв беше. Хиляда лева ми изяде." Питам, защо ще казвам, че ми изял хиляда лева? Какво ще спечеля да повтарям старото? Да забъркаме старата каша, нищо не се печели. Не поменавай старите грехове, които си правил на младини. Но кажи: много добър човек бях, много играх, но не знаех как да играя. Пях, но не знаех как да пея. Сега това е за умните. Сегашните християни казват, че човек плаче. Какво означава плачът? Плачът винаги означава слабост. Когато човек не знае какво да прави, плаче. Плачът е една органическа слабост, недоимък. Като потекаш слезите, казва: гано има някой да помогне, да му помогне в тази слабост. Това е истината. И в животните е същото. И най-видните хора поне веднъж в живота си заплакват. И те усещат слабост.

Казвам сега, в истинския живот трябва превръщане, дълбоко разбиране на ония състояния, които той има. И човек най-първо трябва да се установи в мисълта си, че той живее в един разумен свят. Туй дали го разбирате, или не, то е друг въпрос, но вие ще разглеждате това като една аксиома в математиката. Няма да доказваш, но като аксиома ще го приемеш, че светът е разумен. Как е разумен? То е аксиома. Този разумният свят е пълен с разумни същества. Тъй ще турш. Оттам ще започнеш. Ние най-първо поставяме, че светът не е разумен и се стараем от този неразумния свят да го направим разумен. Тя е работа непостижима. После хората умират. Защо умират? След като платиш дълга си, той трябва да умре. Че как? Онзи, който има да взима, той те държи жив в неговия ум. Обаче, щом платиш, той те забравя, ти трябва да умреш. Казва: "Аз умрях заради него." Казвам, много добре, че си умрял. Казва: "Живея." Казвам, ще има да плащаш.

Писанието казва, че за света трябва да умрем. Значи ще ликвидираш със света, и тогава ще започнеш

да живееш с Бога. Ако за стария живот ние не може да умрем и да ликвидираме с него, за новия не може да живеем. Ние още не сме разбрали дълбокия смисъл на Писанието, ония вътрешни думи, които са вложени. Казвам, пророците, които са живели по Бога, те са разбирали. Сега нали вие мислите, че пророците са били хора по-прости от вас. Пророците, които са вложили тия неща, те са разбирали. Вие мислите, че те не разбират, казвате, че те са умрели. Ами, ако ви кажа, че тия пророци и сега са в света пророци. Вие мислите, че те веднъж са се явили и ги няма повече. Хората, които са били пророци, и сега са пророци, те и сега пророчестват. Не е прост човек пророкът. Той не си оставя дължността. За да може тия пророци да говорят, да разбират Божествения език, те не са били прости хора, те са имали разбиране на природата. После, да могат да изтърпяват това голямо противоречие, което съществувало в техните времена, те са били хора гиганти.

Сега това е по отношение на мисълта. Ние никога не трябва да казваме, че хората, които са живели преди нас, не са били толкоз учени, нито пък онези, които ще живеят подир нас, ще бъдат по-умни. То е криво схващане. Може светът да мисли така. Ние туряме като максима: светът е разумен. Нищо повече. Ние не туряме, че в миналото бил такъв, и за в бъдеще ще бъде такъв. Светът сам по себе си е абсолютно разумен. Онези, които живеят в света, са абсолютно разумни. Следователно включваме всичко в света. Ще вложим в душата си мисълта, че разумното, трябва да се изучават пътищата, чрез които може да се постигне този разумния живот.

Сега, ако ви дадат една тема за щастливия живот, как ще представите? Може да опишеш и туй, и онуй. По какво се отличава богатият от сиромаха? По какво се отличава здравият от болния? Че здравият човек може да направи каквото каже. Болния не може да го накараш да извърши някаква работа. Щом му кажеш, казва: "Ще

ме извиниш. Краката не ме държат, сърцето, главата, ръцете не държат. Толкоз лекари не можаха да ме оздравят." Здравият, щом му кажеш, веднага казва: "На драго сърце." Богатият, щом искаш нещо, дава. Сиромашът се огъва, казва: "Ще ме извиниш."

Питам, онзи, който иска помощ от болния, какъв е? Онзи, който търси пари от бедния, какъв е? Пари ще търсиш от богатия. Работа ще търсиш от здравия, а почивка от болния. Ако искаш да починеш, болен стани. Ако искаш да работиш в света, богат стани. Вие казвате, здравият човек да работи, да се мъчи. Не. Мъчи се сиромашът. Богатият не се мъчи. Вие ще преведете, че богатият се мъчи в ада. Той там беше беден. В оня свят Лазар не беше беден, там Лазар имаше. Богатият нищо нямаше и като влезе в ада, засъхна гърлото му. Беден е, пари няма да плати, казва: "Тази работа не може да стане." Всякога под думата "беден" човек все разбира грешен човек. Грешният човек е беден, човек, който не е изпълнил духовните закони.

Трябва да се стремите да бъдете богати. Сега, някои в миналото са произвели сиромашията в култ с една користолюбива цел. Проповядвали са сиромашията, да оставят богатството, да ядат и да пият. Вие казвате: подарете, че вие да имате на онзи свят. Но сиромашията не е признак, че човек в другия свят може да бъде богат. Често казваме, че богатият не може да влезе в Царството Божие. Нищите духом е съвсем друго. Но разумните сиромаси ще влязат. Но глупавите сиромаси и глупавите богати няма да влязат.

Сега всичките тия разсъждения вие ще оставите и ще се качите на вашите минарета, ще започнете старата песен. Сега да попеем малко.

Онези, които свършват по музика, колкото са към края, нали трябва да пеят по-хубаво. Вие музика учите. Не зная по кой път вървите. Правило е в музиката – като ви попитам може ли да пеете, казвате: "Не може да пея." Това не е разумно. Ще кажете: "Уча се да пея."

Защото аз ви казвам, вие, като идете в Царството Божие, ще излязат ангели и ще ви питат знаете ли да пеете. Аз може да ви кажа, че ако идете до вратата на Царството Божие, ангелите ще излязат и ще кажат: "Изпейте една песен." Ако не знаете, ще се върнете, да свършите. Аз ви казвам, че онзи, който не може да пее, ще го върнат назад. Не само свети Петър, но и като влезете в рая, ще дойде свети Петър, ще каже: "Как пеете?"

Сега прозаичните хора в света не обичат да им пеят. В Америка има едни певци негри, те имат особена психология. Те избират богатите милиардери, застават пред вратата със своята физхармоника, че като започнат, онзи богат американец не може да спи. Излезе, хвърли десет цента. Един цент е около един лев и четиридесет стотинки. Този продължава. Някой път ги заставят да хвърлят по три-четири долара, и чак тогава сгъват физхармониката. Че и вие в онзи свят трябва да пеете, че свети Петър да каже: "Пуснете го." Всеки ден трябва да се упражнявате по малко да пеете. Аз зная, мнозина се стесняват, стесняват се от другите.

Изпейте "Ти съзнавай, ти люби! Нева санзу." В тази песен трябва да вземе участие и умът, и сърцето, и волята. Вие трябва да чувствате.

"Отче наш"

*Тридесет и осма лекция
на Общия окултен клас
8 май 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

Беседата е издавана под заглавие "Аксиома на живота".

АБСОЛЮТНА РЕАЛНОСТ

Размишление върху истината

"Истината ще ви направи свободни." Ще ви направи какво?

В света има две разбирания. Има едно абсолютно разбиране, а другото е относително. Има една абсолютна възможност, има и друга възможност, относителна.

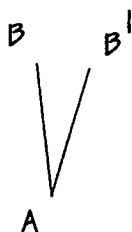
Сега стихът "Истината ще ви направи свободни". Може да носиш едни стари грехи, прекроени. Например някое дете, майка му прекроила грехи. Носил ги е баща му, дядо му, и сега детето ги носи. Но това дете може да носи същевременно и нови грехи. Някой ще каже, безразлично е дали са стари, или нови.

Може да имате стари вярвания, а може да имате и съвършено нови. Онзи, който каже, безразлично е, той не разбира самата истина.

Аз мога да приведа и друг пример. Ако баща ти пил вода от едно шише, и тази вода е останала от двайсет години, и ти пиеш от нея, питам, ще има ли тази вода същата хранителност, както когато баща ти е пил от нея? Няма да има. Тази вода е вече нечиста. Ти ще пиеш вода направо от извора.

Та казвам, истината е онова отношение, което всички хора имат към Първичната причина.

АВ, това е радиус. В радиуса има само една възможност. Като излезеш вън от Бога, ти имаш само

една възможност, да намериш истината. Първата причина, или Бог, ти дава само една възможност, да познаеш истината.

Значи Бог е положил само една възможност в тебе – да познаеш истината.

Защо Бог е създал света? За да живееш. А за да живееш, трябва да бъдеш свободен, защото без свобода животът не може да се прояви. А свободата е необходима, защото без свобода любовта не може да се прояви. И ако някой иска да живее без свобода, да придобие любовта, няма да може, защото тя тогава ще му причини най-големите страдания, понеже любовта в ограничение не живее, а живее в абсолютна свобода. И ако в твоя ум има противоречива мисъл, всяка една противоречива мисъл е едно вътрешно ограничение, любовта не може да я има.

Следователно, ако ти искаш да наложиш твоео ограничение на Бога, значи Бог да се подчини на твоите щения. Тогава ти ще се намериш в противоречие. Ти ще влезеш в стълкновение със себе си. Когато две тела влязат в стълкновение едно с друго, побеждава тялото, което е по-голямо. Ако се сблъскат един трен и един автомобил, кое от двете ще се повреди повече? Тренът ще усети само едно малко сътресение, а автомобилът ще стане цял на каша.

Казвам, имате само една възможност да познаете истината. Но трябва да знаете, че в света не сте само вие. От туй положение, от А, излизат радиусът В и В¹. Този радиус има отношение към две точки – към центъра и към периферията. Вие трябва да познаете истината в крайните предели на двата радиуса. Тогава между В и В¹ се образува друго отношение, понеже и двете съществата търсят истината.

Следователно, каквото е отношението на **A** към **B**, такова трябва да бъде отношението на **B** към **B¹**. Отношенията трябва да бъдат същите.

$$B : A = B^1 : A$$

$$B : B^1 = B^1 : B$$

Да възлюбим Господа, то значи да възлюбим ближния си, защото Господ живее в ближния ти. Това е правото отношение. Защото, ако ти знаеш как да любиш ближните, и те ще знаят как да възлюбят тебе, както трябва. Ако ти не знаеш да любиш ближния, и другите няма да знаят как да обичат тебе.

Тогава аз казвам, ти трябва да обичаш Бога, за да те обича и Бог.

Сега иде друго едно възражение. Вие ще кажете: "Не може ли без обич?" Може. Тогава ще дойдем до положението на прочутия Паганини, когото попитали: "Може ли да свириш на три струни?" "Мога." "Можеш ли да свириш на две струни?" "Мога." Тогава го попитали: "Може ли да свириш на една струна?" "Мога." Обаче на този концерт той не се явил. Това значи квадратна глупост. Това значи, единицата не дава отчет за постъпките си. Ама светът не може ли другояче да бъде построен? При сегашните условия не може.

Любовта може да се прояви само по един начин, и той е абсолютен. В природата между Бога и тебе има само една възможност, да го обичаш. Щом в тебе се зароди желание да бъдеш като Бога, то е вече една относителна истина, или то е отношение към другите същества. За да бъдеш като Бога, трябва други същества да имат отношение към тебе. Да бъдеш като Бога, то не е отношение, както **A:B**. Едно отношение е да обичаш Бога и Бог да те обича. Тогава и Бог има едно отношение към нас, да ни обича, и ние имаме едно отношение към Бога, да го обичаме.

Тогава под това абсолютно разбиране ние ще имаме едно пълно разбиране на любовта, ще знаем какво е любовта. Щом ти имаш едно отношение към Бога, тогава другояче ще разбираш света и всичко, което е в света. Пък ако влезеш в много отношения с Бога, тогава ще се изменят всички служби.

Ако имаш само едно отношение към Бога, ако те питат защо трябва да служиш на Бога, ще кажеш: "Защото го обичам." "Защо трябва да страдаш за Бога?" "Защото го обичам." "Защо трябва да умра?" "Защото го обичам." "Защо трябва да се родя?" "Защото го обичам."

Следователно ще превърнеш всичките отношения, и тогава всяко нещо, което влезе в любовта, ще се уясни. В любовта всички отношения, загуби, страдания, лишения, раждания, каквито неща дойдат, ще се изяснят.

И тогава, в закона на мъдростта, противоречията имат друг смисъл. Защото, ако дадете на едно дете един инструмент, една цигулка, то ще бута клечките, докато ги развали. Онзи, който не знае да нагласява струните, да не бута клечките, защото, щом бутате клечките, и не знаете да свирите, ще разгласите цигулка.

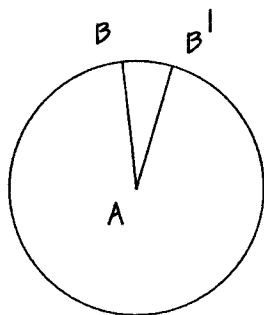
Аз съм слушал такива свирци. Вземете той лъка и няма той никакво отношение към света, а свиря ли, свиря. Казвам, тия струни не са нагласени за него. Казва: "Право ли свира аз?" Казвам: "Не."

Сами трябва да нагласите вашите струни. Ако вие разгласите вашия живот и започнете да свирите, какво ще излезе? Отношението на струните, които имате, отношението на вашия ум и сърце, трябва да има пълно отношение към самите вас.

Вие ще ме попитате: "Защо аз трябва да любя ближния си?" Понеже аз имам отношение към Бога, а Бог живее в моя ближен. Следователно аз трябва да любя ближния си. Защо трябва да ме обичат ближни-

ме? Понеже Бог има отношение към мене, и този ближен има отношение към Бога. Той трябва да има туй абсолютно отношение, първото, да обича Бога. И аз трябва да възстановя първото отношение. Тогава той ще обича и мене. Не проявиш ли ти туй абсолютно отношение, ти си на кривия път.

Що е кривата линия, или що е кръгът? Ние определяме една вътрешна истина за кръга. Има и друго определение. Нали всичките радиуси в кръга имат еднакви отношения към центъра, имат еднакви дължини. Следователно всички радиуси имат еднакви отношения, еднаква възможност към центъра. Щом един радиус стане с каквато и да е мяр-

ка по-дълъг или по-къс, веднага се изменя отношението между тази първоначална хармония, вмъкват се вече две отношения. Значи всичките същества в кръга трябва да имат едно отношение към центъра.

Тогава, кривата линия е направена от безброй прави линии, които имат еднакви отношения към центъра и по една възможност имат всичките. Когато ние се отнасяме до Бога, тъй както разбираме, или щом имаш известно противоречие, ти ще знаеш, че имаш повече от едно отношение – две, три, четири, пет. Ти ще премахнеш тия отношения в душата си.

Да допуснем, вие имате едно противоречие, гладен сте. Вие си предполагате, казвате: "Ако аз не ям, ще умра." Питам, защо полагаш туй "ако аз не ям, ще умра"? Кой ти е казал да не ядеш? В природата съществува само едно запрещение: от дървото на познаване добро и зло няма да ядеш. Значи едно запрещение съществува от Бога, няма да грешиш. Другото: няма да лъжеш, няма да грешиш, нищо повече.

Не туряйте много работи. "Ама аз искам да бъда много добър." Не казвай: "Аз искам да бъда много добър." Това не е правилно отношение. Едно отношение има: ще любя Бога. Него тури в душата и с него се разрешават всички въпроси. Това е първото отношение, което трябва да имаш, към Бога. Любов към Бога е първото право отношение към Бога, В:А. Второто отношение, вторият закон, седи в периферията, В:В¹. Защото всяко същество, което се намира в периферията, има първо отношение към Бога, към центъра. Понеже това същество излиза от Бога, то има отношение към него. Вторият закон: аз трябва да обичам ближния, понеже Бог живее в него, и той трябва да обича мене, понеже Бог живее в мене. Аз имам едно отношение праволинейно към Бога, а второто отношение – криволинейно, към ближния.

Ще знаете това: абсолютно отношение към Бога! В отношението към Бога има само една – абсолютна, възможност, да го обичаме, а всички други отношения, които имаме, са отношения към всички същества, които са излезли от Бога. Окръжността значи отношенията на всички същества, които са излезли от Бога.

Значи имаме две отношения – едно абсолютно, към Първичната причина, а друго, относително, към съществата, които са излезли от Бога. С тях ще разрешим втория закон, ще го приложим.

Та казвам, като държите тази мисъл в ума, вие ще се избавите от онова вътрешно изкушение, което имате помежду си. Вие казвате тъй: "Спрямо мен едикои си не постъпва право." Защо не постъпва право? Вие сте искали от него пари, и той не ви е дал. Казвате за него: "Той не е християнин." Но и вие не сте постъпили според закона. Ако вие първо сте държали отношението си към Бога, право да знае Бог, че ти имаш нужда от пари, второто отношение – като идеш при твоя ближен, който има също отношение към Бога,

непременно той ще ти даде пари. Онзи, който те обича, не може да не те нахрани.

Тогава, по закона на любовта, ако идеш в някоя къща, какво трябва да ти дадат? Трябва да идеш с някоя торба ли? Не, ти ще вземеш само твоята естествена торбичка. Тя е твоят стомах. И като седнеш да ядеш, ще вземеш, каквото можеш да туриш в тази твоя торбичка. Като станеш, нищо няма да вземеш в торбата. Онзи, който те обича, може след ден, два, три, да ти изпрати кошничка, пак за твоята торбичка. Но речеш ли ти да туряш в другата торбичка, ти си извършил престъпление.

Аз питам, всички вършите това презрешение. Като се наядете, вземете за едн-коя си сестра или за вашите близки. Не, тия сестри да дойдат тук. "Ама аз да занеса малко хлябец." Може тя да каже: "Защо не взе за мене по-голямо парченце?" Ето, тя опорочи. Не, те нямат нужда от това парче. Или може да каже тази сестра: "Взела, донесла ми едно парченце нафора. Залъгва ме тя." Щом се допусне едно такова малко опущение, любовта вече се опорочава. Или да допуснем другото положение. Казвате: "Той ме погледна някак странно." Чудна работа, странно погледнал.

Има един правилен поглед в света, той е погледът на любовта. А всички други погледи, това са отклонения от Божественото. Ако не е този първичен поглед на любовта, значи имаме отклонения от правата мисъл, неразбиране е това. Или можем да кажем, $B:B^2$ и $B:B^1$ нямат взаимни отношения. А като кажем, че нямат отношения, тази любов, първичната, не съществува между тях. А щом не съществува любовта...

В любовта съществуват много възможности. Да кажем, дойде един човек, който е много жаген. Ако в тебе има един извор, тебе нищо не ти коства да му гадеш една чаша вода. И този човек жадният през целия си живот ще помни тази вода. Ще каже: "Веднъж ми дадох една чаша вода, не мога да я забравя." Няма

да напълниш с билници, с години да има да пие. Така правят ония същества, които нямат любов.

В любовта има възможности. Да кажем, едно същество от слънцето всеки ден може да иде да пие вода от някой извор на земята, никакви препятствия няма. Нему ще вземе осем минути разходка. Вие даже от къщи да идете, вие взимате повече. Тъй щото десет пъти може да дойде. По осем минути, осемдесет минути, един час и двайсет минути. Каква загуба има, ако дойде и пие десет пъти? Казвате: "Ама толкоз място пътува ли се." Мястото с голяма бързина не важи. При слабото движение, дето бързината е малко, там трябва с години да пътуваш, за да постигнеш целта си. Може да чакаш цяла година. Но ако пътуваш през пространството хиляди години, няма никаква философия в живота.

Казвам сега, който влезе в този път, изкушенията ще дойдат в света. Вие казвате: "Не искам да страдам." Може съвършено да изключим страданията. Как? Като обичате Бога. Любовта изключва всяко страдание. Казва "Аз не искам да се плаша." Любовта, като влезе в сърцето на човека, изключва всеки страх. Казва: "Аз не искам да мразя." Щом имаш любов, няма да мразиш. "Аз искам да говоря право." Като дойде любовта, всичко може да правиш. Казва: "Как да добием любовта?" Този въпрос не го задавай. Защото, това същество, което излязло от А, любовта, е с тебе. Ти само ще я проявиш.

После, другият въпрос – колко трябва да го обичам. Любовта с аршин не се мери. Щом дойде едно същество, което аз обичам, аз имам един стол, казвам: "Заповядай." Ти ако седиш или аз като седя, е все едно. Щом аз не го обичам, ще седна, ще погледам, той ще стои. Щом го обичам, ще му дам стола да седне и ще се разговаряме. Каква мъчнотия има да му дадеш стола си? Те са прости работи. Имаш хляб, ще му дадеш хляба си. Имаш пари, ще му дадеш парите си. Колко пари

може да носи? Там в касата имам хиляди английски лири, като му дам десет английски, ще осиромашея ли? Когато се прояви Божественото в нас, ние забогатяваме. Щом не проявим Божественото, осиромашаваме. За да бъде човек богат, трябва да прояви Божественото начало.

Сега вие отричате, казвате: "Дали аз имам Божествено начало? Дали Бог живее в мене?" След това иде друго съмнение: "Дали този човек, който ни говори, дали в него живее Бог? Дали той ни говори истината?" Хубаво, според вашите разсъждения не трябва да се даде съблазън. Според вашето гледище по-велик човек от Христа нямаше. Казвате, че е Син Божи, че е Бог. Съгласен съм.

Питам тогава, защо Христос допусна да има един ученик, който го предаде. Той внесе съблазън. Той, ако беше умен, този престъпник, този вагабонтин, трябваше ли да го допусне да му стане ученик? Ще кажете: "Той не познава хората." Ако беше толкоз умен, защо го допусна, и не само го допусна, но и го прави касиер, да носи парите и да обира, да лъже, да го предаде. После другото изкушение, другата съблазън. Ако този човек беше пратен от Бога, можеше ли да го хванат те. Тази работа е бамбашка. То са ред разсъждения.

Христос доказваше нещата по обратен път. Казва: "Вие може да ме разпнете, но онзи, който ме е пратил, ще ме оживи." Следователно вие най-първо ще се съблазните в мен, после ще повярвате. Най-първо, ще се разочаровате, после ще се очаровате.

Казвам, вие не се спъвайте сега. Някои от вас казват: "Дали Учителят нас ни говори истината?" Щом питате, вие знаете истината повече от мене. Една възможност има в света, щом кажеш истината, искаш да имаш едно абсолютно отношение към Бога. Да нямате никакво ограничение.

Любовта трябва да се прояви във всичките свои проявления без никакво ограничение. Щом в душата

съществува едно недоволство, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и страдаш, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и си недоволен, ти си ограничен. Щом обичаш някого, и ти трябва да го учиш как трябва да те обича, то е ограничение. Остане ли някого да учиш как да те обича, то е ограничение. Онзи, който те обича, трябва да бъде съвършен. Синът може да обича баща си, понеже от него излиза, от един умен баща. Може да обича разумното.

Бог ни обича, понеже ние сме негови разумни синове. Ние ще го обичаме, понеже като него няма. Бог ни обича, понеже като нас няма. Казва: "Как ще ни обича Бог?" Не може Бог да не обича това, което излязло от него, това е една велика истина в света. Обаче, щом аз изменя своите отношения към Бога и другите, аз турям препятствие на онази любов, която излиза. То е неговата истина. Туй от вашия ум ще го премахнете, от себе си.

Ще кажеш някому: "Аз вече реших да вървя в правия път." Нищо не си решил. Ти, когато си решил нещо, само на себе си ще го кажеш. Едно отношение към Бога, но за хората няма да казваш: "Аз обичам Бога." Как обичаш Този Бог? Щом обичаш Бога, ти два хляба имаш в торбата си, дай ми единия. "Но аз имам жена, деца, трябва ми за децата." Казвам, нямаш никаква любов. Твоите деца или аз сме едно и също нещо. Щом ти имаш любов към децата си повече, отколкото към другите хора, ти нямаш отношение към Бога. То са вече човешки отношения.

Сега то е едно разбиране. Ако аз дойда и ви изпитвам, то е една непочтена длъжност. Може да ви изпитва само Бог. Всеки друг човек, който дойде да ви изпитва въвн от Бога, той е лукав дух, лукав човек, който и да е той. Бог може да ме изпитва дали имам любов към него, но щом дойде друг да ме изпитва дали имам любов към Бога, то е от лукаваго.

Дяволът ме пита: "Ти защо любиш Бога?" Казвам на дявола: "Ти защо излезе от Бога?" Той ми казва:

"Друго не може ли да обичаш?" Аз му отговарям: "Когато ти любиш Бога, тъй както аз го обичам, аз мога да любя и друго. Когато ти не любиш Бога, тъй както аз го любя, аз не мога да любя друго." То е абсолютно отношение.

Щом се занимаваш с дявола, той ще те оплете. Сега ние няма да се спираме повече върху това. Туй същество, което ме е отклонило от Бога, е доста интелигентно същество. Аз зная причините, де се е спънало то. Защото казва: "Той не устоява на истината. В своето първично отношение той не устоява на истината, тури ограничение в любовта си." Следователно се зараждат много отношения, дойде вече относителната реалност.

Една мярка е изразена в нещата, то е абсолютната реалност. Имаш една мярка да разрешиш. Щом по много начини може да разрешиш един и същ въпрос, той спада към относителната реалност. В относителната реалност мерките са други. В първичната реалност отивам в една фамилия, човек, който не е женен, няма деца. Това са моите първи отношения към него. Във второто отношение този човек има деца. Значи този човек не ме обича, той има друго отношение към мене. Тогава, за да се сдобря с него, ще гледам да направя добро на неговите деца. То е относителна реалност. Детето се дави някъде, аз ще го избавя. След това ще съставя мнение, че аз съм му направил добро, той ще ми каже своето отношение към мене. Не че веднага се постига целта, но аз правя добро на неговото дете, спасявам го. То е относителна реалност.

Да любим Бога, то е абсолютна реалност. Онзи, който върви по този закон, няма никакво изключение в живота, върви от светлина в светлина. Онзи, който върви по относителната реалност, неговият живот е от светлина в светлина и от тъмнина в тъмнина, от светлина в тъмнина и от тъмнина в светлина. Постоянно има такива фази, които се сменят. Всеки има

тази опитност. Обичате някого, после казвате: "Мен ми изстудя от сърцето."

Писанието казва: "Понеже ти си напуснал първата любов, първото отношение, понеже си напуснал първата любов, дошъл си до относителната реалност, изстудя сърцето ти, затова и аз ще постъпя така. С каквато мярка мериш, ще ти се възмери." То е относителната реалност, относителното разбиране на нещата.

Защо ти са грехите на един умрял човек да ги носиш. Ти с тия грехи на умрелия човек не може да харесаш. Постоянно тия грехи, това платно казва: "Аз ще се разболея, аз ще умра." Не ти трябва тия грехи. По-добре ходи гол, ще бъдеш по-щастлив. Ще си туриш платно на срамотните места, да ги закриеш. По-добре ходи гол, отколкото да бъдеш обленен с чужди грехи.

Дрехата трябва да бъде чиста, да е излязла от природата. Ако взимаме някой път от овцете тяхната вълна, овцете имат отлични мисли. Една овца няма никаква злоба, доволна е. Тя е благодарна на Бога, благодари, че колят грехата. Ти като направиш една греха от вълна, аз харесвам тия вълнените грехи, ще носиш качества на овцата. Ако ти направиш една греха от козината на вълка, носили ли сте вие грехи от козината на вълка?

Някой път съвременните дами носят на врата си лисичи кожи, вълчи кожи, котешки кожи. Тази жена, която носи лисичата кожа, тя дава нейния ум, ти непременно ще се заразиш от тия похвати. Когато носиш котешките кожи, ще се заразиш от котешките похвати. Сега, когато носиш кожите на обувката си от тия млекопитаещите животни, на волове, биволи, те са спасителни. Вълкът в своята кожа оставил своята проказа. Ти ще се заразиш от тази проказа.

Та ще носиш грехи от лен и от памук, отлични грехи са. Да носиш от вълчи кожи, от мечи кожи, то е... За цяр по някой път може да имаш някоя мечка кожа или вълча кожа постлана, но постоянно да стоиш на

меча кожа, ти ще придобиеш интелигентността на мечката. Мечката е много интелигентна. Ти ще придобиеш едно качество от кожата на мечката на непримиримост. Мечката е най-непримирима от всичките животни. Всички звероукротители, които са обидили една мечка, много злопаметна е, много отмъстителна. Но направеното добро на нея не го забравя. Ако на някоя мечка извадиш трън от крака, тя ще те помни, гето и да те срещне, ще ти направи една услуга.

Мене ми разправяха един пример за една мечка някъде из Юндола. Вдигнала крак, върви към един гърварин. Той се уплашил, но хваща лапата и вижда един трън. Изважда го, намазва го с малко масло, туря превръзка. Тя го хванала и го тегли да тръгне след нея. Той върви. Довела го до едно голямо гърво, там имало голям кошер, да извади от меда за възнаграждение за услугата.

Сега ще имате тази философия. Не спадайте към ония заблуждения. Нервите, които имаме в себе си, те се предават и на другите хора. Човек трябва да бъде постоянно внимателен в живота. Ако четеш един списател, избери най-добрия. Не избирай списател, който допуска всичко, който казва: "Може да се живее по много начини." По един начин може да се живее, по Божествената любов може да се живее.

Всичките разочарования, нещастия, падания, които сега имаме, се дължат на многото начини. Във вашия ум не искам да остане мисълта, как ще се спаси светът. Този въпрос, той е разрешен. Бог, който има отношение към всичките, той ще спаси света. Трябва абсолютно спасение. Обаче всеки един от нас разработва нашето спасение, като се повърне към Първичната причина.

Казвате: "Трябва ли да обичам Христа?" Христос казва: "Отец живее в мене и аз живея в него." Щом Отец живее в Христа, аз обичам Христа. Ама не съм го виждал. Кое е виждането? Обикновените хора не разбират Христа. Те разбират Христа по време, кога-

то той се явил преди две хиляди години. Че Христос днес живее по-добре в света. Той се е повече установил оттогава. Тогава той е живял като гостенин, а сега има вила, направена за него, цял палат, ходи, излиза. Тогава се оплаквал, че няма къде глава да подслони, обаче сега има къде да си подслони главата.

Къде е Христос? Вие имате отношението на А към В. Вие ще кажете някой път, да ме надхитрите. Първото отношение. Вие се намирате в тъмнина, и ако ви представя да идете при Христа, да видите неговия палат, вие ще кажете: "Дали това беше една реалност?" И после ще се забатачите и ще се откажете. Щом изменим отношенията към Христа, реалността се губи.

Та когато в света се изгуби любовта, ние сме изгубили първото отношение към Бога. Сега всички, като знаете тази истина, а тази истина вие знаете, сама тя е турена във вас. Има една абсолютна истина, вложена в човека, да любиш Бога. Това е първото, да любиш Бога, да ходиш в пътя на мъдростта. Това е една възможност за тебе. Има само една възможност, да ходиш в пътя на истината.

Сега, в този ред на разсъждения вие се намирате в едно противоречие. Вас ви се струва, ако обичате Бога, вие ще се ограничите. Там е всичката лъжа. Ако обичате Бога, вие ще имате най-свободните отношения към хората. Чистата вода не опетнява никого, а нечистата опетнява всекиго.

Сега да ви преведа. Вие не ме разбирате, седите и казвате, не разбирате тази работа. Сега да ви направя моята мисъл ясна, веднага ще се засмеете. Вие сте роден сиромас, сираче, тласкан тук и там, бос, гологлав, обременен. Това е човешкият живот. Едното отношение на Бога кое е? Аз, човекът, виждам това сираче и веднага казвам: "Ела с мене." Отивам в магазина, казвам: "Дайте му най-хубавите дрехи." Съблича то старите. "И обуца, и шапка." След това взимам това дете, завеждам го в гостилницата. Казвам: "Дай-

те му най-хубавото ядене." После завеждам го въкъщи, давам му най-хубавата стая. Пращам го в училище, давам му всичко, което неговата душа желае.

Питам сега, туй поне разбирате, че това е животът. Когато Бог ни възлюби, той ще ни даде всичко, а когато ние разлюбим Бога, ще загубим всичко. Аз турям, тъй е истината. Когато Бог ни възлюби, ще придобием всичко, а когато ние разлюбим Бога, ще изгубим всичко.

Ще кажете: "Може ли човек да разлюби Бога?" Може. Ами че ти си дошъл талантилив. Бог ти е дал ум, сърце, отлично тяло. Гениален си. Искат от тебе да направят цар или министър. Ти заемеш поста и забравиш Бога, и един ден ще направиш достатъчно глупости в света. Тогава всички онези, които ти управляваш, ще се опълчат против тебе, ще те изгонят, ще те детронират и ти ще изгубиш всичко. А пък другото положение, ти ще имаш солта в себе си, хората ще те обичат. Където минеш, ти ще носиш благословение в себе си, защото Бог е вътре.

Та сега ще знаете. Когато Бог ви залюби, вие ще имате всичко, а когато вие разлюбите Бога, ще изгубите всичко. Туй запомнете като едно правило. Аз няма да ви кажа, че Бог ви люби. Христос е казал: "Сам си Отец ви люби, защото повярвахте, че аз от Бога излязох, и вие повярвахте, че Бог живее в мене." Това е любовта.

Аз вярвам, че Бог живее вътре в човека. "Ама той е лош човек." Казвам, привидно този човек е лош, обича го Бог. Има хора, които привидно са лоши. Първото нещо, вие искате да имате всичко, но докато не се изменят вътрешните отношения, да станете силни, да проявите любов към Бога, вие няма да получите това, което желаете, ще бъдете слаби всякога. А когато Бог живее и се весели във вас, вие ще бъдете силни. Когато залюбите Бога, вие ще имате разбиране. Там, дето има любов, всякога се слуша. Онзи, в когото

Бог живее, той изслушва всеки едного. Когато ти обичаш, всякога ще го слушаш.

Защо обичате да гледате слънцето или природата? Защо обичаме природата? Понеже от нея иде животът, всичкото благо е там. Тя всякога е отворила обятията си, а вие я ограничавате. Тя казва: "Ти ще вървиш в този път и в тази планина, и в тази долина." Навсякъде може да ходиш. А хората, щом дойдат, турят презграда. Щом дойдеш до Бога, той казва: "Навсякъде може да ходиш." А щом дойдеш до хората, те те ограничават.

Когато ние говорим да се не убиват хората, ние разбираме да спазваме правилното отношение, да пазим кардиналния въпрос, безсмъртието на човека. А след туй ще дойдем до относителната реалност, понеже в нея живеем. Относителната реалност се разбира, ако дойдем да живеем в абсолютната реалност. Ако първата не е, не може да се проявим. Ако ние първата не знаем, ще се явят най-големите страдания. И спящ ще се родиш, и ще се осакатиш, че после този умрял, онзи умрял, докато най-после човек изгуби смисъла на живота, отдели се и си замине от живота, без да е разрешил задачата, защо трябва да живее.

И Писанието, като сравнява абсолютната реалност, казва: "Не любете света." Защото любовта към света е относителна реалност, а любовта към Бога е абсолютна реалност.

Значи имате, най-първо, абсолютна реалност, обич към Бога, и като дойде Бог във вас, понеже Бог възлюби света, той ще ви запознае със света. Не ходете да се запознавате със света без Бога. Същият закон е и в дома. Като влезеш в един дом, искаш да се запознаеш с някои от членовете на семейството. Като влезеш в дома, ти ще намериш, най-първо, който е господар на дома. Ако ти се запознаеш с жената на един дом без мъжа или със синовете на един дом без бащата и майката, не си на прав път. Ще влезеш по правия път:

бащата, майката, сестрата, братът. Или обратното трябва да стане. Братът и сестрата трябва да те доведат в семейството, че да бъдеш ти един от почетните членове. Ако някой иска да се запознае с тебе, аз ще го запозная с бащата, с майката, с брата и със сестрата. Щом той познава тях, познава и мене. Щом не познава тях, не познава и мене.

И тогава ние туряме един закон. Онзи, който няма същите отношения към Бога, които аз имам, аз не мога да го обичам, не мога да имам отношение към него. Математически не мога да имам отношения. Щом той няма отношение към Бога, той не може да има отношение към мене. Щом ти нямаш отношение към Бога, ти нямаш отношение към мене. А щом имаш отношение към Бога, неизбежно ще имаш отношение към мене.

Или казано, щом имаш любов към Бога, ще имаш и към мене. А щом нямаш любов към Бога, няма да имаш и към мене. Щом имаш любов към Бога, ще имаш живот в себе си. А щом съм жив, това показва, че имам любов към Бога. Щом животът съществува, може да имам отношение към Бога.

В живота ние може да си услужваме. В умствения свят ние може да си услужваме, понеже аз може да изучавам известно положение в света от едно гледище, от друго. После това, което съм придобил, може да споделя с тебе, и което ти си придобил, може да споделиш с мене. На този закон почива обществото. Един пише, друг обработва земята, някой е общар, един е на нивата. Всички хора обменят своя труд, понеже всички имат отношение един към друг. Следователно, колкото отношенията са по-правилни към Бога, толкова и обществото е по-право.

Та казвам сега, вътрешните отношения, които имате, да не може никой да ги наруши. Това е да пазите първото отношение, любов към Бога.

Вие казвате сега тъй: "Като си заминете Учителят, какво ще стане с нас?" Това е неразбиране, вие никога

не поставяйте това. Аз не може да замина никъде. Вие имате отношение към Бога, първото нещо. След това второто отношение. Щом нашите отношения към Бога са верни, и отношенията един към друг ще бъдат верни. Аз, като си замина за другия свят, ще ви правя по-голямо добро. А ако нямам отношение, ще ви правя по-голямо зло. Вие сте чудни. Или ще ме обичаш, или ще ме мразиш. Индиферентен не може да бъдеш. Затуй съществуват две сили в относителната реалност – или ще ме обичаш, или ще ме мразиш. Щом влезеш в абсолютното, законът се изменя, а щом си в относителното, ти ще попаднеш в тия полюси.

Затуй да ви обясня един друг закон. Аз ви казвам, на земята неизбежна е любовта, неизбежна е омразата. И двете са неизбежни. Затуй този закон не го разрешавайте. Ти казвай: "Аз искам да обичам." А другия въпрос оставете любовта да разреши. Не казвай: "Аз искам да мразя." Остави това любовта да разреши. Ти кажи положително: "Аз искам да обичам." А за другия въпрос мълчи.

Да ви преведа това, да ме разберете. Когато дяволът спи и ти дойдеш при него, не го събуждай. Знаеш какво казва българинът, когато овцата иде при вълка, когато той спи. Да не го пита: "Ти овчарско куче ли си?" Той ще стане и ще я изяде. Когато Господ приспи дявола, благодари на Бога и не го пита кой е. Когато дяволът спи, не го пита нищо, а като влезеш в кошарата, с някоя тръба може да го гледаш. Не го събуждай, понеже той, като се събуди, и без това ще знае, че ти си минал оттам. Той ще каже: "Как спях аз тогава, когато той мина! Аз трябваше да го изям."

Сега аз зная, вие сте от тези умните, които постоянно събуждате дявола. Поне моята опитност е такава от двайсет години. Постоянно казвате на дявола: "Какво правиш ти?" Казвам, върви си, не философствай, остави, нека спи дяволът. Защото, щом стане той, ти ще създадеш зло на себе си. Или казано другояче, не

събуждай злото в тебе. По някой път дяволът спи в човека. Не го събуждай, не го развързвай. Той е вързан, не го пушай. Щом го пуснеш, ти ще създадеш зло на себе си.

Това са максими, които съществуват. Вие мислите, като влезете в новото учение, дяволът не съществува. Много учени има, които казват, микроби не съществуват, но микроби пак съществуват. Дойде чумата, задигне човека. Това са малки същества, от които човек умира. Ти не вярваш, че съществуват, а при това хората умират. Ти казваш: "Господ го направи." Не е Господ. Тия малки бубонически същества го умориха, а не го умори Господ.

Сега туй е само за онези от вас, които разбират, то не е за всинца ви. Туй определение не е за всички. Онзи, който може да разбере, за него е. Който не може да разбере, ще си ходи по старото учение. Защото има стари песни на нови гласове. Те са боядисани, че минават като нови. Не, ние сме ликвидирали със старите грехи и със старите песни. Всичко у нас трябва да бъде ново.

Ако някой от вас е недоволен от живота си, да пази първите отношения, любов към Бога, и моментално ще се възстанови мирът ви. Бог е, който царува навсякъде, той е първичното отношение. Върви само към Бога и като вървиш към него, дяволът ще остане отвън, няма да те безпокои. Като излезеш от Бога, Бог ще ти каже кой път да хванеш. То ще бъде, както Ирод каза на онези мъдреци: "Идете, поздравете Христа, и пак се върнете към мене. И аз искам да го поздравя." Но ангелът им каза да се не връщат по този път, да минат по друг път. Вие, като идете при Бога, ще минете през царството на дявола и той ще ви каже: "Върнете се при мен и аз да уда." Но вие ще се върнете по съвсем друг път. Господ ви казва: "Няма да се върнете по стария път, ще минете през друг път." Ето истина, която трябва да носите в душата си.

"Нева санзу" ще изпеем, کوٲٲو може да пеят. Другите да слушат.

Изпейте "Ти съзнавай, ти люби", превода от "Нева санзу".

Колкото един свят е по-висок, толкова в музиката има едно вътрешно затишие. Щом вътре има един малък дисонанс, ти не може да пееш. Хубавите песни са ония, при които човек има един установен мир в душата си. Защото всяка една песен не може да се пее по терк. Обикновените песни в света, това е едно механическо пеене, те са за деца. Но ако един опитен човек изпее една песен, има грамадна разлика, има нещо, което той внася ново в песента. Истинският певец внася нещо ново в песента. Има желание и другите да станат музикални, да няма противоречие. "Ама как може това да бъде?"

Ще се научите да пеете. Някой път аз вземам поверни тонове от цигулката. Някой път има положения, когато цигулката не може да вземе. Някой път има положения, където цигулката пее по-хубаво и по-вярно от мене. И едното, и другото става. Но има един закон, който съществува, че аз може да вложа двойника си вътре, и тогава тия струни трептят вън и вътре, аз прониквам цигулката си.

Когато вие пеете, трябва да вложите душата си, да дойде в ларинкса ви. А вие седите и казвате: "Без пеене не може ли?" Без пеене може, и без мислене може, и без много желаня може, без всичко може. Нали е по-хубаво някой от вас да може да вземе три октави по-високо от цигулката.

Има много начини за пеене: по-високо, по-тихо, по-силно. Три начина има. Когато кажа "ти съзнавай" и когато кажа "ти люби", да съзнавам и да любя. Щом не може да любя, каква песен е това? Ти, като пееш, да знаеш, че говориш истината. "Ти съзнавай"... и да съзнаваш. "Ти люби"... и да любиш. А когато кажа: "Ти съзнавай и люби Бога", а не любя, значи песента не

върви правилно. А истинският певец е, който преживява нещата, както са.

Пък има и друго нещо. Аз не искам да ви пея някой път, защото, ако пееш една песен на любовта на хора, които нямат любов, те се опорочават. Защото изведнъж вие имате една представа, казвате: "Едн-кой си певец е знаменит, отлично пее." Помнете едно, човек, който пее с пари, не е певец и човек, който свири с пари, не е музикант, нищо повече. Той може да е техник, може да има всичкото изкуство, но той не е певец, не е музикант. То е относително. На онзи музикант ще му дадат сто хиляди лева и той ще пее или ще свири. Като свири той на хората, те трябва да го обикнат и с обичта си да го възнаградят. Че му дали стотина лева за билет, това не е плащане. Но всеки един, като излезе, да каже: "Свириха ми." И никога да не забравиш туй, което си слушал, и като си спомниш за тази музика, да се въодушеви сърцето ти.

Някой път артистите свирят и пеят хубаво, защото публиката ги разбира повече. Щом не ги разбира публиката, ти ще изпъдиш певеца. Той ще си вземе цигулката и ще си замине.

Та сега от вас би било желателно да се научите да пеете, понеже ще идете в небето, а на райската врата ще ви накарат да изпеете "Ти съзнавай, ти люби", от което ще зависи дали ще влезете в Царството Божие, или не.

Да кажем, баща ви е осъден на смърт и такава е нареждането на царя: от това, как ще изпееш "Ти съзнавай, ти люби", ще зависи да освободят баща ти или не. Значи от вашето пеене ще зависи животът на баща ви. Питам, как ще пеете. Ще пеете с всичката си гуша. Ако освободят баща ви, показва, че вие сте пели хубаво. Ако не освободят баща ви, не сте пели хубаво.

Аз турям въпроса тъй. Когато аз пея, моето състояние трябва да се измени съвършено. Неразположен съм духом, осъден е в мене някой на смъртно наказание.

Да изпея една песен, разбирам, аз сам да съм доволен от себе си. Освободен е той. Всеки, като пее, трябва, най-първо, да е доволен сам от себе си. После друго, ако някой пее, вслушвайте се в него, вземете и вие участие.

Аз забелязвам една слабост у вас. Вие не може да търпите някой, като пее. Като запее някой, казвате: "Остави го, той е от нашите." Аз да ви кажа. Всеки, който пее, не е от вашите. Всеки, който люби, не е от вашите. А всеки, който мрази, е от вашите. Всеки, който не пее, е от вашите. Че вие не сте такива певци. По-близо до истината е този, който може да пее. Той е от вашите. Той може да има нашите идеи, но певци ни трябва нас.

Запример да изкарам някой от вас да пее, вие ще се стесните. Аз ви влизам в положението. Най-първо, средата не е музикална. Ако трябва една да пее, вие ще кажете: "Все тя ли да пее, все нейния глас ли да слушаме." И тя веднага ще се сгуши.

По отношение на относителното пеене вие сте отлични певци. Но по отношение на абсолютното пеене вътрешно трябва да има израз. За да се пее с душа, всички хора трябва да бъдат на един ум. Без любов не може да пеете. Любовта, това е изразът на пеенето. Душата пее. Щом кажеш: "Ама аз съм остарял", то е относително. Млад или стар, аз трябва да пея. Щом някой каже: "Аз не съм богат", то е относително. Дето няма любов, има старост. Дето има любов, няма сиромашия. Дето няма любов, има сиромашия. Дето има любов, няма болест. Дето няма любов, има болест. Тъй седи истината.

Сега в моя ум искам да не остане, че вие нямате отношение към Бога. Ние преди всичко трябва да познаем Първичната причина. Туй, което е скрито в нас от Бога, то ще остане. Когато влезе Божественият дух, той ще развие дарбите у нас. И трябва да се намери един човек, който ще събуди Божественото в нас. И той е Учителят. Учител е, който може да събуди

Божественото в нас. Слънцето е, което може да събуди всичките семенца в земята. То е, което ще ви даде живот. А Учителят, той е само един дух, който излиза от Бога. Той е единственият Учител, който може да събуди Божественото у хората. А този дух си има своите носители в света, работници, чрез които работи в целия свят.

Туй, което тия музиканти вършат в света, ние не се нуждаем от пеенето в света. Ние не се нуждаем и от пеенето на птиците. То е за тях, то е за природата. Ние се възхищаваме от птиците, но ние си имаме свое пеене. Ние не пеем като славеите, нито като гроздовите, нито като чучулигите. Нашето пеене е особено. Но като влезем сутрин, като пеят птиците, и ние ще пеем. И ние, като речем да пеем, ще се хармонизира нашето пеене с птиците. Сутрин като пеят птиците, то е Божествено. Слушаме цял един хор – и пеенето на птиците, и мученето тъй съвпада, че има цяла една музика.

Та казвам, ако ние влезем в Божественото, туй противоречие, което съществува в темперамента ви, в мислите ви, в желанията ви, всеки по своему мисли, с Първото начало ще се хармонизираме.

Вие може да пеете, както искате, но щом дойдем до Първото начало, веднага отношението ни ще се измени. Ще минем от едно състояние в друго.

"Отче наш"

*Тридесет и девета лекция
на Общия окултен клас
16 май 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

БИТИЕ И ОТКРОВЕНИЕ

"Добрата молитва"

Размишление върху живата светлина

"Ти създавай, ти люби"

Тема: "Първият подтик на живота"

Всяка проявена дейност има свое начало. Нещата имат начало и край. Значи началото на една свещена книга, Библията, почва с: "В начало Бог създаде небето и земята." Краят е Откровението.

Питам сега, ако някой от вас прочете от единия до другия край Библията, какво ще разбере? Началото е по-разбрано, в края няма нищо да разбере. Краят е толкова фигуративен, ще намери коне, волове.

Та казвам, всеки един живот има начало. При създаването на един живот, то е началото. Щом дойдеш до края, то е Откровението. Краят е откровението на живота. Какво се открива? Защото, след като започне едно начало, да кажем, на едно престъпление, защото и престъплението си има свое начало, обмисляне на идеята да откраднеш, да се осигуриш. Замисляш го, извършваш го. Сега, откровението е откритието на твоеото престъпление. Какво ще стане? Затвор. Тъй щото откровението става при откритието на престъплението.

Човек пак по друг начин започва, да извърши едно добро дело, което пак си има начало. Какъв ще бъде краят? Представете си един прост пример. Аз ще пред-

ставя един идеен момък, свършил четири факултета. Влюбва се в една красива мома, царска дъщеря. Той си мечтае с идеалите на Месечината, създава си един свят, подобен на Месечината и Слънцето. Той украсява момата с разнo облекло, обмисля работите в ума си, но един ден работата излезе другояче. В тази красива мома се влюбват пет-шест души, тичат отподир, и в него се заражда една тревога. Питам сега, какво е откровението на този момък. За него откровението е, че той започва да се съмнява в нея. След като дойде съмнението, изчезне идейният живот. Питам, туй откровение какво допринесе на този момък.

Да направим едно сравнение. Вие казвате: "Ние ги знаем тия работи." Вземете една проста истина: $1/4$, $2/4$, $3/4$, $4/4$. Сега, какво се подразбира под думата една четвърт? Едно цяло число, което е разделено на четири части и едната част е една четвърт. Но отде вземате една малка част? С каква система разделяте числото на четири части? Какво е мярката за една четвърт? Ние приемаме като аксиома, че имаме една определена мярка. Но ако ние попитаме каква е мярката на това деление? Една четвърт от ябълката, но с какво разделяме тази една четвърт? Ако е с раздвоение, най-първо, трябва да се претегли цялата ябълка. Но питам, онзи, който ще дели ябълката, ще може ли да я претегли толкова точно, щото всяка четвърт да е равна на другата? И по форма, и по тежест да бъдат равни. Ако вземете една ябълка, кой от вас ще я раздели? Всички знаете да ядете. Мислите ли, че като разделите тази ябълка, сте изпълнили своята длъжност тъй, както трябва?

Сега, положението е една четвърт. Как се е получило делението? Да допуснем, че в един дом един баща има четири деца. Най-първо, цялото, това е бащата. След туй иде майката, и тя е едно цяло. Но човекът, който е излязъл от Бога, и той е част, част е от Бога. Жената, която е излязла от човека, и тя е част от

човека. Следователно сама по себе си, като кажем "жена", тя не е цял човек, понеже е излязла от мъжа. Какво съставлява тя?

Казва, Господ взел реброто от мъжа и направил жената. Следователно човек сега има дванайсет чифта ребра. Значи по-рано човек имал тринайсет чифта ребра и като извадил две ребра – по едно от двете страни, останали дванайсет чифта. Значи жената е тринайсетият чифт. Затова там, дето влезе жената, започва едно нещастие. Вие сте чудни. Там, дето се яви жената, винаги започва едно нещастие. Вие я идеализирате, това-онова. Фатално число е тя. Фактически така е. Води дете, разболее се, умре. Ожени се, заради нея ще се скара с някой друг мъж. Фатално число е тя. Фактите са така.

Питам тогава, де е злото? Значи в самото начало желанието на Адама да си има другарка е било неестествено. Жената не е дошла навреме, не е създадена както трябва. Той казал: "Плът от плътта ми и кост от костта ми." Една жена, която мъжът оценява като "плът от плътта ми и кост от костта ми", какво искаш.

Сега пренесете. Те са временни схващания. С какво може да уподобите жената? Някой път уподобяват на любовта. Но една любов, която ражда раздори в света, каква любов е? Казва: "Трябва да се обичаме." Но щом се обичаме, веднага имаме раздори. Докато не се обичаме, нямаме раздори, но щом обичаме някого, веднага дойде раздорът.

Жената е любов. Любовта, за която ние говорим, аз наричам човешка любов. Има степени на любовта. Има лична любов, има семейна любов, има обществена любов, има народна любов, има човешка любов, има идейна любов, има и Божествена любов. В една човешка любов един от елементите е, че щом двама души се обикнат, те ще се скарат. Нищо повече. Щом искате двама души да се скарат, вие ги накарайте да се обичат.

Щом се скарат, значи обектът не е любовта. Любовта е само една възможност, почва, но има нещо друго, което произвежда скарването. И туй хората го кръщават с много имена. Има един елемент, който се явява в любовта, който скарва хората.

Запример този, който те обича, ти искаш да те обича повече. Колко повече? Желанието трябва да бъде точно определено, да го определиш с някаква величина. Казваш: "Трябва да ме обичаш." Колко?

Да кажем, имате единица любов. Имаме две единици любов, три единици любов, четири единици любов, пет, шест, седем, осем, девет, десет единици любов. Имаме цял един цикъл до десет. Питам, вие от вас опитвали ли сте единица любов каква сила има. Защото всяка една любов си има своя сила. Две единици любов каква сила имат? Кой от вас може да издържи две единици любов?

Единица любов, това е човекът. Две единици, това е жената. Три единици, това е синът. Четири единици, това е дъщерята. Пет единици, то е целият човек, семейството, обществото. Шест единици, това е народът. Тебе ако те обича един народ, иска да го храниш, знаеш какво главоболие ще бъде. Вие искате да ви обичат, но онези, които ви обичат, те искат нещо от тебе.

Когато обичаш една ябълка, за какво я обичаш? За нейното растене, за формата ѝ, но обичаш я за плодовете ѝ. Следователно, колкото по-хубави плодове ражда една ябълка, толкова по-разположен ще бъдете към нея с вашата любов. Щом престане да ражда, веднага вашето отношение се измени.

Добре тогава, кой е плодът, когато казваме, че гвама души се обичат? Кой трябва да бъде плодът? Казва: "Ти трябва да ме обичаш." За какво? Господ е казал ти да ме обичаш. Господ е казал аз да те обичам, но Господ е казал и ти да ме обичаш. Колкото е казал, че аз трябва да те обичам, толкова е казал, че и ти

трябва да ме обичаш. Следователно, ако ти изпълниш Божия закон, и аз ще го изпълня. Ако ти не изпълниш Божия закон, и аз няма да го изпълня. Който изпълнява Божия закон спрямо мене, и аз ще изпълня Божия закон спрямо него. Който не изпълнява Божия закон спрямо мене, и аз няма да изпълня Божия закон спрямо него.

Във вас има едно схващане, казвате: "Писанието казва, любете враговете." Ако аз изпълня закона да обичам врага, то аз ще го изпълня заради друг закон. Аз не може да любя врага. Аз изпълнявам този закон в ума си, понеже в ума си държа този закон, че аз заради Бога изпълнявам този закон. Но ако тази идея заради Бога изчезне от мене, аз не може да обичам своя неприятел. Обичам врага си не заради него, но заради Бога.

Питам тогава, когато се казва да любиш врага си, в какво седи тази любов? Казва Писанието: "Да любиш Господа с всичкото си сърце." Този закон не е обяснен. Какво значи да обичаш Бога със сърцето си? Казва, да обичаш Бога със сърцето си, с ума си, с душата си, с всичката си сила. Питам, един човек, който няма ясна представа за своята душа, как ще обича Бога с душата си? Как ще обича Бога със сърцето си, как ще обича Бога с ума си? Много идеи в нашия ум са така неопределени.

Представете си един човек, който изучава цигулка само така, на книга. Говори за цигулката, но никога цигулка, действителна цигулка, не е виждал, лък не е хващал. Ако накарат този човек да свири на книга на цигулката, каква музика ще изкара от книгата?

Идеите, които съвременните хора имат, са мъртви идеи. Мъртви идеи, от които нищо не излиза. Казваш "любов", но какво се подразбира под "любов"? Онзи, който ви обича, подразбира, че ще ви даде да ядете. Ще ви купи грехи, обуца, шапка. Ще ви каже сладка дума, ще ви даде целувка, ще ви даде вода да се умие. Питам, това любов ли е. Ако аз платя на един слуга 25 английски лири, той може да ми купи много по-хубави

обуша, отколкото вие, който ме обичате. Може да ми купи и по-хубави грехи, всичко по-хубаво може да ми направи. Той ще ме украси. Той, като му дам 25 английски, вода ще ми носи, краката ще ми умие и тъй нататък. Питам тогава, в какво седи различието в тази любов. Казва: "Аз по любов го направих."

После, когато се произнесе думата "любов", даже вашето сърце не трепва. Не само вашето, но и на всичките хора не трепва. Като се каже думата "любов", казват: "Оставете."

Питам, какви качества има любовта. Казвате: "Обич."

Питам сега, ако влезем в живота, де са ония думи, които имат съдържание. Трябва да се спрем на думи, които имат съдържание. Всяка дума, която има съдържание, тя е магическа дума. Дума, която е магическа, като я произнесеш, тя е като клечка кибрит, която, като граснеш, се запалва. Ако не се запалва, има някакво опорочаване в тази клечка. Така думите, които не пламват в ума ни или в нашето сърце, има нещо опорочено в самите думи.

Опорочаване има в музиката. Всички камертони не звучат еднакво. Мислите ли, че съвременните хора имат един камертон? Като съберете два камертона, единият звучи "ла", и другият звучи "ла", но двете "ла" не са еднакви, има известен дисонанс. Кои са начините да намерите камертона, който дава точното "ла"?

Има един закон в природата. Защото онзи първоначалният тон, който вземате в музиката, в разумния живот той е точно определен, онзи първият тон в света, с който започнало създаването на света, проявяването на живота. Първият живот, първият подтик на живота кой е? Имало един музикален тон. Когато се образувал този тон, най-първо, стремежът към живота се явил. Но когато дошъл животът, когато се е появил, имал свое начало. Тогава имаме първия тон.

Да допуснем сега, че започваме с "до". Началото може да бъде "до", краят "си". "Си" вече не е тон, но полутоние. Но горно "до", то не е крайно, то е начало. Следователно началото почва с едно цяло число, краят свършва с едно половин число. Всякога на края липсва нещо. Защо именно свършва с половин число, с полутоние? Има си разумни причини. Но как ние на земята ще обясняваме тия причини? Даже да ви обясня тази причина, не е интересна за вас.

Да кажем, че жената съставя половината от човека. Когато Господ създал човека, той придобил смисъл в себе си. Но когато извадил жената от него, той се обезсмислил, понеже всичкото сърце отишло в жената. Той останал половин човек. Щом Бог извадил жената от мъжа, той станал шашав. Като направил жената, и тя станала шашава. Знаете ли какво значи шашав? Раздвоил се, понеже започнал да гледа не на Бога, но гледал на жената. Отношенията му към Него са други сега и той станал шашав, изгубил сърцето си, останал в него умът. Вследствие на това човек се движи.

Мъжът сега е груб във всичките си прояви. Когато мъжът хване една жена, казва: "Ти трябва в мене да вярваш. Трябва да ме обичаш, да се наместиш там, откъдето си излязла. Отвън да не ходиш да те гледа светът." Той казва: "Друг мъж да не те вижда." Щом един мъж вземе една жена, затваря я вкъщи, казва: "Да не излизаш вън." Тя казва: "Аз такъв мъж, който ме затваря, не искам." Започва да бяга. Питам тогава, какво трябва да се прави. Това са сегашните моменти в живота.

Защо жената иска да бъде свободна? В какво седи свободата? Да излезе вън от къщи, това свобода ли е? Мислите ли, че една жена, която има отношение с една жена, е свободна? Мислите ли, че един мъж, който има отношение с един мъж, е свободен? Мислите ли, че един мъж, който има отношение с една жена, не е сво-

боден? Той, където и да ходи, все за жената мисли какво прави. В неговия ум няма нещо възвишено, благородно. Той е художник, създава картина. Ако има една фотография, да види каква е неговата гениалност, колко е смешна тя. И жената, като мисли, и тя е много гениална, отрицателни мисли само. Сегиз-тогиз ще създаде нещо, но пак ще дойдат отрицателните мисли.

Питам, при такова състояние на живота какво идеално положение може да създаде. Сега, ако в мъжа, в бащата, може да преодоляват такива мисли, и ако в жената, в майката, може да преодоляват такива мисли, питам, при този закон какви деца могат да се родят. При такива изопачени форми в умовете на бащата и майката, какви деца може да родят? Следователно дъщерите и синовете ще мязат точно на ролите, които бащата и майката създават в своя ум. Вследствие на това виждаме една вътрешна деформация или изопачаване във формата на мислите и чувствата на хората.

Някой човек не е на мястото си. Какво трябва да се направи?

Сега Христос, като дошъл на земята, казва, че човек трябва да се роди от вода и Дух, за да се оправят работите. Нечистите работи за да умиеш, трябва да ги прекараш през вода. Вие изваждате една ряпа. За да я пречистите, през вода ще я прекарате. Колцина от вас разбирате какво означава да се роди човек от вода и Дух? Най-после, като разсъждавате философски, казвате: "Животът е такъв, условията са такива... като се преродим... като умрем... друг път..." Втори път се преродите, пак кажете същото. Три пъти, четири пъти, нескончаемо пъти ще се прераждате, и все ще дойдете някога да разрешите този въпрос, какво трябва да се прави. Не че няма разрешение, има разрешение.

Следователно 4/4 какво правят? Правят едно цяло число. Но 4/4 може ли да съберете на едно място? Събират ли се четири четвъртини? Ако съберете, да кажем, едно и едно, и едно, и едно, правят четири. Да допуснем,

че това са четири четвъртинки от ябълка. Събирате четирите части. Но може ли, като съберете, като прилагате, да образувате туй единство, което преди разделението е съществувало? Значи при разделянето онзи, който делил, известна част при туй деление е изгубена. Известна сила е вече изгубена от ябълката. Следователно, като направите втория процес, този процес на събирането как ще го извършите? Вие, като съберете четирите четвъртинки, няма да имате тази ябълка. Ще имате $4/4$, но има нещо, което е изгубено.

Същият закон сега съществува, като съберете мъжа и жената. Нещо изгубено има. Понеже той е разделен, жената е извадена, има нещо изгубено, когато ги съберете. Туй изгубеното какво е? Събереш двама, събереш ги по всичките правила, но това не е истинското събиране. Има един елемент изгубен. Четири четвърти, но има един минус. Трябва сега един плюс отгоре.

Всякога ние започваме с един минус нашия живот. Сега тази идея и в религиозно отношение е пак същата. Дойдем да вярваме в Бога. Започваме много добре. Началото с "до" е много добре, но края със "си" свършваме, с полутоние. Започваме с "до", после пак дойдем до "си", със "си" свършваме. Започваме една обществена идея, всичките ни работи в света свършват със "си", с полутоние. Работата е, че никой от вас не е взел "ре". "До" донякъде пеете, и "си" пеете, но всичките тонове между "до" и "си" не ги познавате. "Ла" не познавате. Понеже тия тонове означават известни процеси на живота. Казва: "Аз зная "ми"." То е външна страна. "Ми" има идейна страна, "ре" има идейна страна на живота. Щом този тон няма идейна страна, ти не може да го пееш. Той трябва да бъде магически. Като го произнесеш в природата, трябва да покаже известни резултати, които съответстват на "ре". Има известни резултати, които съответстват на нещата.

Следователно хората на магията или тия агенти, или учителите, те всичко могат да направят. Защото,

когато един учител каже една дума, той говори музикално. Езикът сам по себе си е най-голяма музика. Музикално трябва да говори човекът. Тоновите трябва да имат тия модуляции вътре. Като произнесеш, да знаеш колко тона има. Всяка дума седи от по няколко тона.

От колко тона е думата "любов"? Ако вземете "люби", какъв тон ще бъде? Какъв тон може да бъде началото на любовта? В английски има един тон, една нота. Но тя не е английска дума. Сега, когато произнасяме една дума, ако произнасяме думата "любов", какво ще произведе? Ако се произнесе думата "люби", ти чувстваш едно приятно чувство. Но има един човек, когото ти не може да обичаш.

Какво ще произведе в тебе?

Ще вземеш две противоположности, за да имаш ясна представа за тона. Люби, да кажем, майка си, баща си. Ако ти каже: "Люби баща си", ти имаш

едно приятно чувстване. Ако ти каже: "Люби майка си", ти имаш едно приятно чувстване. "Люби братя си, сестра си", приятно ти е. Но ако ти каже: "Люби врага си", какво ще се зароди във вас?

ЛЮБИ

Да любиш братя си, то е. Да любиш врага си, то е откровение в живота. Да обичаш дома, това е начало на нещата. Да обичаш врага си, то е откровение, то е цяло откровение на живота. Ако вие може да изучите този враг, да го разберете, да го обичате, непременно вашата любов към дома ще бъде свършена. Ако обичате началото, ще обичате и края. Ако не обичате началото, не може да обичате и края.

Следователно, ако човек е начало, той трябва да разбира своето начало като начало. Не разбере ли своето начало, и себе си не може да разбере. Дето казват древните философи: "Познай себе си." Ако човек не познава себе си, той не може да познава и другите. Не може ли да познава началото на своя живот, той не

може да познава и какъв ще бъде краят. Защото началото на живота е мъжът, краят на живота е жената. Следователно жената е едно откровение. Когато някой иска да изучава Откровението, той трябва да изучава жената. Когато иска да изучава началото на нещата, трябва да изучава мъжа, мъжът е мярка. Ако нямаш мярка, мъжа, ти не може да разбереш и края.

Как започва създаването? Когато Господ създаде света, той го създаде за някого. Началото на нещата е човекът. Сега законът е, ако ти не може да разбереш появата на Бога вътре в твоето съзнание, ти, човекът, как ще разбереш появата на Бога в съзнанието на една жена?

Казвам, за някои от вас, които искате да се подвизавате, не трябва целия ден да мислите, но ще се спирате върху предмета, какво значи проява на Бога в нашето съзнание. Може, да кажем, проявата на Бога в душата, проявата на Бога в сърцето, в ума, но най-първо, представете си проявата на Бога в съзнанието. То е най-ясната мисъл. Степенята, до която сте достигнали, то е съзнанието. Оттам трябва да почнете да изучавате вашето сърце, вашия ум, дух. То е мярка.

Ако турите ума ви, нямате ясна представа за ума. Ако турите сърцето, нямате ясна представа за сърцето. Чувстването не е сърцето, то е проява на сърцето. Мисълта показва проявата на ума, но по самата мисъл ние не може да имаме ясна представа за ума. Но за съзнанието имаме ясна представа, туй, което властва в ума.

Има един момент, седиш в едно униние. Животът е безсмислен. Тъжен си, скръбен си, недоволен си от живота, ще се пръснеш. Иде ти да направиш едно престъпление. Дойде някъде, една малка светлина се явява и измени цялото твое състояние. Ти казваш: "Виж в битието, тази малката светлина измени цялото състояние." И ти вече имаш известен подтик да работиш. То е единицата мярка, с която трябва да мериш.

Ако сега дойде светлина, която е по-ярка, ако ти не изгасиш, и мене не ми трябва този голям огън, ако ти с тази малката светлина не може да оперираш, с голямата никак няма да можеш. Тази малката светлина е, която изменя цялото твое състояние. Онзи човек, който е бил в голямото нещастие, малката светлина като дойде, той е доволен, има надежда, отдалеч си видял тази малката светлина в тъмната нощ. Тази малката светлина има условия за тебе да се спасиш.

Спасителна е малката светлина. Ще вървиш към нея, докато дойдеш да видиш на какво мяза. Ще знаеш тази малката светлина на какво мяза, ще знаеш тази светлина какво представлява. Когато вие стигнете до мястото, ето каква ще бъде картината. В тази тъмната нощ на живота, след като вървите към тази малката светлина, ако не стане прекъсване на вашето съзнание, ето каква е картината, която може да опитате. След като вървите, криволичите, като се качвате и слизате, ще дойдете до една малка колибка, много хубава, направена шикозно, голяма, колкото един човек да живее. Ще забележите една малка масичка, една горяща свещ, отлично поставена. Един стар мъдрец с една бяла брада седи. Една отворена книга пред него, чете. Там, от другата страна, едно бюро. Той постоянно чете.

Ако ме попитате този мъдрец кого чака, той очаква вас. Наблюдава ви какво правите. Чете книгата на вашия живот, чете какво може да излезе. Той завършил своето развитие и мисли за вас. Казвате: "Какво ли мисли този мъдрец? Какво се е вгълбил?" Чете книгата на вашия живот, вгълбил се в тази карта, която сте вие. Вие, като дойдете до мъдреца, ще започнете да разглеждате свещта, каква е обстановката му, каква е колибата. Ще се заблудите от вашата обстановка.

Представете си, че вие се връщате от вашата опитност, имате известна идея в ума. Казвате: "Аз

има една опитност." Каква? "Имам една опитност." И започвате да разправяте. Започвате да разправяте някому, че сте видели този старец. Какво ще ви каже този-онзи? Да кажем, вие разправяте на вашата жена. Жена ви ще каже: "Не бъди такъв шашав, никакъв мъдрец не си видял, то са въображения в твоята глава. Никаква колиба, никаква свещ, ти си измислил това." Тогава какво ще бъде вашето състояние? Вие ще се раздвоите между жена си и мъдреца, дали сте го видели, или не. Най-първо, тя ще ви разтърси, ще започнете да се съмнявате. Тогава може да си кажете: "Може би това е илюзия в живота." Вие послушвате жена си.

Главното е в това, да победите. Сега да знаете, няма да разправяте на жена си, но ще се молите на Бога, Господ да създаде същите мъчения, каквито бяха в тебе, да се роди малко светлинка. Тя като тръгне, ще тръгнеш и ти подир нея, стъпка по стъпка. Тя като види мъдреца, като дойде, като види същото нещо, ти ще я попиташ: "Какво видя ти снощи?" После ще я оставиш свободна. После ще те изгледа, и ти може да кажеш. Тя ще каже: "Шашава работа." Най-първо, ще забележиш у жена си, тя като погледне, ще се поусмихне малко. Тя вече иска да ти каже: "Ти, ако си умен, ако може да ме разбираш, може да ти говоря. Но ако си същият, който зная..."

Една дума ще употребя, калпазанин. Само за мъже се употребява, за жени не може да я употребиш. Нехранимайко мъж може да бъде. Други думи има за жената: нескопосница. Мъжът е калпазанин, жената е нескопосница. Това са идейни неща. Когато мъжът не прави това, което подобава, турят тази дума за мъжа. Когато жената се занимава с празни работи, казват: "Нескопосница."

Колцина от вас сте имали тази книга? При този мъдрец ходили ли сте? Тепърва трябва да имате тази опитност. Вие ще имате една отлична гледка, ще се

замислите постепенно. Тази картина ще работи в ума ви. Като погледнете небето, ще започнете да разбирате, като погледнете цветовете, ще започнете да разбирате. Реките като текат, ще разбирате, хората като погледнете, ще разбирате. Ще имате едно друго разбиране. В душата ви ще се въздигне едно ново чувство.

Новото трябва да бъде като малка светлинка. Ако нямаш разположение, ужасно. Когато човек няма Божествено разположение, казва: "Нещо ти търсиш от нищо." Защо търсиш ти един човек? Да допуснем, че вие имате дългове. Всеки може да плати дълговете навреме. Но в света само един човек може да се намери, който да ви плати, както Бог изисква. Той ще ти плати, и това е плащане. Всеки друг, когато ти плати дълговете, ти два пъти ще плачеш: преди да ти ги плати, ще плачеш и като ти ги плати, пак ще плачеш.

Сега противоречието. Тази жена е сегашният ваш живот. Сегашният ваш живот е тази жена, за която сте се оженили. И няма нито един от вас, и млад да е, който да не е женен. Някой ще каже: "Аз не съм женен." Не, женен си. Малкото дете, като се роди, и то е оженено за живота. Втори път дето се женят, то е друг въпрос. Не, оженен си.

След туй, по-нататък като вървите в живота, като се оженият някои, остават бездетни. Някои родят едно дете, две-три, някои имат двайсет-трийсет деца. Хване те някое, казва: "Татко!" Когато имате много от тия деца, понеже ви е срам, казвате им: "Чакайте, стойте настрана!" Защото, ако ти се явиш на сцената, хората съвсем друго мнение ще имат за тебе. Ако детето е благородно дете, явиш се и казваш: "Това е мое дете. Аз имам идеал." Идеалът, това е твоето дете. Като погледне някой, казва: "Много добро е това дете."

Или казано в друг смисъл, ние сме оплетени в живота, но вече отношенията имаме с живота. Този живот работи в нас. Ако ние сега този живот, който Бог ни

дал, не го разбираме, как ще разберем великия смисъл, отношенията на Бога към нас. Ако живота, който Бог ни дал, не разбираме, как ще разберем Бога. Вие казвате тъй: "Аз съм благодарен на Бога." Но знаете ли какво нещо е благодарност? Може ли да опишете в една книга какво нещо е благодарност, да си благодарен, да имаш идейната благодарност?

Благодарен човек аз наричам този, когато гоиде онова чувство на благодарност в неговия живот, да няма вече никаква промяна, отрицателни положения, нищо да не е в състояние да измени неговите възгледи. Ако всичките страдания и мъчения не могат да изменят твоето отношение към Бога, мисълта ти, която имаш, ти имаш благодарност. Ти ще се разтърсваш, но ако при всичките разтърсвания твоето съзнание остава будно да се бориш, значи ти в душата си имаш благодарност.

Тогава този мъдрец, когото ти си видял, то е външната страна. Той ще ти пише нещо на твоята карта, той ще ти покаже пътя, по който може да намериш истината, да станеш свободен. Най-първо, този мъдрец е, който ще ви освободи. Когато в древността са говорили за онзи гордоевия възел, никой не е могъл да го развърже. Александър Велики го отсякъл. Не се разрешава с нож, възелът не е развързан. Да развържеш точно навреме, да няма вече нужда от връзка.

Всеки един човек е вързан в природата. Сега съществува една връзка, с която ние сме вързани. Тази връзка трябва да я развържем. Тогава ние ще бъдем свободни. Съществува една връзка, която ни свързва. Дотогава, докато отношенията ни не бъдат едно с природата, ние няма да бъдем свободни. Когато ние се освободим от тази връзка, нашите отношения ще бъдат други.

Сега на вас колкото и да ви разправам, онзи, който не е свободен, как ще се справи? И вие, както онзи турски ходжа, колкото и да му се казва да не пее високо, той все същото си знае. И вас ако ви взема и ви

заведа на небето, където са ангелите, вие ще кажете: "Я да се върнем пак при нашите долу."

Вие вземете един прост опит. Вземете една кокошка или вземете едно гълъбче, отхранете го и го пуснете. Щом туй гълъбче види своите, веднага отива при тях. Туй гълъбче по-добре се спогажда със своите, отколкото с тебе. Една кокошка ще иде при другите кокошки, едно агънце ще иде при другите агънца. Туй гълъбче ще седи при тебе, ако няма друго гълъбче. Но щом има друго гълъбче, ще напусне къщата ти.

По същия пример, ако Господ ви хване в своя дом, като намерите вратата отворена, хайде при гълъбчето. Но вие не сте разбрали смисъла на живота. Бог не иска да ви отдели от гълъбите.

Гълъбът е идейна форма. Обществото, това е идейна форма. Семейството, това е идейна форма. Личността, това е идейна форма. Жената е идейна форма, мъжът е идейна форма. Това са идейни форми, които трябва да се разбират. Тези форми трябва да се съчетаят. Ако не ги разбираш, целият процес на живота ще остане неразбран. Този Господ през целия живот ще мине като сянка. И най-после, казвате: "Такъв е животът." Не е такъв животът. Когато философът умира, знае какво нещо е животът. Когато светията заминава, знае какво нещо е животът. Но когато грешникът умира, той не знае какво нещо е животът.

Та казвам, тази новата светлина, която трябва да дойде в ума ви, тя трябва да преобрази всичко във вас. Не да го премахне, но да го преобрази. Аз съм говорил за изпарението, за филтрирането. Трябва да дойде един процес. Последното разрешение ще дойде, развързването на този възел. Вие трябва да бъдете абсолютно свободни. Ако вие не сте свободни, ще имате положението на гълъбчето. Като намерите вкъщи вратата отворена, ще излезете.

Путам, гълъбът, който има най-чистата форма, какво допринесъл в света? Той допринесъл, че всички

може да бъдем тъй чисти като гълъба. По отношение на храната по-чисто съществуване от гълъба няма. Идеино можем да бъдем тъй чисти.

Казвам, приложете в ума си, във вашата идея, приложете във вашите чувства да бъдете тъй чисти, както гълъбът към храната. Чист човек трябва да бъде в сърцето, никак да се не опетнява. Видиш нещо с ума си, да бъдеш тих и спокоен. Представете си, че убиват някой човек, ти да се усмихнеш. Онзи, който се усмихва, когато убиват някого, той има енергия да възстанови живота на този, когото убиват.

Виждам, няколко разбойници намушкват някого, убиват го. Аз отивам при убития, гледам, има четири рани и по четирите рани зная, че той е мъж. Като прочета раните, без да гледам образа, зная, че е мъж, защото само на един мъж може да забие четири рани. Една жена един разбойник колко пъти ще я мушне? Може да я мушне един път, два пъти, три пъти или пет, или седем пъти, но четири пъти няма да я мушне. И десет пъти може да я мушне. Когато един мъж бие жена си, той четири пъти няма да я удари. Може да я набие хубаво, двайсет пъти може да я удари, но четири никога, защото законът на мъжа е – четири пъти ще го ударят. Като го ударят четири пъти, повече не го бият. Ако мъжа го ударят повече пъти, той вече не е мъж, той е жена. Всякога, когото ударят четири пъти, мушнат четири пъти, той е мъж.

Питам сега, какво ще извадите? Това са факти. Знаеш какво значи един факт. Аз изнасям един факт. Ако в една къща има повече синове, бащата живее повече. Ако има повече дъщери, майката живее повече. Веднага тези, които ме слушат, ще проверят. Казва: "Вярно." Или някъде има изключения, намирам изключения. Всяка идея, която изнасям, може да се провери. Пък туй, което не може да се провери, то не е за нас. Донякъде вие вземате участие.

Сега туй, което ви говоря, четири рани може ли да си представите? Имате ли някого, когото да са дупчили четири пъти? Колко рани имаше Христос? Него заковаха на четири места. После, като гождоха и го мушнаха, той беше заминал. Като го мушнаха, казва: "Онзи, който излезе от тебе, трябва да влезе." Онзи, когото мушнаха в сърцето, казва: "Трябва да влезе някой вътре в тази рана." Евреите разбират туй, казват: "Ние, целият еврейски народ, трябва да гоидем, да запушим раната на Христа."

Значи жената, която първоначално Бог създаде, някога която излезе от човека, трябва да влезе вътре. Петата рана е на злото. Христа го забиха на четири места. Като гождоха, видяха, че е умрял, нанесоха Му още една рана, казват: "Още една рана трябва, за да бъде пълно." С пет рани, това е грешният човек. Той е лош човек. Най-първо, Христос умрял като праведник. Онзи, който го мушна, казва: "Умря заради греховете. Туй не трябваше да го правиш." И този го мушна през сърцето, петата рана. Петата рана е раната на греха.

Когато намериш някой човек с пет рани, той умрял за греховете на някого. Казвам, ако вземете да разсъждавате буквално, вие ще извадите една философия бамбашка. Христос, като гоиде на земята, той ще гоиде с раните. Те не са заздравели още, той ги носи на себе си. Те заздравяха, но белези има. Докато се спаси цялото човечество, той ще носи тия белези. Когато гоиде новата раса, тогава от неговите ръце ще изчезнат раните. Петте рани ще изчезнат и той ще бъде съвършен.

По някой път вие викаете Христа, казвате: "Ела, Учителю благий." Той погледне ръцете, погледне краката, поклати главата, казва: "Ще почакаме." Когато Бог заличи тия рани на неговите ръце и крака, той ще каже: "Доиде времето да сляза аз на земята." Като слезе на земята, като каже една дума, земята ще се запали и хората ще изгорят.

Какво означава този огън? Това е любовта, в която всичката нечистота, която смуцава хората, ще бъде изпоядена. Всички лоши мисли и чувства ще изчезнат, всичко ще изчезне. Ще останат само идейните хора, ще започнат нов, идеен, живот. Туй, което сегашните хора наричат идейното, новото, което иде, то е новата философия. Животът ще придобие друг смисъл.

Казвам, така вие ще разрешите въпроса. Онези от вас, които сте готови, ще разберете. Които не сте готови, ще остане неразбрано.

Сега да ви дам едно изяснение. Една четвърт. Температурата на оловото, при която се топи, колко е? При 330 градуса. Калаят при колко градуса се топи? При 230 градуса. Две четвърти. Медта при колко градуса се топи? При 1200 градуса. Три четвърти. Желязото при колко градуса се топи? При деветстотин и петдесет градуса. Четири четвърти. Намерете сега при колко градуса оловото се обръща във въздухообразно състояние.

Казвам, ако ние имаме едно твърдо състояние, колко температура е необходима, за да станеш течен, съществото за да може да излезе от тези мъчности? За да излезеш от тия мъчности, трябва да се разтопиш. А за да се превърнеш във въздухообразно състояние, колко температура е необходима? Направете справка каква температура е необходима, за да превърнеш оловото, желязото, медта, платината във въздухообразно състояние.

Та казвам, ако имаме твърдо състояние в нас, ако имаш състоянието на желязото, каква топлина от любов е необходима, за да измени тази коравина в тебе. Ако нямаш тази температура, може да говориш, може да чакаш, колкото искаш. Температура ще туриш, малко ще се поогънеш, ще се разтопиш. Ти трябва да знаеш онази идея.

След като се разтопиш, работата става съвсем друга. Трябва да разбираш един закон, това желязо да

го превърнеш в някой благороден метал, да не се окислява. Ако имаш туй знание, превръщай металите в себе си, превръщай оловото, медта, желязото и тъй нататък в злато, в платина. Вече имаш един начин да пазиш състоянието си нормално. Ако не знаеш, веднага ще се подложиш на тия вътрешни мъчения, в които ние се мъчим.

Ние в живота си намираме толкова много желязо, толкова мед, олово, че не знаем какво да ги правим. Те трябва да се употребят някъде. Всички тия метали, те може да служат. Ако ти ги превърнеш и добиеш един метал като златото в кръвта си, ще имаш един проводник за по-висша енергия. Ако нямаш този метал в кръвта си, не може да приемаш тази жизнената енергия на праната, да работиш с нея. Ако прекараш праната през средата на желязото, ще имаш един резултат. Ако прекараш праната през средата на оловото, ще имаш друг резултат. Ако прекараш през медта, ще имаш трети резултат. Но ако прекараш през средата на златото, ще имаш съвсем друг резултат.

Следователно каквато е преобладаващата среда, такива ще бъдат и придобивките в природата, такива ще бъдат резултатите вътре. В разумния живот, в духовния живот, се изисква една вътрешна светлина, с която трябва разумно да работим. Ние ще оставим, след като вярваме в Бога, имаме любов, трябва да започнем да работим, както трябва да работим. Защото в Бога има един стремеж да преобрази нашия живот по един начин, както той разбира.

Този е целият стремеж на космоса, той има всичките реторти. Един ден ти вървиш и дохождаш до една реторта. Бог знае колко градуса ти трябва, за да се превърнеш. Тури те вътре. Казваш: "Защо Господ ме постави при тия условия?" От желязото да добиеш друго едно състояние. И туй превръщане във всички става постепенно.

Когато Бог те тури в ретортата, понеже той обича свободата, той остави една дупка отворена, ка-

то те попече, да изскочиш от дупката. Не излизай из дупката навън. Щом те тури, там стой, да се разтопиш докрай. Той те опитва. Ти, като те напече, казваш: "Тази работа не е заради мене." Ти офейкаш. Офейкаването не е разрешение на въпроса. Казваш: "Аз не трябва да страдам." Тогава какво ще правиш, ако не страдаш? Казва: "Аз трябва да живея." Къде ще живееш? Животът е отношение на Бога към нас и нашите отношения към Бога. Бог живее заради нас. Създал ни е.

Сега ние ще започнем процеса на живеенето. Че какво ще се страхуваш? Тури ни на 330 градуса, няма да излезем из дупката. Тури ни на 1500 градуса, на 1700 градуса, ще чакаме да се превърнем на въздухообразно същество, да започнем да мислим. Да започнеш да чувстваш, трябва ти толкова градуса, пък да започнем да мислим, трябва още повече топлина.

Сега може да гождете го онова, най-мъчното, разбиране на живота. Вие казвате: "Няма какво да се учи." Вие очаквате едно механическо разбиране. Вие очаквате, като заминете за другия свят, един ангел, със светли грехи облечен, да ви вземе на ръце и хайде в Царството Божие. Дали този ангел ще ви вземе в Царството Божие, то е друг въпрос. Че иде един ангел с крила, иде, но дали ще ви вземе. Той иде и взема душите, и ги носи в другия свят, но ти, като заминеш за другия свят, ще гоjde ли този ангел, уверен ли си? Ако сте напълно уверени, като гоjde ангелът, ще разреши въпроса.

Сега във вас ще остане другата мисъл, дали ангелът ще гоjde. Ако ти живееш по Божия път, много чудни работи ще видиш. Но ако не живееш по Божия път, много обикновени работи ще видиш, ще кажеш: "Наситих се." А пък онзи живот много радости ще ти причини.

Когато видиш този старец, ти никога няма да забравиш тази картина. Когато гоjde този ангел и те

занесе в небето, никога няма да забравиш. Ще видиш какво нещо е ангел. Ще кажеш: "Носиха ме на нещо." Като те носи на крилата, занесе те в небето, то е най-голямата привилегия.

Има още и друга, по-голяма привилегия от тази.

"Само Божията любов носи пълния живот."

*Четиридесета лекция
на Общия окултен клас
22 май 1929 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Природата обича само ония, които имат висок идеал. Тя ги нарича свои възлюбени деца и по име ги знае. Ония пък, които нямат никакъв идеал, те не са написани в нейната книга. Те са бракувани, оставени в нейните изби за далечни дни, за далечни времена.

Тъй щото, когато човек понякога чувства, че никой не му обръща внимание, че е изоставен и от Бога, и от природата, той трябва да знае, че погрешката е в самия него – той няма висок идеал. Това е правило, това е закон. Така седи истината. Следователно всеки човек може да изправи своя живот, да се освободи от своите нещастия. Той сам може да излезе от дълбоките изби на природата. В деня, в който някой от най-забравените от дъното на тези изби си създаде висок идеал, той ще почне да пъпли нагоре като охлюв и няма да мине дълго време, той ще се намери на повърхността. Тогава природата ще каже: "Ето, едно от моите деца възкръсна. Мъртво бе, но сега оживя."

Що е смъртта? Смъртта представя нещастие то на забравените деца, на децата без идеал. Възкресението пък е излизане на децата с висок идеал от дълбоките изби на материалния свят. Следователно, за да излезе или да изпъпли човек от такава изба, изисква се силна воля, изисква се и безпримерна вяра, която гори, мести и вселената движи.

Някой казва: "Аз се обличам, както ми попадне, ям, каквото намеря, не правя избор в храната си, ям

всичко." Който казва, че яде всичко, каквото му попадне, той е човек с нисък идеал. Такъв човек може да се нарече всеядно животно. Щом храненето е процес, предвиден от природата, човек трябва да се храни с най-хубави, с най-доброкачествени и чисти храни. Само такива храни могат да се отразят здравословно върху човешкия организъм. Както и да се храните, природата познава дали имате висок идеал, или сте човек без идеал.

Как познава природата кои хора имат висок идеал? Чрез изпити, на които подлага всички живи същества, а главно хората. За да изпита какво се крие в гънките на човешката душа и на човешкия дух, както и в неговото сърце и в неговия ум, за да разбере стремежите му и какво може да излезе от него, природата създава в градината си великолепни плодни дървчета, които накучва с плодове от различни качества. После тя ще го пусне в градината си и ще наблюдава какъв плод ще вземе. Ако той се качи на дървото и си откъсне най-хубавия плод, природата веднага отбелязва в книгата си: "Ето едно от моите умни деца, което има висок идеал. От него човек може да стане." Мързи ли го да се качи на дървото и оттам да си откъсне един хубав плод, тя има вече друго мнение за него. Плодът, който човек къса от дървото, трябва да бъде най-хубав, най-добър. Може да му коства и живота, но ако той направи усилие и се качи на дървото да го откъсне, природата ще каже: "Смело е това дете, то разбира хубавото и се стреми към него." Погледне ли това дете нагоре към дървото и се откаже да се качва, то посяга към ниските клонища или търси някоя паднала на земята ябълка или круша, нея да вземе, природата пак отбелязва: "Това е едно от моите забравени деца. От него човек няма да стане."

Природата обръща внимание на вътрешните стремежи у човека. Тя наблюдава фактите, проучва ги и според както вижда, така и бележи. Следователно, ако

тя отбелязва най-хубавото за хората, причината за това са те самите. Или ако отбелязва неща, които не ги препоръчват, причината са пак те самите. Тя не туря нито повече, нито по-малко към това, което вижда. Природата само отбелязва фактите и от тях вади заключенията си. Значи заключенията на природата за хората не са нищо друго освен резултат от техния избор, който те правят в живота си, от това, което те избират – нагоре или надолу.

Сега за разяснение на тази идея ще приведа един пример. Той се отнася до една млада египтянка, която се наричала Елтамар. Тя била дъщеря на много беден селянин в Египет, но била умна и интелигентна, добродетелна и скромна мома. Когато постъпила в училището, учителят ѝ я запитал: "Ти ще се ожениш ли, или девица ще останеш?" Тя отговорила: "Аз имам само един идеал на земята. Решила съм да не се женя, но ако трябва да направя това, ще се ожена само за царския син. Всеки друг, който дойде, ако не е царският син, ще го върна. Един избор имам – царският син. Ако той не дойде, решила съм да остана девица." Ще кажете: "Глупава работа." Не, идеал има тая мома. Тя казва: "Ако дойде царският син, ще се ожена. Не дойде ли, за никак-ва женитба не мисля."

Питам, де е приложението на този велик идеал в съвременния живот? Ето защо, ако човек има някакъв идеал или някакво учение, или някакво верую, или някакъв образ за нещата, те трябва да бъдат израз на всемирната истина. Ако човек има сърце, ум, душа и дух, те трябва да бъдат царски синове – синове на истината, синове на великия Божи Дух.

И тъй, ще направя няколко сравнения. Ако излизате да посрещате слънцето, бъдете на мястото си още при самия изгрев, да видите първия лъч, който се показва. Хванете ли първия лъч на слънцето, той е най-важният, той е царският син. Не хванете ли първия лъч, вие сте изгубили изгрева на слънцето за този ден.

Първия лъч хванете. Останалите лъчи на слънцето не са важни. Първия лъч хванете и се върнете дома си. Някой казва: "Аз ходих на изгрев слънце, видях как изгрява слънцето." Първия лъч видя ли? "Не видях, но току-що бе излязло слънцето над хоризонта." Щом първия лъч не си видял, щом първия плод не си вкусил, останалите лъчи са последните плодове на великото дърво. От тебе човек няма да стане.

Качвате ли се на планината, не се задоволявайте с всякаква вода. Не казвайте, че пиете каква и да е вода. Щом сте на планината, намерете най-хубавия, най-чистия извор, намерете центъра, главата на този извор и оттам пийте вода. Постъпите ли така, вие сте човек с висок идеал. Задоволите ли се с водата, която е вече към края на този извор, вие сте човек с нисък идеал, човек без характер. Каквито мъчнотии да срещате по пътя си към този извор, те трябва да се преодолеят. Един идеал трябва да има ученикът – да има вода от центъра, от главата на извора. По това трябва да се отличава той. Постъпи ли така, той е човек с висок идеал.

Качва ли се човек на някой планински връх, пак същия закон ще спазва. Той трябва да избере най-красивото място, което да остави в душата му дълбоки и силни впечатления. Ако той действително е избрал най-красивото място на този връх, и в долината като слезе, пак ще носи това място със себе си като връх на Божието величие.

Четете ли книги, пак същия закон – четете и проучвайте книгите на най-знаменития писател, на най-видния философ, на най-истинолюбивия проповедник. Посещавайте ли някоя художествена изложба, разглеждайте картините на най-видния художник. Интересувате ли се и от картините на посредствени художници, тях ще видите, като наблюдавате обикновените хора. Наблюдавайте ги кой кога яде, как яде и т.н. Дойде ли въпрос до избор, човек трябва да види само една карти-

на в живота си. Тя трябва да бъде картината на най-великия художник, която да остави за вечни времена в живота на човека образ за великото, за красивото. Може ли художникът да изнесе пред света такава картина, той е човек с висок идеал.

Някой избира приятел – същият закон. Той трябва да избере най-благородния, най-умния, най-интелигентния, най-добрия, най-чистосърдечния човек измежду своите познати. Когато мъж избира жена или когато жена избира мъж, и те също така трябва да се ръководят от този закон. Човек не трябва да отстъпва от този закон, от това правило в живота си. Отстъпването от този закон ражда хиляди страдания.

Сега аз говоря идейно върху принципите, които имат ежедневно приложение в живота. Някой казва: "Крив път съм избрал в живота си, нямам висок идеал." Казвам, от човека зависи какъв избор ще направи в живота си. Ако пътят, по който върви днес, е крив и ако идеалът му не е висок, трябва ли и утре да бъде същото? Какво трябва да бъде положението му следния момент? Да допуснем, че някой човек е пропуснал да хване днес първия лъч на слънцето и съжалява, че е изгубил деня. Питам, трябва ли утре той да посрещне по същия начин? Ако посрещне по същия начин, той пак ще изгуби деня. Обаче, ако днес посрещне слънцето и хване първия лъч, той и утре ще може да го посрещне. Всеки ден хващайте първия лъч на слънцето. Само по този начин животът ви ще се подобри. Най-красивата мисъл, най-благородното чувство, най-правото действие, които проникват в душата на човека, съдържат в себе си първия лъч.

Дойде ли човек в положение да изправя живота си, той трябва да спазва същия закон. Той трябва да хване най-голямата погрешка или най-големия свой недъг и да започне да работи върху себе си – ден, два, три, месеци, години, докато най-после погрешката или недъгът разбере, че има човек пред себе си с воля, ум и сърце, който

постоянства. Тази погрешка или слабост в човека ще отстъпи и ще каже: ти заслужаваш да се наречеш човек с висок идеал. Заслужаваш положението, в което се намиращ. Има ученици, които, като повалят няколко пъти на земята, като претърпят няколко неуспеха в живота си, отчайват се, напущат полесражението, отказват се от идеала си и казват: от нас човеци няма да станат. Това са хора без висок идеал.

Питам, защо е дошъл човек на земята? За угощение ли е дошъл? Не. Човекът е дошъл на земята да се опита и познае, да види какъв е характерът му, какво е неговото сърце, неговият ум и неговата воля. Той ще се познае при всички случаи в живота, при разни положения, в които природата ще го постави. Сегне ли той да яде на трапезата на природата, тя веднага започва да го наблюдава. Природата има очи, тя гледа как той постъпва: как държи вилицата, лъжицата си, после гледа дали кърпата, с която яде, е чиста. Природата всичко вижда и от това съди какво може да стане от всеки човек. Ако тя ви покани на угощение, на своята богата трапеза, дето участват много хора, и вие останете на втора смяна и веднага започнете да ядете от чиния, в която друг някой преди вас е ял, мислите ли, че природата не забелязва това? Щом види, че вие не обръщате внимание на чинията и давате да ви сипят ядене в нея, тя казва: този човек няма висок идеал.

Казвате, какво трябва да се направи в този случай? Когато човек е поканен на угощение, дето са събрани много хора, той трябва да си носи чиста чиния, вилница, лъжица и кърпа, та ако домакините нямат достатъчно прибори, той да си послужи със своите. Това е едно от правилата в живота, които окултният ученик трябва да спазва. Разумната природа ще го постави на подобни изпити, които той трябва да издържи. Казвате, трудно е да се спазва това правило. Ако ни поканят някъде на гости и ние започнем да вадим сво-

ите чинии, вилици, лъжици и ножове, с това може да обидим домакините.

Разумната природа разполага с хиляди начини, по които тя може да приеме и нагости своите поканени. Ако аз бих поканил мои приятели на гости, ще си послужа с един от тия методи. Ето как бих постъпил. Ще заръчам да опека десет питу от най-хубаво, най-прясно и доброкачествено брашно. Фурнаджията, който ще пече питите, ще бъде най-видният, най-чистият, най-благородният човек от всички фурнаджии, които познавам. На трапезата ми няма да има никакви вилици, лъжици, ножове, но само питу и плодове. Аз сам ще отида на лозето си и ще избира най-хубавите гроздове. После ще се кача на най-хубавата ябълка и круша и от високо ще откъсна най-хубавите ябълки и круши. Като насядат всички около трапезата, ще вземам тогава по един грозд, по една ябълка и по една круша и ще ги подавам всекому направо в ръката. Чиниите ще бъдат вашите ръце. След това ще започнем да ядем и да си приказваме сладко, както са сладки плодовете на тази трапеза. Така ще се избегне всякакъв шум от тракане на вилици, на ножове, на лъжици. На трапезата ми няма да има никакви кърпи. Който изцапа ръцете си, ще го заведа при чешма с най-хубава и чиста вода и ще му кажа: "Измий тук ръцете си."

Често срещате богати хора, които са много взискателни към храната, която употребяват, но в морално или в умствено отношение те нямат висок идеал. Такъв човек обръща голямо внимание на храната, какво яде, но кога дойде да открадне нещо или да излъже, не се спира върху това. Той намира, че и това е в реда на нещата. Казвам, този човек започва добре, свършва зле. Неговият идеал на физическия свят, в света на стомаха, е добър. В духовния свят обаче от него човек няма да стане.

Някой казва: "Аз мога да любя всички хора без разлика." Това не е истина. Аз бих желал да срещна

човек, който може да обича всеки, когото види на пътя си. Всеки човек трябва да постави любовта си на вътрешен опит, да се разбере в това отношение, и тогава да говори. Произнесе ли думата "любов", в нейния дълбок смисъл той трябва да почувства вътрешното ѝ съдържание.

Сега, като се говори за любовта, едно трябва да се знае. Най-първо човек трябва да люби Бога. Това е великата истина в живота. После той трябва да люби ближните си и най-после – себе си. И всеки, който не започва живота си с любов към Бога, от него човек не може да стане. Проследете цялата история на човечеството и намерете някой, който, като е престъпил този велик закон, да е станал човек. Всички велики хора, всички светии, всички гении, всички учители на човечеството са били хора, които преди всичко са любили Бога. Мнозина ще възразят на тази мисъл. Те ще кажат: ако новото учение проповядва само любов към Бога, тогава ние ще забравим хората.

Не, да любите Бога, това подразбира да любите всяка душа, защото Бог живее в душите на хората. Щом любите душата на човека, вие любите вече и самия него. Който люби Бога, той дава на хората образец на Божията любов, той им показва какъв трябва да бъде високият идеал в живота. Ако всички хора се стремяха към първия лъч на слънцето, ако всички хора се стремяха към Божествената любов, съвременният свят щеше да бъде в много по-добро положение от това, в което днес се намира.

Сега аз ще направя едно възражение срещу ония, които казват, че могат да обичат всички хора, че любят цялото човечество. Който люби човечеството, тогава той познава хората. Щом познава хората, той може да изправи техните погрешки. Така ли е в действителност? Някой мъж не може да живее с жена си, не може да я търпи. Защо не може да живее с нея? Нали и тя, както другите хора, е член от цялото човечест-

во. Син и баща не се разбират, не се обичат. Нали са членове на човечеството, защо не се обичат? Майка и гъщеря не се обичат. Защо не се обичат? Нали и те са членове на човечеството.

Значи не е вярно твърдението на този човек, че може да обича всички хора. Вие можете да обичате човека само ако го познавате. Можете да познавате човека само когато любите Бога.

И тъй, в изпълнение волята на Бога, в любовта към него се заключава щастieto на всяка душа. Тъй седи истината. Някой казва: "Сърцето ми гори, умирам от любов." Който умира от любов, това показва, че той живее в любовта, която уморява хората. Обаче това не е любов, това е смърт, това е смрад, разлагане. Това е любовта на черната светлина, която разлага и усмърдява, опетнява и развращава, това е любов, която помрачава човешката душа. Не мислете, че великият принцип в живота или че разумната природа може да се измами от нещо. Живият Бог съдържа следното велико качество в себе си – той обича в човека най-доброто. Бог на вечното благо люби най-доброто в хората. Казано е в Писанието за Бога: "Той е възлюбил истината в човека." Бог обича в нас най-доброто, най-чистото, най-възвишеното, а то е истината.

Мнозина искат да знаят дали Бог се интересува от техния обикновен живот. От обикновения живот на хората могат да се интересуват хиляди същества, но не и Бог. Ако при някой виден господар има няколко слуги, единият от които е пръв по положение пред господаря си и всички останали слуги му прислужват, трябва ли и господарят да служи на своя пръв слуга? Господарят не се интересува от това, кой ще прислужва на неговия пръв слуга. Той знае, че около този негов слуга има още десет слуги, които ще му прислужват, когато той пожелае. Ако е въпрос, кой ще изчисти обувката му, много ваксаджии има по улиците. Достатъчно е да гадете на някой ваксаджия пет лева, за да изчисти

обущата ви, както желаете. Казвате, дали Господ е доволен от моите обуца? Няма защо Господ да е доволен от твоите обуца. Ако има от някого да е доволен, това ще бъде ваксаджията, който още при излизане от дома си е казал: "Който пръв дойде при мене днес, аз ще му лъсна обущата много хубаво, както никога досега не съм лъскал." Който отиде при тоя ваксаджия, той възприема идеята му и мисли, че Бог ще се интересува от неговите обуца. Бог се интересува от ваксаджията, защото този човек има идея, той служи на високия идеал.

Сега ви говоря като на хора с висок идеал, да знаете как да постъпвате във всички случаи на вашия живот. Ако някоя жена иска да ушие една риза на мъжа си и купи какъв и да е плат и я мине отгоре-отгоре само, тя не е жена с висок идеал. Жена, която има висок идеал в себе си, когато реши да ушие една риза на мъжа си, тя трябва да обиколи целия пазар, но да намери платно – било то памучно, ленено или копринено, но най-хубавото, и като ушие ризата, да каже: "Уших нещо на мъжа си по високия идеал." В това тя трябва да вложи всичкото си изкуство.

Мъжът отива да купи някакъв плат за своята жена. И той трябва да постъпи по високия идеал. Рече ли да ѝ купи ефтина, проста материя, колкото да я позалъже, той не е мъж с висок идеал. Този мъж трябва да обиколи всички магазини в града, но да купи такъв плат, подобен на който да не се намери. Такъв трябва да бъде и неговият идеал. Този ден природата отбелязва в своята книга, че мъжът и жената са направили най-добрия избор. Те са хора с висок идеал.

Избирате ли книга за своя приятел, ще изберете по възможност най-хубавата книга, с най-хубавото съдържание и ще му я подарите. Нека вашият приятел чете тази книга и ви благославя през целия си живот.

Ако някой ваш познат ви даде албума си, да му напишете нещо за спомен, взимате произведенията на

някой автор и преписвате нещо. Например някой напише нещо от Петко Славейков: "Парице, парице, все-силна царице..." Който напише тази мисъл, той може да падне в една от избите на природата. Да възпявате парите, това не е висок идеал. Когато авторът е написал тази мисъл, той имал предвид нещо, което вие не разбирате, и взимате само външната страна на мисълта. Затова искате ли да напишете нещо за спомен на свой приятел, ще напишете най-хубавото, което е вложено у вас, та като го прочете той, да се забрави. Веднъж напишете нещо, но това да бъде най-хубавото, което се крие във вашата душа. Напишете ли такова нещо, природата пак отбелязва: "От това утре човек ще стане."

Някой казва: "Аз обичам приятеля си." Защо? Защото има отлични вежди. А очи – да се ненагледаш. Друг казва: "И аз обичам приятеля си." Защо? Защото има хубава уста, хубав нос. Казвам, обичате ли човека заради неговите вежди, очи, уста или нос, вие не разбирате любовта. Онзи, който обича хората само заради нещо външно хубаво у него, той няма висок идеал. Човек в своя приятел трябва да намери поне едно добро качество или една добра черта, по която да се отличава от останалите хора. Тази добра черта не е нито в очите, нито в устата, нито в носа на човека. Тя не е вън от него. Тя е на най-високо място, на самите клонища. Намерите ли тази добра черта в своя приятел, ще я откъснете внимателно и ще я пазите в душата си като светиня. Постъпите ли така, природата пак отбелязва: "От това дете човек ще стане."

По същия начин ще гледате не само на приятелите и познатите си, но и на всички хора изобщо. Запример някой казва: "Моят учител е много учен. Той знае химия, физика, астрономия, философия и ред още науки" Не, това не е вашият учител. Това е натоварена камула. Това, което отличава вашия учител от другите хора, не са външните знания. Външните знания са пан-

гелки, украшения на шапката. Гледате ли по този начин на нещата, вие ги изопачавате. Например учител казва на някоя от своите ученички: "Ще си купиш най-хубавата шапка, но без панделки." Тя отива при шапкарката, иска такава шапка, но шапкарката ѝ казва: "Твоят учител ти каза да си купиш шапка без панделки, но не може без тях. Ако турим една малка панделка, шапката ще стане по-хубава." И шапкарката туря една панделка. В магазина има и други хора, които казват: "Ако турите и от другата страна една панделка, шапката ще стане още по-хубава." Ученичката казва: "Добре, да турим още една панделка. Вярвам, че учителят ще хареса шапката и с панделки." Питам, мислите ли, че шапката по този начин стана по-ценна? Не. Сега именно тя изгуби своята цена. Защо? Защото тя вече се преиначи от това, което беше първоначално.

Представете си, че учител дава на ученика си едно красиво перо, с което пише отлично. Дойде приятелят му и казва: "Знаеш ли, аз имам един скъпоценен камък, голям като кокоше яйце, който ще туря на върха на писалката ти, да стане по-хубава." Туря камъка на синджирче, окачва го на писалката му и той пише. После дойде друг негов приятел и му казва: "И аз имам един гуамант, по-голям от първия. Да турим и него на писалката, да стане по-хубава. Питам, може ли сега писалката да пише хубаво под тежестта на тия големи гуаманти? Не може.

Значи натрупването на нещо върху някой сам по себе си ценен предмет показва глупавите идеали на съвременното човечество. Това са глупавите идеали на съвременните ученици. Това са глупавите идеали на съвременните религиозни хора, които не разбират великата Божествена искра, която трябва да прониква дълбоко в техните души. При това, ако закачите на врата на някого един гуамант, той трябва да бъде най-големият гуамант, какъвто съществува в света. Не намерите ли такъв, никакъв друг гуамант не закачайте.

Такъв трябва да бъде идеалът на всеки човек – най-хубавото в света. Тъй щото човек трябва да се отличава по своя вътрешен избор. Истината трябва да се вложи в сърцата на хората. У всички трябва да се създаде висок идеал.

И тъй, който хване първия лъч от Божествено-то, от него човек може да стане. Който закъснява и не може да хване първия лъч, той ще се намери в положението на едно от забравените деца на дъното на природната изба. Обаче избите на природата не са за Божиите деца. За тях е създаден великият свят, да го проучват.

Любещият говори за любовта, страхливият – за страха. Кой от двамата печели – който говори за любовта или който говори за страха? Умният говори за мъдростта, а глупавият – за глупави работи. Кой от двамата печели? Умният гради, глупавият разсипва. Умният пише, глупавият разписва. Глупавият казва: "Аз съм се научил само да се разписвам на записа, който баща ми изпраща." Има хора, които през целия си живот се разписват само, че взели нещо. Когато природата погледне на такъв човек, тя казва: "От това дете човек няма да стане. То се е научило само да разписва, никога нищо не е написало."

Сега, като се говори за висок идеал, трябва да се знае, че всички възвишени същества, всички братя на Всемирната бяла школа са минали по този път. Те мислят, чувстват и действат според своя велик идеал. Когато някой от тези братя пожелае да дойде на земята, останалите братя го съветват да дойде при най-добрия човек. Кой може да бъде най-добър човек? Най-добър човек е този, който има висок идеал в живота си. Учителят може да дойде само при онзи ученик, който постоянно мисли за своя Учител. Неговото сърце непрекъснато тупти за своя Учител. Дойде ли Учителят в дома му, ще каже: "Тук живее един от моите ученици с висок идеал, когото непременно трябваше да посетя

тази вечер. Ако ученикът не мисли за Учителя си и се занимава с второстепенни неща, Учителят само ще мине-замине покрай къщата му и ще каже: "Тук живее един от моите забравени ученици. От него човек няма да стане."

Най-хубавото, най-възвишеното, най-красивото, най-силното, най-мощното, най-доброто, най-умното, най-правдивото, най-истинолюбивото – това е високият идеал, към който всички хора трябва да се стремят. Който приложи този идеал, животът му ще се измени. От всички се изисква приложение. Някой отпадне духом, казва: "Празно е сърцето ми." Защо? Защото любовта не е там. Какво трябва да се прави в такива случаи? Кажете си: "Първо ще отида да посрещна слънцето и ще гледам да хвана първия лъч."

Първият лъч е първата мисъл, която дохожда в главата на човека при събуждането му сутрин. Всеки трябва да се самонаблюдава каква е първата мисъл, която дохожда сутрин в ума му. В това отношение природата е крайно възискателна. Щом се събуди някое нейно дете, тя веднага с трепет се спира пред него, задържа дишането си и се вслушва да разбере какво ще помисли това дете. Ако това дете още със събуждането отпрати ума си към Бога и помисли за великата любов, която изпълва душата на всички хора с безброй блага, природата казва: "От това дете велик човек ще стане."

*Лекция
на Общия окултен клас
11 септември 1923 г., вторник, 19 часа
София – Изгрев*

БОЖИЯТ ГЛАС

"Добрата молитва"

(Дясната ръка вдигната нагоре)

Ще чета част от 9. глава на Евангелието на Йоана.

Има една вътрешна философия на живота, философия, която обяснява най-добрия път в живота, който проправя път. Туй знание не се добива лесно, изискват се известни усилия. Запример, ако някой ви попита защо сте дошли на земята, всеки един от вас ще каже: "Така Господ ни е създал." Така е общото разбиране, създал ни е Господ. Може да ви попитат какво е вашето предназначение, каква е вашата специална работа, която имате. Ако попитат вола за специалната работа или ако попитат рибата за специалната работа, или птицата за нейната специална работа, всяко едно същество според степенята на своето съзнание ще отговори. Сега, какво ще каже птицата, то е нейна работа. Щом тя иска да премине от едно място на друго, тя ще прехвъркне. Щом рибата иска да премине от едно място на друго, тя ще влезе във водата, ще преплава.

Да кажем, иде въпросът до човека. Той какво ще отговори? Ако вас ви попитат какво е вашето предназначение, какво ще отговорите? Ако знаете да отговорите за вашето предназначение, вие сте щастлив, значи имате един вътрешен мир. Мирът не е нещо външно, което вие може да видите, то е осветление в

ума, силите, които имате, добре се развиват. Ако не разбирате, смущавате се. Човек, който не разбира смисъла на живота, болен става, невежа става, сиромас става. Онзи, който разбира живота, върви по сигурен път. Разбирането е един процес, просветление. Аз го наричам, като че някой те води по един път. Ти искаш не искаш, ще ходиш да работиш. Ако разбираш пътя на туй движение, ще се осмисли животът ти. Ако не разбираш, може през този път да си затвориш очите, човек може да затвори своето знание – мен това не ме интересува, онова не ме интересува, може и всичко да ни интересува. По някой път болният отваря очите си, да му дават ядене. Дадат му супа, после пак затвори очите си. Започне да пъшка. Пъшка един, два, три, четири часа, пак отвори очите, пак му дават супа, пак се наяде, пак започне да пъшка. Защо пъшка? Пъшкането показва, че работата мъчно става. Понеже мястото, през което минава, е много опасно, пък той е много страхлив. За да не се уплаши, затваря очите си. Най-умната философия е човек да затвори очите си. Когато минава през хубава местност, отваря очите си, тогава тълкуват, никой не се бои. Сега това е само за изяснение.

Казвам, потребно е знание на човека, което да даде мир на човешката душа. Човек трябва да започне с наблюдения върху себе си. Задачата е със себе си да започнем. Той не трябва да се нагърбва с товара на целия свят, това не е за неговите сили, нито влиза в неговата работа. Запример той не трябва да мисли дали светът ще се оправя, всичките хора откъде ще вземат храна, с онези, които умират, какво става, къде отиват. Каквото става с онези, които се раждат, такова ще стане с онези, които умират. В едно отношение смъртта е едно нещастие, смъртта за други е благо. Раждането, както за нас е благо, за други е нещастие. Нима мислите, че когато бълхите и въшките се разплодяват, е щастие за човека? То е щастие за

тях, но нещастие за другите. Относителни неща съществуват.

Съществува едно благо в света Ние, хората, разсъждаваме. Всяко едно същество, което върви по този определен Божий закон, има право да живее. И всяко същество, което не върви по този определен Божий закон, има едно изключение – съкратява се неговият живот.

Казвам сега, животът е едно благо. Животът, който живеем, зависи от изпълнението на волята Божия. Трябва да разбирате, трябва да имате преди всичко едно вътрешно знание в какво седи волята Божия. Мнозина от вас са религиозни. Молите се по три пъти на ден. Хубаво, отлично. Хване ви една болест, молитете се на Господа – веднъж, два пъти, три пъти, болестта не отминава. Питам сега, ако ти кажеш: "Аз имам десет души милиардери приятели." – а при това всякога, когато ходиш да искаш пари назаем от тях, кажеш: "Толкоз пари да ми дадете." – но щом дойдеш, никакъв кредит не отпущат, връзката с тия милиардери вярна ли е? Че ги срещаш, че говориш с тях, но че не ти дават пари, какво те ползва това? И там второто положение: защо богатите милиардери не ти отпущат нито пет пари? Казвам, как бихте обяснили? Разбира се, това е един краен случай. Сега по някой път вие сте толкова непоследователни, че когато човек от невидимия свят не го слушат, но му отговарят, влиза в противоречие, за да не му падне репутацията, става недоволен. Нали има причини. Тогава друг един въпрос да зададем. Ако на една пукната стомна всякога се налива, тя се изпразва, кой е крив – който я пълни или стомната, която тече? Де е вината? Вторият въпрос: защо именно тази стомна е пукната? Едно от двете – може би онзи, който я направил, не я направил хубаво, пукнал стомната. Ти като вземеш такава стомна, кой е виноват – който направил стомната или който я пукнал?

Те са маловажни въпроси. Ние казваме "пукната стомна". Вземеш една, две, три – лесно ще се справиш. Но в живота има известни положения, които мязат на пукната стомна. От една пукната стомна може да изтече водата, водата е изобилна, но ако в такава пукната стомна налееш розово масло и то изтече, загубата е голяма. Ако я пълниш с вода и изтече, водата не е голяма загуба, но ако изтече розовото масло, целият дом ще плаче.

Казвам, в гърнето, в което живеем – защото нашето тяло мяза на едно гърне, трябва да бъдем много внимателни, понеже животът е скъпоценна течност. Пукне се гърнето, изтече маслото, остаряваме. Маслото е нашият живот. Има в човека една вътрешна енергия, сила, която може да бъде пукната стомна. Щом я изгубиш, трябва обнóвление. Неразположен си духом, слаба е нервната система, слаби са и скулите, нещо в главата стане, нещо в стомаха стане, нещо в ръцете стане, гърдите ви болят, започват да се явяват всичките болести. Тогава го обясняват хората. Туй е изгубено съотношение в самата природа.

Всеки човек може да изгуби своето съотношение. И праведници, и грешници може някой път да изгубят своето съотношение с природата. И праведници, и грешници имат съотношение. Един грешник някой път може да направи връзка. Връзката е в духовния свят. Връзките в духовния свят не са тъй, както във физическото поле. Един човек може да направи своята погрешка. Някой праведник, без да съзнава, може да направи една погрешка. Виждаме, някои грешни хора – здрави, някои праведни хора – болни. То е временно съотношение. Защото, ако грешникът диша чист въздух, ще бъде здрав. Ако праведникът ходи на нечист въздух, ще бъде болен. Ако грешникът за нищо не се тревожи, здрав е. Ако праведникът целия ден се тревожи кога светът ще се оправи, болен става. Ако грешникът не се тревожи, здрав става.

Господ нас не ни е създал да се тревожим. Да допуснем, че кажете – ще умрем гладни. Ако си праведен, да умреш гладен, какво ще придобиеш? Праведният, и да умре гладен, ще има една опитност как се умира гладен. Бог ще те е поставил да опиташ. Ако мене ме биха запитали защо си дошъл на земята, бих казал: едно време умрях гладен и опитах какво нещо е да се умре гладен. Сега ме пратиха да видя, като яде човек, какво е, сега ще опитам противното на глада, за да живея.

Има едно положение. Вие сега може да питате кое е правото верую, коя е правата религия, кое е правото отношение в света. Има някои философи, които може да ти кажат кои са правите отношения в света, кой е на правата страна. Ако си болен, ако си глупав, ти си на кривата страна. Сега може да разсъждаваш, да даваш много мнения. Ти може да обясняваш, да съзнаваш произхода на твоите погрешки, туй не допринася. Или пък може да обясняваш разумното човешко благо, никаква полза няма. Това нищо не създава. Обяснението само по себе си нищо не допринася. Съществува една връзка, която ти трябва да съзнаваш.

Питам, идеята за Бога каква е у тебе? Ние някой път си представяме, че Бог е някъде и го търсим. Питам сега, вашата вътрешна опитност каква е? Ако ви срещне някой ваш приятел и ви побутне само с пръста, какво иска да каже? Ако ви срещне някой ваш приятел, помаха си ръката, какво иска да каже? Или малко се усмихне насреща ви и си замине, какво иска да каже? Може да изтълкуваме право, пък може и да не изтълкуваме право. Запример имате очи, отваряте очите; имате уста, отваряте устата, говорите; имате ръка, вдигате ръцете, работите. Значи очите, устата, ръцете, човешкият ум, те си имат свое предназначение.

Та със страхопочитание учениите запитаха Христа защо този е сляпороден. Защо не си вървяха по пътя,

но намериха един сляп човек и питаха Учителя си защо се е родил сляп? Какъв беше поводът да питат? Започва философията сега. Искаха да знаят причина, дали неговите родители съгрешили, или той. Казват, гледещето на сегашната философия да се роди човек сляп, без да е съгрешил, е малко противоречие. Според сегашните теософски разбирания карма има или той, или родителите му трябва да са съгрешили. Христос казва: нито той, нито баща му. Какво иска да каже? След като се е записал този факт в Евангелието, сегашните хора, като четат Евангелието, разбират ли какво искал да каже Христос? Едни го разбират, едни не го разбират.

Следователно от този факт става втори факт, че Христос отвори очите. Защо му отвори очите? Онзи гръцки император, който извадил на толкоз хиляди български войници очите и на сто души оставил по един с по едно око, да ги води, какво беше неговото предназначение, защо извади очите? Българите за този факт и до днес не са простили на гръците. Но кое застави гръците на толкоз българи да извадят очите? Сега в дадения случай Христос отвори очите на този човек. На слепите трябва да се отворят очите. Туй основно вътрешно ограничение, което съществува, трябва да се премахне.

Казвам, коя е вътрешната причина, която застава Христа да отвори очите на този сляпороден. Той имаше някакви отношения към този слепия човек. Аз, казва, затова съм дошъл – да помогна на тия слепи хора. Имаше някаква връзка. В Израил имаше и други слепи, но само на този отвори очите. Като го запитаха учениците, той се интересува да отвори очите. Интересно е, че той после става негов ученик. Затова му отвори очите. Всички ония, които не бяха готови, не им отвори очите. Тъй седи въпросът. На всички ония, които са готови да вършат волята Божия, ще се отворят очите. На всички ония, които не са готови, на тях – ни

глас, ни слушание. Защото отварянето очите на слепите не е едно правило за всички.

Казвам сега, като пренесете този факт във вашия духовен живот, кое е най-важното в дадения случай? Този човек имаше две състояния, едното състояние на слепотата. Той дълбоко в живота си очаквал да дойде някой да му отвори очите. Затова именно го постигна. И според неговото очакване учениците стават повод да му се отворят очите. Дошъл един момент, когато кармата го е напуснала според съвременната теория. По някой път кармата напуска. Да ви дам едно обяснение.

Някой вълк, който взел в устата си една овца, с кучета трябва да го гониш, да вземеш овцата. Но вълкът има свое правило: никога той не взема болна овца. Само като я бутне по корема, и я остави. Благородство има в него, казва: "Болни не ям." Следователно болната овца може да я оставиш навсякъде, тя е свободна от вълците. Кармата, като намери някой път болен, нищо не взема. Този овчар, като дойде, може да намери своята овца. Този човек го беше напуснала кармата, казва – от него нищо няма да стане. То е само едно обяснение.

Казвам, хубаво е така в себе си да имате едно схващане, едно вътрешно разбиране. Да имате един кръг, около него да се образуват други кръгове много. По тия кръгове може да се познае на колко години е растението. Защо растенията избрали кръгове, не избрали квадрат? Пчелите са избрали шестоъгълна форма. В тази линия растенията срещат най-малко съпротивление. И природата обича път без много иждивяване. Ние трябва да приложим правилата.

Сега мнозина от вас говорят за морал. Казват, еди-кой си не постъпва добре. Но щом дойде до вас, и вие не постъпвате по правилата. Запример аз не съм срещал един българин да говори тъй хармонично, тъй звучно, че да искаш пак да го чуеш. Някой път англичани съм срещал да говорят тъй, но българин едва ли

някъде съм срещал, на българина липсва мекота. Запример, като говорите на български с един човек, че да ви е приятно и втори път да го чуете. Казвате, много сладко говори този човек. За да говориш сладко, какви трябва да бъдат подбудителните причини? Да кажем, даже ние в нашата любов туряме нещо пресилено. Казваш: "Аз ви обичам." Че какво означава "аз ви обичам"? Най-първо трябва да имаш ударението. "Аз ви мразя." Каква разлика има в акцента между "аз ви обичам" и "аз ви мразя"? "Аз ви желая доброто" и "аз ви презирам"? Акцентът е един и същ. Вие трябва да се намерите в положението на свети Илия. Той опита онези хора, на кара ги да се молят, казват "каквато е волята Божия", целия ден се биха, нараниха се, ни глас, ни слушание. Казва, чакайте, сега аз ще повикам моя Господ. Изправи се и как се моли Илия. Илия се молеше с акцент. Ако твоята молитва има акцент, казват: от сърце, да, от сърце. Всяка една молитва, която не е произнесена от сърце, ни глас, ни слушание – ти може да се молиш, колкото искаш.

От сърцето може да има само едно положение. Сърдечната молитва е всякога, когато излиза от Божественото сърце на човека. Няма никакъв резултат – вие механически се молите. От сърце трябва да се молите. Има някои от вас, които от сърце се молят. От сърце човек може да се моли, когато е на кладата, да го горят. От сърце, значи да забравиш всичко отвън, да няма никакво съществуване да влиза в твоеото съзнание, ти да имаш пряко отношение с Бога. Постаaviш работите, тъй както не са, ще идеш при Бога, ще се молиш, най-първо ще кажеш: "Господи, аз не съм извършил волята Божия. Аз съм ходил по своите си щения, аз съм човек своенравен, с превзети мисли." Всичките грехове ще си признаеш. Пък сега всеки един всичките грехове туря с торбата, облича грехата отвън. Тогава ще дойде втората фаза на молитвата: "Господи, понеже ти си всемъдър, всичко това направих от незнание. Аз зная, че го направих.

Не трябваше да го правя, но го направих. Трябваше да ходя по закона ти, но не ходих. Не мога да обясня защо го направих, но, зная, направил съм го, виноват съм. Но в мене има желание да изправя." В душата ти да не остане нито един корен. Вие казвате, не може човек да не греша.

Не зная всички вие, които сте грешили, какво сте ползвали от вашите грехове. Казвате, човек не може да не греша. Но какво се ползва човек от своите грехове? Аз говоря не за греховете, които хората ни приписват. Има едно вътрешно състояние, едно вътрешно схващане на греха. Грех е онова, което понижава човека. Щом влезе грехът, човек изгубва своето достойнство, своята цена. Ние говорим за вътрешното състояние, то е качество само на моето съзнание. Аз съзнавам, че съм изгубил, усещам, че съм изгубил своята сила, усещам, че съм изгубил своята ясна мисъл, усещам, че туй, което съм имал, го нямам. Може хората отвън да мислят, че съм много добър човек, но вътре в себе си усещам, че не съм добър. Някой път обратното е вярно. Аз съм живял един грешен живот, но съм възстановил първите отношения с Бога, отвън хората мислят, че съм лош човек, но в душата си чувствам неговите отношения.

Казвам, във вас по-добре е да се зародят тия новите отношения. Вие казвате: "Ние нали живеем по Бога." Аз не искам от вас едно официално верую. Ще кажете: "Ние не вярваме ли?" Чудни сте. Някой път някой не вярва в моите думи. Казвате: "Ние вярваме, Учителю, в теб." Те не говорят истината. Казвам, ела сам. Ха, от тази канара хвърли се. Че каква вяра има? Хвърли се. Нищо повече. Вие ще се намерите в онова изкушение, на което Христос се е намерил горе на храма, трябва ли да се хвърли. Това е да определи разбирането. Казва: "Вярвам в тебе." Туй, в което ти вярваш, и ние вярваме. Ако ви кажат "хвърлете се" – туй разбираме. Христос хвърли ли се, като му каза дяво-

лът? Казва: "Хвърли се, ангели да вземат да те носят на ръце." Знаете ли какво казва Христос? Христос по-вика дявола и му каза: "Хвърли се ти по-напред, да видя как ще се хвърлиш, покажи ми ти един пример." Христос не беше от глупавите. Казва, искаш да станa глупав от твоя хал. Аз не съм от тези, които скачат от храма. Казва, да не изкушавах Господа своего. Той може да ви каже "хвърли се", но вие трябва да знаете как да му отговорите. Аз идвам до върха, хвърлям се, и на мене нищо не става, кацвам долу, казвам: хвърли се. Ако кажеш – не мога, като не, да кацна, какво ще стане с мене? Може да се хвърлиш, то е вътрешен закон. Щом ти се хвърлиш, може да видоизменя закона на твоята тежест.

Казвам, всяко нещо в света трябва да бъде разумно. Не е потребно да се хвърляш, няма защо. Ако ти кажа "хвърли се от канарата", ще се хвърлиш, ще се самоубиеш, то е едно изкушение, то е една лоша смисъл. Но ако, след като се хвърлиш, за да ви дам една опитност, тогава има смисъл. Всяка една постъпка, ако не може да се осмисли, не е разумна. Казва: "Учителю, знаеш, че аз вярвам в тебе, че аз те обичам." Ако целия ден мрънкаш наоколо и ме безпокоиш, каква полза? Ако целия ден ме бутах по гърба, казвах: "Знаеш, че аз те обичам", каква полза има тази обич?

Обичта е закон на работа. Да обичаш някого, значи да работиш заради него. Понеже Бог ни обича, Бог работи за нас. Той създал света за нас и от сутрин до вечер Господ постоянно мисли за нас да направи нещо, защото ни обича. Ние, щом обичаме Бога, по същия закон ще работим за него. Да направиш това, което той обича. Щом ти не може да направиш това за един човек, което той обича, ти не го обичаш. Направи той да е доволен от твоята постъпка, от твоето отношение, да държиш неговия образ в чистота.

Ние, съвременните хора, благодарение на ангелите, които ни държат в своите умове, благодарение на

Бога, който мисли за нас, те поддържат нашия живот. Ако Бог престане да мисли за нас, ние ще се разтопим, нищо няма да остане от нас. Любовта на Бога и любовта на напредналите същества постоянно поддържа нашето здраве. Любовта на майка ти, любовта на баща ти, на брат ти, на сестра ти и любовта на хиляди същества, с които ти имаш връзка, те искат да живееш, и ти живееш. Ако един народ пожелае да умреш, ти ще умреш. Ако сто души дойдат и пожелаят да умреш, ти ще умреш; ако пожелаят да живееш, ти ще живееш. Такъв е вътрешният закон, който съществува.

Казвам, ние трябва да бъдем във връзка с Бога, за да не се прекъсва животът ни. Щом прекъснеш вътрешната връзка, настава момент на всичките нещастия. Така е мистичната страна. Всичките нещастия, всичките несрети в живота започват, когато ние нарушим онази свещена идея. Ако не може да ме слушате, спете. Външното знание трябва да се превърне. Туй знание трябва да се превърне в една мощна наука.

Вие си служите с геометрия. Вие трябва да разбирате какви отношения има. В една крива линия в даден случай вие трябва да знаете как да постъпите. Ако вас ви дадат една права линия, дадат ви една тояжка. Тия маги са носили прави тояги, не са носили криви. Онези, които ходят да воюват, те са носили криви. Някои маги са носили своите стрели криви. Имали са прави, но и криви линии. Онези, които носят своето оръжие, мислите, че не е маг. Дяволът туря тетивата, туря правата линия, тояжката си, затегне, като пусне магическата си тояжка, хлопне. Той трябва да дойде да вземе своята тояга. Значи сила има, съотношение има. Кривите и правите линии имат съотношение в дадения случай.

Казвам, в живота си вие имате такива огнестрелни оръжия. Дойде някой човек, натегнеш стрелата си, казваш: "Ти вярваш ли в мене, или не вярваш." Пусне ти някакви думи по твоя адрес. Казва: "Той не е толкоз

чист." Днес тури една стрела, утре втора, трета. Питам, онзи, който така употребява своята магическа тояга, какво спечелва в света? Защото казва Христос – за всяка дума, която казват хората, ще дадат отговор в деня съдни. За всички думи ние ще бъдем отговорни, понеже светът, в който живеем, е свят на хармония, на ред и порядък. Господ ще ни повика, ще каже: "Вие защо създадохте тия думи? – Ще каже: – Докажете научно каква необходимост имаше в природата ти да създадеш тия думи. Всички художници които рисуват голи жени, ще бъдат пържени на огън. (*Някои рисуват Купидона със стрела.*) То е светската любов. Аз не съм срещал още художник да е нарисувал любовта. Тази любов е един разбойник, който отпред муши, отзад държи ножа, да те мушне. Любов на разбойниците е още. Сега то е друг въпрос. Другояче разглеждам художниците.

Казвам, има линии на поведение. Аз говоря за вътрешния живот. Всяка мисъл съставя една линия на човека. Тази линия на поведение тя за в бъдеще или ще помага, или ще бъде против. Защото, ако ти прекараш ред мисли в полето на твоего съзнание, ти може да помислиш десет пъти за едно и също нещо, за да се ослепиш. Вземете хора, които постоянно се тревожат. Тревогата, еднообразните мисли отслабват очите. На някоя жена умрял мъжът. Тя плаче, плаче, държи този мъж в ума си, напластяват се. Казва: "Моят поглед започва да става тъмен." Питам, че умрял някой, защо трябва да плачем? Какво ще допринесем на умрелия? Майката защо плаче? Или ти тъгуваш, че някой не те обича, причината – защо трябва да тъгуваш? Няма никаква философия в тъгуването. Ако си изгубил любовта, иди – възобнови я, ако не, напусни този въпрос.

Аз свеждам нещата към Първичната причина. Нашите отношения се определят от отношенията, които имаме към Бога, от Първичната причина. Казвам, не можем ние да имаме правилни отношения един към

друг, докато нямаме правилни отношения към съзнанието на Бога. Всеки ден, като ставаме, трябва да имаме отношение към Бога. Той да ни каже една дума, и тогава ще идем на работа, целия ден ще бъдем весели. До залязването на слънцето той ще свърши една мощна работа. Няма по-хубаво нещо – да ти проговори Господ, да ти даде подтик и на ума, и на сърцето. Тогава животът се осмисля. Може да идеш, и Господ нищо да не ти проговори. Казва, не ме приеха днес. Защо не те приеха? Сегашният министър, като няма място, затвори вратата. Щом има място, отвори вратата за кандидатите, казва: "Добре дошъл." Щом има място, казва, министърът не е разположен, това няма, онова няма, ерменски долапи.

Сега, във вашето съзнание на новото учение трябва да се образува една положителна връзка за Бога. Туй верую, което хората имат, то е една лъжа. Сутрин, като се събудиш, ще намериш Бога. Няма да идеш на работа, докато не го намериш. Като ти каже една дума, иди. Ще го намериш. Библия ли ще четеш, животът на светите ли ще четеш, но докато не чуеш една дума от Бога, не вдигай крака си, целия ден ще прекараш над книгата.

Казвате, какво ще стане с нас? Аз засягам въпроса само за онези от вас, които са свободни. Аз ви говоря тъй, както една мома, която е чиста. Онези, които са женени, които имат деца, техният въпрос е предрешен. Една млада мома иска да се жени. Казвам, не се жени, докато не намериш едного, когото да обичаш и който да те обича. Как да го намеря? Ще ти опиша как може да го познаеш. Този, който всичко, каквото има, може да ти го даде, той те обича. Когато ти всичко може да дадеш на този, когото обичаш, това е обич. Щом оставиш нещо настрана, любовта е опорочена. Да обичаш някого, значи да дадеш всичко, той да разполага. Да те обича, значи абсолютно той всичко да даде. Това е любов.

Когато идваме до Бога и казваме, че го обичаме, трябва да бъдем готови да дадем заради него. Същите отношения са и на Бога към нас. Когато Бог обича някой във всичката си работа, ако иде да го пита нещо, той спира най-важната работа и отива да се разговаря с него. С много владици, попове, патриарси, не се разговаря с тях, но някой прост невежа, когото Бог го обича, спира се и говори с него. Сега то е по човешки казано, външната страна. Не искам да представяте въпроса тъй. Казва, да ми говори Господ. Може да ти говори Господ, когато всичко пожертваш, да не намериш, че си пожертвал. Ако ти си пожертвал всичко, Господ ще ти говори, поне една дума ще ти каже.

Казвам сега, ще оставите вашата духовна опитност. Може да кажете, вземете Библията, там има всичките стихове за любовта. Някои хора добре започват, но напущат първата любов, втората любов е вече на раздор. Първия ден – с любов, втория – с раздяла, третия ден – с любов, после раздяла. Първата любов е най-чистата, в нея няма никаква раздяла, в нея има блаженство, прогрес. Втората любов, както на земята е построена, раздори има, единия ден едно мисли, втория ден – друго, третия ден – трето, постоянно се сменя нашето съзнание, ние мязаме на дърво, което постоянно се клатушка.

Сега въпросът не е да ви убеждавам във вашите убеждения, да ви кажа, че нямате нищо, но самата реалност е сега. Вие мислите, че носите скъпоценен камък, но той не е скъпоценен камък, казвам, може да имате по-голям. Носите един като леща, казвам, може да имате един като лешник, някои може да имате още по-хубав – като паче яйце. Разбира се, по-хубаво е да имаш един скъпоценен камък. Ако един от вас има един скъпоценен камък като паче яйце, ще бъде ли беден човек? Вие сте осигурени не само материално, но кой от вас, ако би имал един диамант, голям като паче яйце, той най-малко може да живее 120 години, може да

бъде здрав, може да бъде осигурен. Колко ще служи един гуамант като паче яйце?

Казвам, ако ние имаме едно верую, то е сега да имаме едно верую, да мяза на един гуамант като паче яйце. Сега, щом така се говори, казвате, калугери няма да ставаме. Калугерството не е интересно, нито наука е. Калугерството е заблуждение. Казва някой, да се предадем. Няма какво да се предаваш. Предават се разбойниците. Казва, да се предадем в Божиите ръце. То е съвсем изопачен език. Отивам да служа на Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, да работя заради него. Неговата слава ще бъде моя слава. Не да се предам на Бога, няма никакъв смисъл. Може да се предадеш, като дойде ангелът на смъртта. Ще се предадеш и оттамъка ще минеш. То е закон на посвещение, ти се изпитваш. Казва, момата се предала в неговите ръце. Че как? Той е по-силен. Ще се предаде, не може да се бори. В предаването на ръцете не се изяснява никаква идея. Христос казва: "В твоите ръце предавам душата си."

Но имаме един въпрос неразрешен. Грехът, който Христос носеше. Казва Христос: като човек аз се постарях да разреша този въпрос, не можах да го разреша. Сега целият кармически въпрос на хората за греха го поставям в твоите ръце, каквото направиш. Тогава именно Господ разрешава въпроса – възкреси Христос. С възкресението на Христа се разбра ликвидирането на цялата човешка карма. Влиза в един нов път, който Бог изработи. Христос на земята не можа да го реши. Той, даже с всичката наука, не можа да остави евреите да вървят в него. Те казваха, че е Господ. Но не вярваха. Христос едва имаше сила да се задържи да не избухне. И той на едно място взе камшика. Той искаше да ги изтърпи. И най-после всичките евреи и цялото човечество го предаде на Бога, казва: "Аз направих, каквото можах, направи ти сега останалото, ти завърши работата." Законът е Бог, който възраства,

Бог е, който въздига, Бог е, който пречиства. Всички други насаждат. Един ден вие ще поставите нещо в ръцете на Бога. Като завършите всичко, ще оставите нещо в ръцете на Бога.

Казвам сега, във всинца ви трябва да има едно верую като един гуамант. Сега всички, във вас има желание да се покажете отвън на другите, че имате много голяма вяра. Доколкото аз ви знам, много малка вяра имате. Доверието един към друг е толкоз малко. Аз, както виждам, както ходя по изгрева, навсякъде срещам линии на противоречие. Когато срещна някого от вас, воня. Обяснението е следното. Когато някой човек говори лошо, той смърди, мирише. Казвам, говорил си нещо, миришеш като мъртвец. То е закон, общ за всички, неумолим закон.

Човек трябва да бъде абсолютно чист. Тук трябва да бъде свят. Ако тука не е свят, никъде не може да иде. Ако сега не уредите живота, никой не може да го уреди. Казват, ще се молим заради него. Хубаво, за да се моли Христос за тебе, трябва да отговаряш на условията. Никой съвременен учител не може да прекара един ученик, който не се учи. Христос не може да се моли за нас, ако в нас няма желание да вършим онова, което той върши. Сега за мене е безразлично какво казва един учител, аз какво казвам в дадения случай като човек. По отношение човешката страна на всичките учители се говори един и същ език. Учителят се отличава по това, че неговите отношения са еднакви към всички души. Той цени душите, понеже Бог еднакво ги цени, еднаква цена им дава на душите, понеже са от Бога. Той не може да има две мнения за две души, отвън може да има различие. Една душа може да е философ, може да е гений, то е друг въпрос. Обикновените хора правят различие. Душите пред Бога се отличават по своята вътрешна цена.

Казвам сега, вие ще се върнете към себе си. Ние се радваме на вашите постижения. Има по-големи пос-

тижения, които трябва да постигнете, много по-големи, отколкото сегашните. Ако се спрете на туй, което сега сте придобили, то е много малко, никаква философия няма. Запример кой може да хване един камък, да го стисне и да излезе отгоре огън, отдолу – вода. Кой от вас може да го направи? Вие може да се хвалите, да казвате: ето моето верую. Като хванеш този камък, вода да излезе и пламък отгоре. Тогава може да кажете, че имате една философия. Тогава едва кажете: дай си ръката. Казвате: "Знаеш ли кой съм аз?" Казвам, ти си от тези, които, като хванат камъка, пламъкът не излиза и вода не излиза, и в камъка живот няма. Сега аз правя една аналогия. Ако ти не може да хванеш една твоя мисъл, която е като камък, и от нея да излезе вода и огън да излезе – условия за живот. Ако тази мисъл сама по себе си не може да оживее, ти си още в пътя на постижението, каквото човек трябва да постига.

Сега туй не трябва да бъде за обезсърчение. Ако някой лекар иждивява десет, петнадесет години за някаква специалност, че тогава да го признаят хората, мислите ли, че един верующ или един ученик на новото учение трябва да бъде хилава баба. Аз тогава ви казвам, една тълпа, която е развълнувана, да махнеш с ръка, тя да утихне. Отвън има буря. Да махнеш с ръката си, да утихне, времето да те послуша. Дойде главоболие, кажеш: махни се. Всичко, каквото кажеш, става. Тогава може да се радваш, че Бог те слуша. Сега, ако на сто молитви, като се молиш, една слуша Господ, аз ви познавам какъв светия сте. Под думата "светия" разбирам човек, който е за полза на хората, светията работи заради тях и Бог благославя неговия труд.

Казвам, тази е целта. Тук, на изгрева, както вървите, аз не ви харесвам. По стария метод работите. Все с обиди се занимавате, все с мъжки и женски работи, че едн-коя си сестра с едн-кой си брат ходи. Че

какво има – брат и сестра ходили? Ала алабраце ходили, в една къща живеят. Че де ще живеят? Някои затворници – мъже и жени, натурият на едно място да спят, какво ще правят?

Помнете: животът седи в мислите и желанията. Трябва да знаеш какви са неговите мисли и желания. Не се произнасяйте. Бог ги е създал. Имаш право да се произнасяш само върху своя живот. Имаш право само като те прати Господ, да кажеш: "Прати ме Господ. Пътят, по който вървиш, не е добър." Щом не те е пратил Господ, мълчи. Защото другояче работите ще замаят на попски работи. Знаеш какво нещо е поп? То е най-отвратителното нещо, което човек може да има – попщина. Една благочестие отвън, но отвътре неблагочестив. Ти може да бъдеш цигулар, може да бъдеш светия, може да бъдеш един цар и да бъдеш престъпник, може да бъдеш владика, проповедник, може да се занимаваш с най-долната работа и да бъдеш светия. Всичките работи, които ти може да ги извършиш заради Бога, са свещени.

Не давай значение на външното. Един поет, който пише, един философ, един проповедник от нашето гледище никакъв смисъл нямат. Който и да е човек може да бъде поет. Човек, който се влюбва, той е поет. Езикът е твоето перо. Ако ти със своето перо не знаеш да пишеш по всичките правила, ти не си поет. Поезия според мене е езикът на сърцето. Имаш сърце, имаш език, поет си, ако можеш да го излееш навън, добре. Щом го имаш вътре, ще го излееш навън. Щом има поети, ти благодари. Тия души, които са забогатели и от изобилието излиза навън. Защото един поет излива онова, което преживява. То е хубавото. Онзи, който е поет, описва дълбочината на душата, преживяванията. Затова обича поезията. Хората обичат да четат поетите, защото описват онова, което става вътре в душата, страданията, всичко, каквото преживяват.

Сега отношението: да ви срещне Христос и да ви отвори очите. После, като ви срещне втори път, да ви каже: "Познаваш ли ме кой съм?" Тогава има два момента: един на отваряне на очите – възприемане на съзнанието, и втори – възприемане, прилагане на онези закони. Някои са дошли до първата фаза, дето трябва да се отворят очите. На някои не само трябва да се отворят, но трябва да се научат на закона на служенето. Не да ви накарат насила да служите, но любовта, която се заражда доброволно. Тогава ще бъдем хора на една друга култура. Писанието казва: "Праведните ще съдят света, те ще управляват света, сила ще има." Ние казваме, Господ ще оправя света. Но Господ създаде света, а хората го развалиха. Ако бъдещият свят, който Бог е създал, хората пак ще го развалят, каква нужда има Господ да създава нов свят? Бъдещият свят, който ще създаде, не иска да го развалят, затова трябва умните хора да поддържат този ред. Хората може да развалят реда и порядъка. Всеки един от вас може да развали ума на някого. Ти не знаеш нищо, ти си невежа, нищо не разбираш от философия, срещнеш някого, казваш: "Този Господ, в който ти вървиш, право ли е?" Аз казвам грузояче.

Преди години викам един безверник, казва ми: "Туй е суеверно." Казвам: "Туй твое то неверно, което имаш, може ли да те нахрани. Допуснете, че ние влизаме в гората вън от хората. Ти си безверник, аз верующ. Ти имаш един идеал, казвам: "Ха сега да видим твоя идеал. Помоли се. Хляб може ли да ти даде?" Моли се, моли, няма нищо. Казвам: "Ха сега аз ще опитам моя идеал. Ако в моя идеал дойде топъл хляб, как ще го обясниш?" Дойде топлият хляб, топла квартира, обуца, шапка.

Кое учение е на правата страна? Учението, което може да ни помогне. Това е истинското учение. Бог, който може да ни извади из тинята, из нашите грехове, престъпления, из нашите заблуждения, той е истинският Господ. Този, който може да ни смъкне от висо-

тата на нашето преживяване, той не е никакъв Господ. Вие сега може да мислите – в този Господ в света има философия. Но връзка трябва, здраве трябва на всинца ви, душевно здраве, сърдечно здраве. Не че сега го изгубил, отдавна има зародиши, на които хората се поддават. Трябва всички тия мисли, които отравят, всички тия желания, които отравят, всичко туй трябва да се изхвърли или да се съпостави в положението, дето Бог да ни освободи.

Сега, първото нещо сутрин, като станете, да чуете гласа, аз желая всички да чувате Божия глас, както Адам го чуваше в рая. Казва: "Адаме, Адаме!" Адам се скри. Адаме? Чух, казва, гласа ти, но се убоях. Защо ще се убоя? Като чуеш гласа, като каже "Адаме", кажи: "Ето ме, Господи." В съзнанието ви този е най-красивият момент, когато човешката душа чуе Божествения глас тихо и спокойно, тогава ще се появи тази светлина, която остава в душата му и той ще започне своята работа. Всички други гласове, вън от този глас, са заблуждение.

Мнозина от вас имат криви схващания. Вие чакате Учителят да ви даде нещо. Аз ви давам. Тогава, ако сте пръст, ще приемете, ако сте камъни, водата отгоре ще мине. Ако някои от вас не може да разбират, може да ви кажа един начин, по който вие може да се освободите от едно голяма противоречие в света. Всеки човек трябва да забрави света. Човек трябва да бъде като плувец. Той може да влезе във водата, може тялото да влезе във водата, но главата държи отвън. Тогава ще знаеш в плаването единственото правило – да държиш главата отвън. И в знанието, когато търсиш Бога, в бурното море на живота ще се учиш главата да държиш вън от неблагоприятните условия.

Казвате, един ден, като замине нашият Учител, какво ще стане с нас? Какво ще правиш? Знаеш на какво мяза това? Аз, докато съм на земята, вие сте в кораб. Корабът върви без съмнение. Като замине ваши-

ят Учител, какво ще стане с вас? Значи, когато вашият кораб започне да потъва, какво ще правите? Пояси ще имате. Идеята не е съпоставена. Онзи капитан, той не може посред морето да напусне кораба, той ще изведе кораба на пристанището. То е съвсем глупава идея. Казвате, като замине Учителят, какво ще стане с вас?

Когато замине вашият Учител, ще стане това, което е било, когато той е бил. Това е външно отношение. Учителят, това е външното отношение на Бога към хората. Когато Учителят е с тях, то е обективната страна на Бога към хората. В дадения случай туй, което ти схващаш, туй, което излиза от Учителя, както имате една свещ – част от тази лой се превръща на дим, но част от свещта се превръща на светлина. Това е важното. Не туй, което е ограничено, но туй, което влиза в света. В даден случай дотолкова, доколкото Бог се изявява, то е Учителят заради вас. Ако във вас остане една форма да мислите дали тази форма е Божествена, или не.

Божественото е вътре във вас. Защото от Учителя ще излезе словото, а словото е на Бога. Учителят сам по себе си има съзнание. Но казвам, дълбоката мисъл, която трябва да остане: вие ще трябва да пазите външното изявяване на Бога, който се изявява. Защото голяма опасност съществува в това, че вие сега може да изопачите, може да се ровите дали Христос е голям, или аз съм по-голям. То е дяволска работа. Аз казвам, Христос беше по-голям. Защо? Говоря по човешки, защото е по-рано роден, по-стар е, по-голям е. По-младият е по-малък. Две хиляди години роден преди мене. Аз съм по-малък. Всеки, който дойде подир мене, ще бъде по-малък от мене.

Следователно най-първо е Бог, който се е явил. Пръв аз разбирам Бог, който се е проявил във времето. Онази идея, когато Христос се е родил, тя е идея, вложена от Христа. От времето, когато Христос изнесе

идеята за спасението на човечеството. Тази идея не се роди във времето на Христа. Тази идея се роди по-отдавна, тя се е реализирала, някога се е явила в ума на Бога. Тогава Бог я изявява обективно на земята. Щом вярвате в Христа, няма нужда да вярвате в друг. Щом вярвате в Петка, Стояна, Драгана, в светиите, тази работа е нескончаема. Вие имате същото противоречие, казваме, има един баща и една майка, но казваме, че има хиляди майки и бащи. Как ще примирите? Кажете – има само един баща и една майка. В даден случай, ако ти в баща си и майка си виждаш Бога, ти си разбрал истината. Ако не си, не може да видиш в дадения случай, ще имаш много майки и много бащи, докато дойдеш до съзнанието да виждаш, че във всичките майки и бащи има един и същ дух, едно и също нещо е присъщо на всички. Че всяка една майка е готова да направи всички жертви.

Казвам, аз не се спирам върху своята личност, върху себе си. Доjde някой, пита: "Ти кой си?" Аз кой съм? Казвам: "Ти болен ли си?" Тогава, ако ти си болен, аз съм лекар. Как ще те позная? Ако мога да те излекувам, може да ме познаеш. Ако не мога да те излекувам, не може да ме познаеш. Казва: "Ти кой си?" Той е ученик, иска да се учи. Казвам: "Ти ученик ли си?" Ти кой си? Значи лекар ли трябва да бъде учител? Трябва да бъде проповедник и да те учи. Трябва да бъде майка и да те учи в дадения случай. Ако службата, която съответства на това звание, изпълнявам, аз съм. Ако не може да изпълня, не съм аз. Така седи въпросът. Рязко трябва да се тури тази философия. Защото, какво вие се ползвате, ако допуснем, че вие вярвате, че аз съм някаква голяма величина. Питам, какво се ползвате вие, какво ще ви допринесе? Какво вас ще ви допринесе, че слънцето е създадено от Бога или че слънцето не е създадено от Бога? Ако вие разбирате слънцето, ако може да използвате неговата светлина, туй слънце е създадено от Бога. Ако не може да използвате неговата светлина, туй слънце не е създадено от Бога.

Трябва да се знае, в света има един Учител, трябва да пазите неговото име свещено. Дотогава, докато пазите неговото име свещено, всичките неща са за вас. В ума си някой път може да го видите, може да го видите отвън или отвътре. Докато пазите туй име свещено, всичко е свещено, в него седи благословието, хубавото, красивото. То е идеал на човешкия живот. Може да дойдат някои дисхармонии вътре в живота, вие да се нахвърлите, вие изисквате. Онзи, когото обичате, вие изисквате също от него, което той не може да направи заради вас. Детето може често да иска, което не могат да направят в дадения случай. Детето може да се разочарова. Някой път иска нещо, което не съществува.

Щом дойдем до Бога, ние не трябва абсолютно да не се съмняваме в него, понеже той е единствената мярка, единствената същност, с която може да знаем кое е добро и кое не. Едно е важно. Бог всичките ни желания ще реализира. Ако Бог не отговаря на желанията ни, той го има предвид в Божествената работа да ни даде, но не със същата форма, която ние желаем. Следователно, чакай онзи момент, когато ще ти го даде. Каквото поискаш на Бога, той не може да не го даде, но оставя да не го реализира, може и хиляди години да се минат. Каквото пожелаеш, каквото помислиш, ще бъде. Затова бъдете много внимателни с вашите желания, защото всяко желание на човека ще се изпълни – добро или лошо. Сега да оставим този въпрос. Той е така философски, но казвам следното.

Важното е да имате връзка с Бога. То е неговият свят. Защото този свят, той си отива вече. Постарому ако искате да живеете, условие вече няма. Иде един нов живот, нови форми идат, една нова работа иде вече в света, този свят си отива. Сега не отивайте да го тълкувате. Вие ще го видите туй новото, което във вас се заражда, то ще дойде. Външният свят, както се проявява, ще го оставите да си изтече. Турците

казват: "Като мине пороят, само калта остава." Като изсъхне тази кал, ще видим какво може да се направи от нея.

Казвам, онези от вас, които не са готови, ще се изплашат, казват: "Тази работа как ще бъде? Ние досега мислехме, че тази работа трябваше да бъде." Туй, което сте постигнали, е много малко в сравнение с онова, което има да се постига. Казва тогава Христос: "Всеки, който иска да ме последва, да вдигне кръста си и да ме следва. Ако не вдигне кръста си и не ме последва, ако не се отрече от майка, от баща си, ако не се отрече и от своя живот..." Туй е казано преди две хиляди години. Тогава де ви са кръстовете? Аз не виждам никакви кръстове, аз не виждам никъде кръст. После, де ви е вашето отречение? Де са отреченията от баща и майка? Разбирайте ме право. Отречение в този смисъл, както Христос подразбира, една свободна душа, която може да възприеме новото без никакви препятствия. То е абсолютно една вътрешна свобода. Никой не може да ограничи, само ние може да се ограничим. Външният свят с великите примамки, не може да го измамим.

Сега онези от вас няма да налагате това учение. То е въпрос личен. Всеки един от вас да тръгне. И като тръгне, да има плодове. Между вас има толкоз, които боледуват. Между вас има толкоз, които са бедни. Има толкоз, които са хилави. Онези от вас, които сте силни, помагайте. Мнозина от вас казвате: "Остаряхме." Че някои от вас, когато заминават в другия свят, да кажат: "Ето, аз утре заминавам." Гледам, всички заминават, без да кажат нещо. Когато според правилата трябва да дойде, да му дадем писма, много здраве, пък те инкогнито заминават. Онези, които идват, и онези, които заминават, всичко туй трябва да бъде явно. Ако ще замине в другия свят на работа, онзи, който ще замине, да даде банкет. Ние ще го изпратим до планината, той ще замине, ще му кажем довиждане.

Ние не искаме да замине някой, да ни струва десет-двadesет хиляди лева. От такива умирания нямаме нужда. Ако ще умира някой, да върви по първия начин.

Казвам, връзка с Бога трябва да направим. Необходима е тази връзка. Аз говоря за онези от вас, които са дошли не да напуснете света, ами в новия живот да направите тази връзка, за да бъдете силни.

Тайна молитва

*Първа лекция
на Общия окултен клас
27 август 1930 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев*

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Истинската реалност	7
20 февруари 1929	
2. Елементарни отношения на числата	19
27 февруари 1929	
3. Първата буква	37
6 март 1929	
4. Правилни изводи	49
13 март 1929	
5. Непреривно движение	68
20 март 1929	
6. Втръсване	84
27 март 1929	
7. Противоположни процеси	92
3 април 1929	
8. Спорни въпроси	108
10 април 1929	
9. Трудни задачи	125
17 април 1929	
10. Постигания на богатия и на сиромаша	137
24 април 1929	
11. Двама свещени пътя	157
1 май 1929	
12. Една аксиома	172
8 май 1929	
13. Абсолютна реалност	186
16 май 1929	

14. Битие и Откровение	209
22 май 1929	
15. Високият идеал	231
11 септември 1923	
16. Божият глас	245
27 август 1930	

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена и заглавията на лекциите са според оригиналните ръкописи. Томчето е излизало под заглавие "Форми в природата" през 1938 г.

Включили сме и "Високият идеал" и "Божият глас", тъй като разполагаме с техните оригинали, които досега не са публикувани.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

Окултни лекции, София 1922

Трите живота, Русе, 1922; София, 1942 (нова редакция)

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

Правила на окултната школа, Русе, 1923

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

Високият идеал, Русе, 1923–1924

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

Абсолютната справедливост, Русе, 1927

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

Козативни сили, София, 1930, т. I

Светлина на мисълта, София, 1930, т. II

Условия за разумния човек, София, 1930, т. III

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

Отношение на простите истини към човека, София, 1933, т. I

Неразрешеното, София, 1933, т. II

Възможни постижения, София, 1944, т. III

Четири кръга, София, 1944, т. IV

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

Великото и красивото, София, 1935, т. I

Малки и големи придобивки, София, 1936, т. II

Добри и лоши условия, София, 1937, т. III

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

Ключът на живота, София, 1937, т. I
Смени в природата, София, 1938, т. II
Форми в природата, София, 1938, т. III
Определени движения, София, 1938, т. IV
Истинската реалност, София, 2008

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

Естествен ред на нещата, София, 1939, т. I
Степени на съзнанието, София, 1939, т. II
Доброто оръжие, София, 1939, т. III
Степени на съзнанието, София, 2008

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

Божият глас, София, 1940, т. I
Просветно съзнание, София, 1940, т. II
Реалности и сенки, София, 1941, т. III

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

Събуждане, София, 1944, т. I
Законът и любовта, София, 1946, т. II
Начало на мъдростта, София, 1946, т. III
Събуди се (1–40 лекция), София, 2005

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

Новата мисъл, София, 1947, т. I
Работа в природата, София, 1948, т. II
Трите посоки, София, 1948, т. III

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Ако говоря, София, 2003, т. I
Ако говоря, София, 2003, т. II

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Петте врати, София, 2002, т. II

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

Запалена свещ, София, 1999

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

Божественият импулс, София, 1999

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

Славата Божия, Царството Божие и волята
Божия, София, 1998, т. I

Силата на мисълта, София, 1998, т. II

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

Неиздадени беседи

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

Всеки ден по една добра мисъл, София, 1997, т. I

Прав път, София, 1997, т. II

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

Буден ум и будно сърце, София, 1999, т. I

Великата възможност, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА (1942–1943)

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. I

Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. II

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА (1943–1944)

Новият светилник, София, 1946

Забележка. Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево – 1943–1944 г., по реда на изнасянето им в три тома "Заветът на любовта".